

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

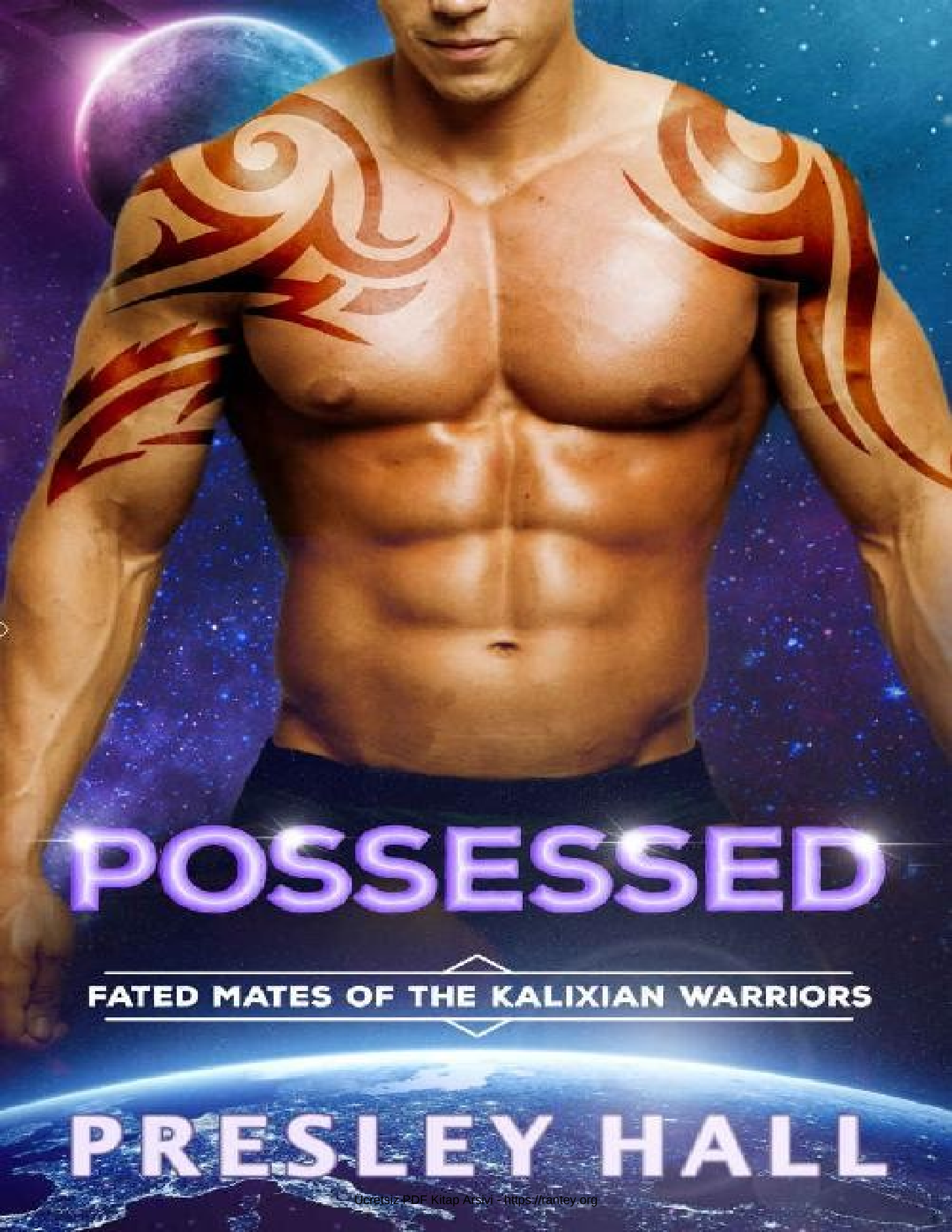
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSSESSED

FATED MATES OF THE KALIXIAN WARRIORS

PRESLEY HALL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ELDE EDİLDİ

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları #11

PRESLEY HALL

Telif Hakkı© 2021 Presley Hall tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

İletişimde Kalın

1. Brielle
 2. Vrale
 3. Brielle
 4. Vrale
 5. Brielle
 6. Brielle
 7. Vrale
 8. Brielle
 9. Vrale
 10. Brielle
 11. Brielle
 12. Vrale
 13. Vrale
 14. Brielle
 15. Vrale
 16. Brielle
 17. Vrale
 18. Brielle
 19. Vrale
 20. Brielle
 21. Vrale
 22. Brielle
 23. Vrale
 24. Brielle
 25. Vrale
 26. Brielle
- Sonsöz __

Presley Hall tarafından da

İletişimde Kalın

En yeni ürünlerimden haberdar olmak için [haber](#) kaydolunbültenime !

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9. Kitap](#)

[Peşine Düşülenler - Kitap 10](#)

[Ele Geçirilmiş - 11. Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Uzaylı Prensi - 1. Kitap](#)

[Uzaylı Kitap Kurtarıcısı - 2.](#)

[Uzaylı Serseri Canavarı](#)

[Savaşçısı - 4- 3. Kitap](#)

[Koruyucusu - 6Uzaylı Asi -](#)

[7. - 5. Kitap Uzaylı . . .Kitap](#)

[Uzaylı Kitap Uzaylı Kitap](#)

[Uzaylı Düşmanı - 8 Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

1
Brielle

Annem bana meyve ve sebzelerimi yememi söylerken, eminim ki böyle şeyleri hiç hayal etmemişti.

Pazar tezgahından garip şekilli bir meyve alıp koklamak için burnuma götürürken dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Keskin, tatlı bir koku burun deliklerimi dolduruyor. Sert, neredeyse dikenli dış yüzeyine rağmen lezzetli kokuyor.

"Bunun adı ne?" Tezgâhtaki Kalixian'a soruyorum.

"Bu bir *eferet*," diyor bana, neredeyse utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Çok iyiler."

"Teşekkürler. Deneyeceğim."

Belimde taşıdığım keseye uzanıp ona ödeme yapmak için birkaç jeton çıkarıyorum ve o da koyu renkli boynuzları güneş ışığında parlayarak jetonları kabul ederken başını sallıyor. Eflatun meyveyi alışverişe gelirken yanımda getirdiğim bez çantaya koyuyorum, ardından sergilenen diğer ürünlere göz atarak tezgâh sırasının ilerisine doğru ilerliyorum.

Standından uzaklaşırken Kalixian'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve farkındalıkla derim hafifçe diken diken oluyor. Bazen biz insanların Kalixianlara, Kalixianların bize olduğu kadar garip bir şekilde yabancı olduğumuzu unutmak kolay oluyor.

Bu insanlara göre *ben* uzaylıyım.

Neyse ki, Dünya'dan kaçırıldıktan sonra evrende gidebileceğim onca gezegen varken, burası güvende ve özgür olduğum bir yer. Eğer Kalixian savaşçıları beni ve diğer kadınları bizi kaçıran Orkun'dan kurtarmamış olsalardı, eminim şu anda bir açık hava pazarında tek başıma dolaşıyor olmazdım. Muhtemelen iğrenç bir Orkun savaş lordunun "haraç gelini" olarak bir yere kapatılmış, onun çocuklarını doğurmaya ve şehvetini dindirmeye zorlanmış olurdum.

Bunu düşününce tüylerim diken diken oluyor ve bu korkunç görüntüleri kovmak için başımı sallıyorum. Acımasız bir uzaylı ırkı tarafından Dünya'dan kaçırılma şanssızlığına sahip olduğumu düşünürsek, olan biten her şey

kaçırılmamdan bu yana inanılmaz derecede *iyi* geçti. Kalix'te kendim için inşa ettiğim hayattan şikayet edemem, her ne kadar neye benzemesini istediğimden hala tam olarak emin olmasam da.

Yeni bir sıraya geçmek için tezgâhın köşesini döndüğümde, uzun boylu, bronz bir bedenle neredeyse çarpışıyordum.

"Oops, özür dilerim." Uzun boylu Kalixian'a bakıyorum, bakışlarıyla buluşmak için boynumu biraz eğiyorum.

Onu tanıyamasam da savaşçılardan biri olmalı. Başkent Jocia'da yaşayanların çoğu dokuma tunik ve pantolon giyer, ama bu adam seçkin Kalixian savaşçıların tercih ettiği bir peştamal giyiyor.

"Sorun değil. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Bana gülümsüyor, yüz ifadesi bana meyve satan pazarcıdan daha az utangaç ama daha az meraklı değil. Yoluma devam etmeme izin vermek için nezaketle yanından geçip gidiyor, ben de çantamın pazardaki diğer müşterilere çarpmamasına dikkat ederek yanından geçip gidiyorum. Gittikçe kalabalıklaşıyor, sokak bronz tenli erkeklerle doluyor.

Görülecek hiç kadın yok, sanırım Kalixianların bana ve kurtarılan diğer insan kadınlara hâlâ bu kadar merak ve hayranlıkla bakmalarının bir nedeni de bu. Sadece uzaylı değil, aynı zamanda *dişiyiz*. Neredeyse tüm Kalixian kadınları on beş yıl önce Orkun tarafından salınan bir virüs tarafından öldürüldü ve yakın zamana kadar, mevcut nesillerin doğal ömürlerini tamamladıktan sonra Kalixian ırkının yok olması bekleniyordu.

Yine de ilk insan/Kalixian bebeğinin doğumuyla her şey değişti.

Yakında yepyeni bir nesil doğacak diye düşünüyorum, sonra da bu bebeklerden birinin ya da birkaçının teyzesi olabileceğimi fark edince şaşkınlıkla göz kırpyorum. Küçük kız kardeşim Nadia da tıpkı benim gibi kaçırılıp kurtarıldı ve kısa süre önce yaşadığımız kapsülden çıkıp Kalixian eşi Zatir ile birlikte bir eve taşındı.

Küçük kız kardeşimin bebek sahibi olacağı düşüncesi içimde koruyucu bir endişe dalgası yaratıyor. Ama ilk başta niyetine ve eş bağının kendisine dair kuşkularıma rağmen, Zatir'in ona bakacağını ve onu sağlıklı, mutlu ve güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum.

Pazar gittikçe kalabalıklaşıyor, etrafımdaki gürültü seviyesi artıyor, bu yüzden hızlıca birkaç eşya daha alıp çantama dolduruyorum,

Sonra kalabalığın arasından sıyrılıp diğer çiftleşmemiş kadınlarla birlikte yaşadığım binaya doğru ilerliyorum.

Dünya'ya dönmeye çalışmak yerine burada kalacağımıza karar verildikten sonra, her birimize küçük bir kapsül verildi - apartman benzeri bir yaşam alanı

-Kral Khrelan tarafından, yiyecek ve giyecek gibi ihtiyaçlarımızı karşılayabilmemiz için bir miktar jeton verildi.

Son birkaç haftadır neredeyse her gün pazara alışverişe gidiyorum, bunun nedeni kısmen egzotik meyve ve sebzeleri taze olarak almayı sevmem, kısmen de Nadia'nın artık kendi başına yaşaması nedeniyle *yapacak* fazla işim olmaması. Günlerim bomboş geçiyor ve bu durum yıllarca avukat asistanı olarak uzun saatler çalıştıktan sonra bir bakıma ferahlatıcı olsa da biraz da ürkütücü.

Kalix'te istediğim her şeyi yapabilirim. Ne yazık ki bunun ne olduğundan tam olarak emin değilim.

Kapsülüme girip alışveriş çantamı yerleştirdikten sonra pencereden aşağıda uzanan şehre bakıyorum. Hiçbiri Boston'daki bazı gökdelenler kadar yüksek olmasa da birkaç uzun bina var. Uzakta, bu gezegeni kaplamış gibi görünen sık ve gür ormanı görebiliyorum.

"Peki," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "ne olacak Brielle? Evde bir münzevi gibi oturmak mı, yoksa yeni bir şeyler denemek mi?"

Nadia hayatının yeni bir dönemine başladığından beri daha fazla dışarı çıkmaya, zamanımı doldurmak için yeni yollar bulmaya çalışıyorum. Bu noktaya kadar şehrin neredeyse her santimini yürüdüğümden oldukça eminim, bu yüzden bugün nihayet Lucy'nin direk dansı dersine gitmek için cesaretimi topladım.

O da Kalixianlar tarafından kurtarılan kadınlardan biri ve bir süredir buradaki kadınlara yapacak bir şey ve zinde kalmanın bir yolu olarak direk dersleri veriyor.

Daha farklı olamayacağımız gerçeğine rağmen, Lucy'den hoşlanıyorum. Herkes sever, gerçekten. Güzel, komik ve dışa dönük, bulaşıcı bir enerjisi var. Vegas'ta yaşarken ve striptizci olarak çalışırken bu ona Dünya'da iyi hizmet etti. Ve burada, eşi Tycran onu karşı konulmaz buluyor, yıllar süren keşiş gibi adanmışlığını ve iffetini sonunda onun Irida'sı olduğunu kabul etmek için bozduğu gerçeğinin de kanıtladığı gibi.

Irida.

Bu kelimeyi düşünmek bile içimde hafif bir ürperti yaratıyor; özleminden mi yoksa rahatsızlıktan mı kaynaklandığını tam olarak kestiremiyorum. Bu bir Kalixian'ın eşi için kullanılan bir terim, tatlı bir hayranlıkla söylendiğini duyduğum bir kelime ve

Kalixian savaşçılarının birçoğunun baēlandıkları kadınlara karşı duydukları alaycı arzu.

Ama bu kelimenin diēer kadınların bildiēi şekilde, tutkulu bir şehvetle ya da sahiplenici bir ihtiyaēla sōylendiēini hiē duymadım ve iēten iēe duyacaēımı da sanmıyorum. İsteyip istemediēimi bile bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, arzunun bu kadar üstesinden gelme, bařka biri iēin bu kadar umutsuzca acı ēekme dūřuncesi beni dehřete dūřürüyor. Kendimde geliřtirmeye ēalıřtıēım her řeye, Nadia'nın ve benim Dünya'daki hayatımızı elimden geldiēince istikrarlı kılan dikkatli bir kendine hakimiyet ve temkinli farkındalıēa ters dūřüyor.

O bir eş buldu diye senin de bulacaēın anlamına gelmiyor, diye hatırlatıyorum kendime.

Kurtarılan diēer kadınların birçoēu hâlâ çiftleşmemiş durumda, yani eş baēı kaēınılmaz deēil.

Dans dersleri oturduēum binanın alt katında veriliyor, bu da oraya giden yolu bulmamı kolaylaştırıyor. Tereddütle odaya girip etrafıma baktıēımda, orada toplanan herkesin yüzünde şaşkınlık ifadeleri görüyorum.

"Aman Tanrım, Brielle!" Lucy heyecanla sesleniyor. Beni karşılamak iēin adımlarını hızlandırıyor ve kapı arkamdan kapanırken ona gergin bir gülümseme veriyorum. "Bugün geleceēini hiē bilmiyordum!"

Bana sarılıyor, ben de biraz üstünkörü de olsa ona karşılık veriyorum.

Buraya geldiēimizden beri diēer kadınlarla olabileceēim kadar samimi ya da dıēa dönük olmadıēımın farkındayım. Çoēunlukla iēime kapandım ve arkadaşlık kurmak iēin pek ēaba sarf etmedim -Nadia ve benimle birlikte Orkun gemisinde olan diēer kadınlarla deēil ve kesinlikle Nierra'dan yeni gelenlerle de deēil.

Benim bahanem her zaman Nadia'ya göz kulak olmakla meşgul olmamdı. -ki bunun hala geēerli olduēunu dūřünüyorum- ama şimdi artık o kalkana sahip olmadıēım iēin, bunca zaman kendimi ne kadar ayrı ve kapalı tuttuēum konusunda biraz mahcup hissediyorum.

Yine de, kadınların hepsi beni en iyi arkadaşmışız gibi mutlu bir şekilde selamlıyor ve göēsümde küçük, parlayan bir sıcaklık hissediyorum.

Belki burada tek başıma mutlu olabilirim, diye dūřünüyorum geēici olarak, Lucy'nin burada kurduēu sahne alanının etrafında toplanan gruba katılıyorum. *Belki kendi arkadaşlarımı edinebilirim, kendi hayatımı yaşayabilirim.*

Garip bir düşünce, ama tuhaf bir şekilde heyecan verici, bir bakıma beni de korkutuyor. 'Heyecan' kelime dağarcığımda pek yaygın bir kelime değil.

Harper bana el sallıyor, ben de ona gülümsüyorum ve siyah saçlı kadının ne kadar hamile olduğunu fark ediyorum.

"Her an patlayacakmışım gibi hissediyorum," diye yakınıyor neşeyle ve benim baktığımı görünce karnını ovuşturuyor. "Bu küçük adamın ya da kızın ortaya çıkması için sabırsızlanıyorum. Bütün gün bir kaya parçasını taşımak gibi."

"Çok haklısın." Autumn duvara yaslanarak iç geçiriyor. O ve Emma da oldukça ilerlemiş durumlar ve üçü de bugün katılmak yerine izliyorlar, bir direğin etrafında rahatça hareket edemeyecek kadar hamiller.

Emma rahat ve mutlu görünüyor. Artık Kalix'in kraliçesi olmasına ve Kral Khrelan'la çiftleşmesine rağmen, sarayda meşgul olmadığı zamanlarda bizimle çok zaman geçiriyor. Başlarda utangaç ve çekingendi ama burada kendini göstermeye başladığından beri, gerçekten saygı duyduğum sessiz bir güç yaymaya başladı. O, Kalix'in kelimenin tam anlamıyla hayatını değiştirdiği kişilerden biri.

Lucy yaklaşan bebekler hakkında konuşmamıza kulak misafiri olunca kıkırdıyor. "O kadar hamile kalmama daha çok var," diyor hafifçe yuvarlaklaşmış karnına dokunurken. "Ama mümkün olduğunca uzun süre dans edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Bundan hiç şüphem yok," diye yanıtlıyor Autumn sırtarak. "Egzersiz yapmam için izin verilir verilmez tekrar çalışmaya başlayacağım."

Sahneye özlemle bakıyor, belli ki özlemiş. Wauru'da bir dansçıydı ve her ne kadar en iyi ortam olmasa da, her zaman dans kısmının kendisinin eğlenceli olduğunu söylerdi. Hoşlanmadığı tek şey genellikle ürkütücü olan erkeklerdi - uzaylı erkekler de en az insan erkekler kadar korkunç olabiliyor, özellikle de Wauru gibi karaborsa gezegenlerde.

"Pekala, başlayalım." Lucy ellerini çırparak sahneye doğru hızlı adımlarla ilerliyor ve derse katılan kadınlar da onu takip ediyor. Biraz geride dursam da ben de onlarla birlikte gidiyorum. Hâlâ çok rahat değilim. Ama en azından biraz gevşemeyi denemek istiyorum.

Lucy bizimle birlikte bir esneme rutini uygulayarak bizi iyice gevşeyene kadar ısıtıyor ve hamile hanımlar da bu kısma ellerinden geldikince katılıyor. Isınmadan sonra oturup izliyorlar ve Lucy bazı hareketleri yapmaya başladığında kendi aralarında sessizce konuşuyorlar

Direğin üzerinde ve etrafında, sınıfa gelen kadınlara daha uzun süredir yeni hareketler gösterirken, daha az deneyimli olanlarımız için modifikasyonlar veriyor.

Bu konuda çok iyi ve onu çok iyi tanımasam da, onu kendi halinde, eğlenirken görmek beni mutlu ediyor. Belki ben de burada kendi yerimi bulabilirim, kendimi her zaman bir yabancı gibi hissetmeyebilirim diye umutlanıyorum. Bir daha asla stajyer avukat olamayacağım ama belki burada faydalı olabileceğim bir yol vardır. Kız kardeşimin etrafında dönmeyen bir amaç.

Dersi takip etmek için elimden geleni yapıyorum, ancak bir süredir pratik yapan bazı kadınlar kadar iyi değilim. Kaslarımı esnetmek ve egzersiz yapmak iyi hissettiriyor ve biraz gevşemek, kendimi bırakmak ve sadece eğlenmeye çalışmak da aynı derecede iyi hissettiriyor.

Dersin ortalarına doğru Lucy ellerini çırpır. "Pekâlâ, her birinize kısa bir rutin öğreteceğim, ardından üzerinde çalışarak biraz zaman geçirmenize izin vereceğim. Dersin sonunda herkes hareketlerini gösterme şansı bulacak!"

Her birimize çalışmamız için bir dizi hareket veriyor ve herkes kendi hareketlerini çalışırken ben de kendi hareketlerimde ustalaşmak için elimden geleni yapıyorum. Lucy'nin söz verdiği gibi, dersin sonunda herkes küçük bir performans sergiliyor ve sıra bana geldiğinde biraz gergin bir şekilde küçük sahneye çıkıyorum.

Utangaç biri değilim. Paralegal iken bazı zorba kişiliklerle çalıştım, bu yüzden nasıl ayağa kalkacağımı ve spot ışığını nasıl alacağımı öğrendim. Ama bu farklı. Diğer insanların önünde dans etmek, bir toplantıda konuşmaktan çok daha korkutucu geliyor ve odadan kaçıp kapsülüne geri dönmek için güçlü bir dürtü duyuyorum.

Yine de denemek zorundayım. Aksi takdirde burada sonsuza kadar yalnız kalacağım ve bu, yabancı bir gezegende gerçek bir arkadaş olmadan yaşamak için uzun bir süre. Nadia kendi hayatını kurdu, benim de aynısını yapmam gerek.

Derin bir nefes alarak, saçlarımı ders için sardığım topuzdan çıkarıyorum ve rutine başlarken omuzlarımdan aşağı düşmesine izin veriyorum.

Hareketler cilalı olmaktan çok uzak ve kesinlikle Lucy'nin ya da diğer bazı kadınların başarabileceği kadar gelişmiş değil. Ama birkaç dakika sonra, başlangıçtaki öz-bilinç kaybolurken, eğlendiğimi fark ediyorum. Diğer bayanlar da işin içine giriyor, kıkırdıyor ve tezahürat yapıyorlar, özellikle de ben direğin etrafında dönerken iki parmağını ağzına sokup yüksek sesle ıslık çalan Jade gibi daha dışa dönük olanlardan bazıları.

Beklediğim gibi beni utandırmak yerine, aslında bana enerji veriyor, yaptığım şeyin kendimi aptal durumuna düşürmek için bir fırsattan ziyade eğlenceli ve heyecan verici olduğunu hissettiriyor.

Direğin etrafında kayarken, sırtımı kamburlaştırıp bacaklarımı uzatırken ve kalçalarımı sallarken, farklı bir şey hissediyorum, daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Şehvetli

hissediyorum.

Ücretsiz.

Seksi, kendimi hiç düşünmediğim bir şekilde.

Dünya'dayken, saygın takım elbiselerim, alçak topuklu ayakkabılarım, okuma gözlüklerim ve çok önemli evraklarla dolu evrak çantalarımle seksi olmak hayal ettiğim son şeydi. Evde bana ihtiyacı olan kız kardeşim varken, kendi ihtiyaçlarıma ayıracak zamanım yoktu. Erkek arkadaşla, biriyle çıkmaya ya da öylesine dans etmeye kesinlikle zaman yoktu.

Ama burada, kendi gezegenimdeki eski hayatımdan çok uzakta, farklı bir insan gibi hissediyorum.

Kendimi biraz kaybediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ritmi hissediyorum. Kendimin yeni bir şekilde farkında olduğumu hissediyorum ve bunun bitmesini istemiyorum.

Ben daha hazır olmadan müzik duruyor. Biraz nefes nefese gözlerimi açıyorum ve odada yeni birinin olduğunu fark ettiğimde vücudum şaşkınlıkla sarsılıyor.

Kapı aralığında duran, bakışları sahneye sabitlenmiş bir adam. Bir Kalixian.

Onu tanıdım.

Bu Vrale, kısa bir süre önce savaşçıların antrenman yaptığı arenanın hemen dışında tanıştığım Kalixian eğitim ustası.

Bana daha önce hiç görmediğim bir şekilde bakıyor. Saygısızca değil, diğer savaşçıların hemcinslerime baktığı gibi aç bile değil, ama neredeyse... huşu içinde. Sanki o kadar güzel bir şey görmüş ki ona bakmaktan vazgeçmek istemiyor.

Sanki biri odadaki sıcaklığı bin dereceye çıkarmış gibi tenim sıcaktan kızarıyor.

Vrale

Kapı aralığında duruyorum, olduğum yerde donup kaldım. Hareket edemiyorum. Ve bu özel anda, gerçekten istemiyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Daha genç bir adamken bile, kadınların erkekleri tahrik etmek için dans ettiği barlardan ve kumarhanelerden uzak dururdum. O zamanlar aşk ve aile istiyordum, şehvet değil. Ve daha sonra, saraya hizmet etmeye geldiğimde, yine de katılmamayı seçtim. Yine de duymuştum ve bana hep müstehcen ve biraz yanlış gelmişti, izlemekten hoşlanacağım türden bir şey değildi.

Ama bu öyle bir şey değildi. Sahnedeki açık renk saçlı kadın daha önce hiç görmediğim şekilde hareket ediyordu ve çok hoştu.

Çok
güzel.
Zarif.

Bir sanat eseri gibi.

Bakışlarımı güzel Terran kadınından ayıramıyorum. Açık renk saçları omuzlarına dökülüyor, gök mavisi gözlerini ve kızarmış, hafif yuvarlak yüzünü çerçeveliyor. Yumuşak karnının bir kısmı göğüslerinin etrafını ve omuzlarını saran bluzun kumaşının altından görünüyor ve dolgun kalçalarına ve uzun bacaklarına doğru eğilmeden önce belinin kıvrımını görebiliyorum.

Onu görmek içimde bir şeylerin kasılmasına, çok uzun zamandır hissetmediğim bir arzunun alevlenmesine neden oluyor. Peştemalimin altından sikimin seğirmesine yetiyor - beni tahrik edebilecek şeyleri düşünmek için kendime zaman ya da alan tanımadığımdan, sık sık hissetmediğim başka bir şey.

Hayatımın o bölümünün kapandığını düşünerek kendimi uzun zaman önce buna kapattım. Daha genç, daha naif bir adamın taşrası.

Sonra kadın sahneden kayarak diğer kadınların yanına gider ve o an geçer.

Boğazımı temizleyip odaya bakıyorum. Buraya gelmemin bir nedeni vardı ve bu Terran kadınlarından birini süzmek değildi.

"Kraliçe Emma?"

Onu diğer iki ağır hamile Terralı'nın yanında otururken görüyorum ve ona doğru birkaç adım atıyorum.

"Evet?" Yavaşça ayağa kalkıyor, bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Ne oldu, Vrale?"

"Size bir mesajım var. Kral sarayda bulunmanızı rica ediyor. Bir saat içinde diplomatik bir holo görüşmesi var ve katılmak isteyebileceğinizi söyledi."

"Evet, elbette." Emma narin parmaklarıyla saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak diğerlerine bakar. "Sanırım gitmeliyim. Geçenlerde Khrelan'a gezegenler arası ilişkilerde daha fazla sorumluluk alıp alamayacağımı sordum, bu yüzden davet edildiğim ilk büyük toplantıyı kaçırmak iyi olmaz," diye ekliyor ve Khrelan'ın ona neden bu kadar aşık olduğunu daha da açık hale getiren hafif, müzikal bir sesle gülüyor.

Jade adlı kadın dramatik bir şekilde, "Hayır, kraliçelik görevleri çağırıyor," diyerek arkadaşına gözlerini deviriyor.

Bu gezegende yaşamaya gelen tüm Terran kadınları arasında en iyi tanıdıklarım Jade ve Emma. Emma şu anda kraliçemiz olduğu ve her zaman sarayda olduğu için, Jade de sık sık Emma'yla birlikte orada olduğu için. Jade'in Emma'nın kaçırılmasından sonra kayıp arkadaşını aramaya gittiği için Dünya'dan çalındığını bilecek kadar konuşmalarını duydum. Kalix'teki herkes Jade ve sürgün prens Brele'nin hikayesini bilir. Bu artık bir efsaneye dönüşmüş durumda, özellikle de iki katı büyüklüğünde bir hikâyeye dönüştüğü daha kırsal bölgelerde.

Emma gülerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Emma bana katılmadan önce iki kadın birbirlerine bakıyor ve diğer Terralılara el sallayarak antrenman odasından çıkıp ana kata geri dönüyoruz.

Kraliçe bana gülümseyerek, "Acele edip geri dönelim," dedi. "Khrelan'ın daha fazla iş üstlenmemi istemesine çok sevindim. Bebek doğup daha fazla zamanımı almadan önce öğrenebildiğim ve yapabildiğim kadar çok şey yapmak istiyorum."

Gülümsemesine çekingen bir şekilde karşılık veriyorum ama eminim o da benim onun görevlerini ne kadar ciddiye aldığından duyduğum memnuniyeti görebiliyordur. Khrelan için iyi bir eş, çocukluğundan beri eğittiğim kral için dileyebileceğim her şeye sahip.

Saraya doğru ilerlerken *kraliçenin Terran olmasının iyi bir şey olduğunu* düşünüyorum. Diğer Kalixianlar arasında hala aynı fikirde olmayan küçük bir kesim olduğunu biliyorum, ancak bunun iki türün bütünleşmesi açısından son derece faydalı olduğuna inanıyorum. Ve eminim ki diğer Terran kadınlarının kendilerini daha fazla temsil edilmiş hissetmelerine yardımcı oluyor, sanki gezegenimizdeki yaşamın gerçekten bir parçasıymışlar gibi.

Şimdi de öyleler ve ben bundan memnunum. Onların gelişinin kötü bir şey olduğunu düşünen biri asla olmadım. En azından, savaşçılarımıza bir zamanlar sonsuza dek kaybolacağı düşünülen bir mutluluk ve sevgi getirdiler ve şimdi komutanın eşi Rose'un sağlıklı bir çocuğu olduğuna göre, türümüzün geleceği artık yok olmaya mahkum değil. Terra evrendeki en geri kalmış gezegenlerden biri olarak kabul edilse de, kadınlar kendilerini güçlü ve becerikli olarak gösterdiler. Onların kanını bizimkiyle karıştırmak bizim için ve bir bütün olarak halkımız için faydadan başka bir şey olmayacaktır.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim," diye devam ediyor Emma, göz ucuyla bakarak. "Bunun işinin bir parçası olmadığını biliyorum. Ama seni görmek güzel."

Başımı saygıyla eğiyorum. "Kralımın ihtiyaç duyduğu her şeyi yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Khrelan için getir götür işleri yapmanın eğitim ustasının sorumlulukları listesinde olmadığı doğru, ancak bunu yapmaktan gerçekten memnun oldum. Kendi çocuğum olmadığı ve Khrelan'ı çok küçüklüğünden beri eğittiğim için, babası olacak yaşta olmasam da bazen benim oğlummuş gibi hissediyor. Ona ve dolayısıyla genç kraliçesine çok değer veriyorum.

"Diğerleri nasıl yerleşiyor?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Terran kadınları çoğunlukla iyi uyum sağlamış görünüyor, ama birkaç yeni gelen olduğunu da biliyorum. Zhorı de Nierra'da kurtardığı kadınla daha yeni döndü."

"Evet, Brooke." Emma düşünceli görünüyor. "Sanırım iyi uyum sağlıyorlar. Elbette, dediğin gibi, bazıları diğerlerinden daha uzun süredir burada. Başından beri burada olanlardan bazıları da hâlâ alışmaya çalışıyor. Herkes farklı bir hızda uyum sağlıyor. Ama sanırım hepsi kendi adımlarını buluyor." Duraklıyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Siz geldiğinizde dans eden Brielle bugün ilk kez bize katıldı. Onun bir yerlere ulaşmaya ve bir şeylerin parçası olmaya çalıştığını görmek güzeldi. Başından beri çoğunlukla içine kapanıktı. Ve biliyorsunuz, kadınların burada mutlu olmalarını sağlamak için özel bir sorumluluk hissediyorum. Başından beri benim işim bu."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu doğru. Emma saraya ilk kez Khrelan'ın kendisine Terralıları ve onların yöntemlerini öğretmesi için onu diğerlerinden ayırmasıyla geldi; böylece kalmalarına izin verilip verilmeyeceğine karar vermeden önce kadınları daha iyi anlayabilecekti. O zamanlar bu konuda büyük bir bölünme vardı ama Emma rolünü harika bir şekilde yerine getirdi. Sonunda, Terran kadınlarına kalmaları için kalıcı izin verilmekle kalmadı, aynı zamanda o ve Khrelan her zaman olmaları gereken şeyi keşfettiler: birbirleri için yazılmış kader arkadaşları.

"Mükemmel bir iş çıkardın," diyorum ona.

Ama konuşurken bile, düşüncelerim gördüğüm kadın üzerinde yoğunlaşıyor. *Brielle*.

Onun güzelliği ve hareketleri karşısında büyülenmekten kendimi alamadım. Onunla daha önce bir kez, sarayın yakınındaki eğitim arenasının dışında karşılaştığımı hatırlıyorum. O zaman biraz telaşlı ve kararsız olduğunu hatırlıyorum ama bugün farklıydı. O zaman da şimdi de onda beni çeken bir şeyler vardı ama bugün bunun ne olduğunu gerçekten gördüm. Özellikle dans ederken kendinden çok emin ve özgüvenli görünüyordu, ama arenanın dışında gördüğüm kadını hatırladığımda, onda aynı zamanda savunmasız ve biraz kaybolmuş bir şey olduğunu söyleyebilirim - sanki burada henüz ayaklarını tam olarak bulamamış gibi. Ve Emma'nın az önce söylediklerine bakılırsa, bu tamamen doğru.

"Orkun'dan kurtarılan kadınlarla birlikte mi geldi?" Merakla sordum. "Nierra'dan değil mi?"

"Evet." Emma başını sallıyor. "Benimle birlikte olan gruptaydı, Orkun için haraç gelinleri olması gerekenler. Kız kardeşi Nadia-Zatir'in eşiyle birlikte Dünya'dan kaçırıldı," diye yardımsever bir şekilde ekliyor. "Nadia'dan biraz daha büyük ve sanırım onun için çok fazla sorumluluk hissetti. Şimdi kız kardeşi çiftleştigi ve kendi evinde olduğuna göre, sanırım kendi yolunu bulmaya çalışıyor."

Merakımı gidermek bir yana, Emma'nın açıklaması ilgimi daha da artırıyor. Bana Brielle hakkında daha fazla şey anlatmasını istiyorum ama zamanımız yok. Saraya ulaştık ve yapmamız gereken başka şeyler var. Emma'nın toplantısı var, benim ise eğitim ringinde işim var.

"Benimle yürüdüğün için teşekkürler," diyor

Emma. "Tabii ki."

Başımı hafifçe eğiyorum, sonra yollarımız ayrılıyor.

Antrenman sahası saraydan çok uzakta değil ve hızla oraya doğru ilerliyorum. Arenanın kumlarına adımımı attığımda gerginlik vücudumu terk ediyor. Emma'yla birlikte konut kompleksinden ayrıldığımdan beri beni rahatsız eden duygulardan sıyrılarak uzun bir nefes alıyorum.

Burası benim elementim, kendimi en rahat hissettiğim yer. Yıllar önce savaşçılar ve en önemlisi o zamanlar henüz bir prens olan ve henüz kral olmayan Khrelan'ı eğitmek amacıyla saraya geldiğimden beri neredeyse tüm zamanımı burada geçiriyorum. Orkun'la savaşımız neredeyse bitmiş olmasına rağmen onu bugün hâlâ her sabah eğitiyorum. Barış zamanlarında bile disiplin benim için olduğu kadar onun için de önemli.

Arena boş. Bu sabah erken saatlerde Khrelan ile bir antrenman seansım vardı ve diğerlerinin günlük antrenman için gelme vakti henüz gelmedi. Bu yüzden alıştırma tek başıma yapıyorum, tanıdık formları uygularken huzurun ve sessizliğin tadını çıkarıyorum, kaslarımın gevşeyip gevşemesinin, vücudumun yıllar süren kondisyondan sonra bana itaat etmesinin hoş bir şekilde hissediyorum. Çalışmak, terlemek, hızımı ve alıştırma eforunu artırdıkça kendimi daha fazla zorlamaya teşvik etmek iyi hissettiriyor. Sahip olduğum tek gerçek fiziksel rahatlama bu ve uzun zamandır yaptığım gibi her şeyimi buna harcıyorum.

Genellikle bu süre zarfında kafamı boşaltabilir, tüm düşüncelerden, endişelerden ve kaygılardan arındırabilirim. Ama bugün nedense Brielle aklıma gelip duruyor. Güzel yüzü, vücudunun kıvrımları, o küçük odada kendi rutini içinde hareket edişi. Henüz formunda ustalaşmamış bir savaşçı gibi, bu işte yeni olduğunu söyleyebilirim.

Yine de çok güzel görünüyordu.

Brielle

Direk dansı denememden BİRKAÇ GÜN sonra, kız kardeşimi ziyaret etmek için Nadia'nın Zatir'le paylaştığı eve gidiyorum.

Küçük bir ev ama ikisi için yeterince büyük, ileride bir ya da iki çocuk için de yer var.

Muhtemelen o kadar da uzak bir gelecekte değil, diye düşünüyorum eve yaklaşırken alaycı bir şekilde. Çiftleşen kadınların hamile kalması o kadar da uzun sürmüyor gibi görünüyor ve çiftleşen çiftlerin çoğunun birbirlerine nasıl baktığını gördüğümde, bu şaşırtıcı değil.

Nadia arka tarafta, bahçeden çiçek topluyor ve küçük bir sepeti onlarla dolduruyor. Yolda ayak seslerimi duyunca başını kaldırıp gülümsüyor ve onu bu kadar mutlu görmek içimi ısıtıyor.

Yüzündeki tüm gerginlik gitmiş ve hafif yün benzeri elbisesiyle çimenlerin üzerinde diz çökmüş, elleri topraktan tozlanmış bir halde kendi halinde görünüyor. Hatta biraz kilo almış, yüzü daha az solgun ve zayıf, kıvrımları biraz dolgunlaşmış. Onunla ilgili her şey yenilenmiş ve sağlıklı görünüyor ve onu böyle görmek beni mutlu ediyor. Neredeyse onun sürekli varlığını kaybetmemi telafi ediyor ve kendime bir kez daha kendi hayatımı nasıl kuracağımı bulmamın zamanının geldiğini söylüyorum. Nadia'nın varlık sebebim olmasını gerektirmeyen bir hayat.

"Hey, abla! Ev için bazı düzenlemeler yapmak istedim," diyor topuklarının üzerine oturarak. "İstersen yardıma gel. Zatir dışarıda, o yüzden eve geldiğinde ona sürpriz yapayım dedim. Pek iyi bir aşçı olmadığımı biliyorsun ama güzel bir akşam yemeği hazırlayacaktım ve masaya da güzel çiçekler koyacaktım."

"Vay canına." Kıkırdıyorum. "Kalix seni sıradan bir ev tanrıçasına dönüştürmüş."

Dilini bana doğru uzatıyor ve ben de onun yanındaki çimlere yerleşirken omzunu kendi omzumla dürtüyorum.

"Kalix'teki tüm bitki yaşamını görmek eğlenceli," diye mırıldanıyorum, güllere benzeyen çiçekleri olan bir çalıdan birkaç sap koparıırken - çeşitli renklerde güçlü, tatlı bir kokusu olan kalın, çok yapraklı tomurcuklar. "Pazara her gittiğimde yeni bir meyve, sebze ya da et türü almaya çalışıyorum. Madem bu kadar çok yeni şey deneme şansım var, bunu yapmalıyım, değil mi?"

"Evet, kesinlikle." Nadia memnun bir ifadeyle bana bakıyor. "Kalix'e gelmenin en güzel yanı yeni şeyler denemek oldu." Biraz kızarıyor ve dudağını ısırarak bahçeden topladığı çiçekleri inceliyor. "Burada gerçekte kim olduğumu keşfettiğimi hissediyorum, anlıyor musun?"

"Evet." Güle benzeyen çiçeği hafifçe kokluyorum, tatlı ve hafif küflü kokusuna şaşıyorum. "Buraya geldiğimizden beri çok değişmişsin."

"Başta seni biraz endişelendirdiğini biliyorum. Ama sonunda Zatir'le bir şeyler keşfetmemi sorun etmemene sevindim." Nadia yumuşakça gülümsüyor. "Sen nasılsın bu arada? Kapsülde işler nasıl?"

Söylenmeyenleri *kendi ağzınızdan* duyuyorum ve bu garip geliyor. Şimdi *benim* için endişelenen kişi küçük kız kardeşim ve bu garip hissettiriyor. Bu bana pek iyi gelmiyor. Her zaman endişelenen, kaygılanan ve onunla ilgilenen ben oldum ve şimdi küçük kız kardeşim bana çok iyi tanıdığım bir ifadeyle bakıyor, çünkü bunun yüzümde birçok kez olduğunu biliyorum.

Yüzündeki endişeyi silmek için ona hızla "İyiyim," diyorum. "Lucy'nin direk dersine gittim," diye ekliyorum, bu itiraf karşısında yanaklarımın biraz kızardığını hissederek. Nadia'nın buna çok şaşıracağını biliyorum.

"Ne yaptın?" diye ciyaklıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Direk dersine mi gittin? Aman Tanrım, Brielle, seninle gurur duyuyorum." Bana sırtıyor, bir sepete uzanıyor ve elbisesinin eteğinin tozunu alırken ayağa kalkıyor. "Buna inanamıyorum. Belki de daha önce taşınmalıydım. Beğendin mi?"

Diğer sepeti aldım. "Evet, yaptım. Eğlenceliydi ama bir daha gideceğimden emin değilim. Bir kez yeterli olabilirdi."

Nadia'yı eve kadar takip ederken Vrale'yi, dans edişimi izlerken yeşil gözlerinin içimi nasıl yaktığını, bakışlarıyla karıştığımızda yüzünde beliren yoğunluğu düşünüyorum. İçimde bir şeyler kıpırdadı, ama her şeyden çok kendimi açıkta hissetmeme neden oldu - kendi rahatım için biraz fazla.

Dünyadayken her zaman ciddi, muhafazakâr ve düğmeli biriydim. Bir avukat yardımcısını hayal ederken aklınıza gelebilecek tüm sıfatlar. Sadece işim yüzünden değil, Nadia yüzünden de. Nadia'nın bana yardım edebileceğinden emin olmak kolay değildi.

ve her zaman etrafta onu on sekiz yaşına gelene kadar güvende tutabileceğimden emin olmak isteyen sosyal hizmet görevlileri vardı. Onun için endişelenmek, onu korumak, evimizin ve banka hesabımızın istikrarlı ve güvenli olduğundan emin olmak ikinci doğam haline gelmişti. Bunun dışında kendimi ifade edebileceğim bir alan yoktu.

O sahnede yaptığım gibi kendimi serbest bırakmak bana tamamen yabancıydı. Vrale'nin sanki sonsuza dek bakmak istediği güzel, egzotik bir şeymişim gibi bana bakışı da tüm bu deneyimin tuhaf yoğunluğunu daha da artırdı. Hayatım boyunca hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Bana sanki beni *istiyormuş* gibi bakıyordu, ama bu Dünya'da erkeklere kedi gibi seslenmek gibi iğrenç ya da müstehcen bir şey değildi.

Bunların hiçbirini bana normal ya da tanıdık gelmedi ve hoşuma gidip gitmediğini de bilmiyorum.

Yine de bunların hiçbirini Nadia'ya söylemiyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum ve Vrale konusunda benimle alay etmesini istemiyorum. Bana bakışında mahrem bir Çey vardı, sanki bunu başkasıyla paylaşmak istemiyordum gibi -ki bu hiç mantıklı değil. Onu çok az tanıyorum bile. Onunla bir kez konuştum.

"Umarım burada sana bir amaç verebilecek bir şey bulursun," diyor Nadia nazıkçe, iki kil vazoyu suyla doldurup çiçekleri yerleştirmemiz için masanın üzerine koyarken. "Dünya'dayken her zaman çok çalışkan ve kendini işine adanmış biriydin ve uzun süre bana göz kulak oldun. Burada size de böyle hissettirecek bir şeyler olmasını istiyorum. Sanki buraya aitmişsin gibi.

-Burada olmak için bir sebebin varmış gibi. Seni mutlu edecek bir şey."

Çiçekleri düzenlerken "Yeterince iyiyim," diye onu rahatlatıyorum, Her vazoda kalın, gür bir çiçek spreyi olana kadar daha fazla ekleyerek. "Arkadaş edinmeye çalışıyorum. Zamanla olacak, eminim."

Ablam pek ikna olmuş görünmüyor ama o bir şey söyleyemeden ön kapı açılıyor. İkimiz de Zatir'in içeri girdiğini görmek için dönüyoruz.

"Eve erken gelmişsin!" Nadia haykırır. "Hay aksi. Senin için bir sürpriz planlamıştım ama henüz hazır değil."

"Sorun değil. Ben odamıza gidip onu bekleyeceğim." Zatir beni fark etmeden önce ona aç ve alaycı bir sırıtış attı. Omuzlarını dikleştiriyor ve boğazını temizliyor, ifadesi daha nötr bir şeye dönüşüyor. "Ah. Merhaba, Brielle."

"Merhaba." Dudaklarımı büzüyorum, kız kardeşimin görünüşe göre gelişen aşk hayatına bu bakışla eğlenmek ve tuhaf hissetmek arasında kalıyorum.

Esasen uzaylı kayınbiraderim olan adama küçük bir el sallıyorum ve Nadia masadan kalkıp yüzünde geniş bir gülümsemeyle onu selamlamak için doğruca kollarına giriyor. Nadia'nın adama doğru koşuşunu izlerken içimden yükselen aşırı korumacı dürtüyle savaştım zorunda kalıyorum. Eski erkek arkadaşının ona neler yaptığını gördükten sonra, Nadia'nın hayatına giren her erkeğe hemen güvenmemeye alıştım. Bu kırılması zor bir tepki.

Kız kardeşimin bir erkeğe aşık olması konusunda endişelenmemem ne kadar sürer bilmiyorum ama Zatir'in onun için iyi olduğuna dair güvenim giderek artıyor. Tüm Kalixian erkekleri eşlerine değer verir ve onlara taparlar ve Zatir de farklı görünmüyor. Ve Nadia'nın Dünya'dayken çıktığı erkeklerden belirgin bir şekilde farklı. Hiçbiri onun için hiçbir şekilde yeterince iyi değildi. En azından Zatir cesur, onurlu ve nazik.

"Merhaba, benim tatlı Irisa'm," diye mırıldanıyor, ona bakarken bakışları yumuşuyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor. "Eğitim nasıldı?"

"İyi geçti. Yine de burada seninle birlikte olduğum için mutluyum."

Konuşurken birbirlerine bakışları sanki izlememem gerekiyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Çok müstehcen bile değil. Zatir'in kolları kadının belinde, kadın da Zatir'in boynunda, sanki herkesin içinde dans ediyorlarmış gibi iffetliler, ama bakışlarındaki mahremiyet beni ürkütüyor ve sanki özel bir şeye izinsiz giriyordum gibi hissettiriyor.

Sanki birbirlerini gördükleri anda tüm dünya ikisinin etrafında küçülmüş gibi. Aralarındaki aşk apaçık ve hissediliyor ve göğsümde bir şeylerin garip bir şekilde ağrmasına neden oluyor.

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Buna sahip olduğumu hayal bile edemiyorum. Bana içinde bulunduğumuz gezegenden daha yabancı geliyor ve onu bulduğu için kız kardeşimi neredeyse kıskanıyorum.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey beni bulsa bile, onu nasıl tanıyacağımı bilmiyorum. Mantiğımı duygularımın önüne koyarak o kadar uzun yıllar geçirdim ki, kendimi bırakıp her şeyi tüketen bir aşkın içine düşme fikri kesinlikle ürkütücü geliyor. Neredeyse *imkansız*.

"Nasılsın Brielle?" Nadia'yla nihayet ayrıldıklarında Zatir soruyor. Oradaki su sürahisine uzanmak için masaya doğru adım atıyor. "Memnunum.

buraya geldin. Nadia'nın seni özlediğini biliyorum."

"Ben iyiyim." Ona direkt dansı maceralarımdan bahsetmemeye karar vererek bir omzumu silkiyorum. "Ben de onu özledim."

"Burada her zaman hoş karşılanırsın," diyor bana gülümseyerek. "Nadia mutlu olduğunda ben de mutlu oluyorum."

Sanki bunu gerçekten istiyormuş gibi, sanki eşinin neşesinden gerçek bir mutluluk duyuyormuş gibi konuşuyor.

Güzel. İşte böyle olmalı.

Mutfakta dolaşırken onu izliyorum, yemekten önce atıştırmak için bir parça ekmek ve biraz kurutulmuş et buluyor. Her şey o kadar doğal, tatlı ve evcil görünüyor ki, Nadia ile birbirlerinin etrafında, küçük bir alanda diğerinin nerede olacağını öğrenmiş çiftlerin o dikkatli dansında hareket ediyor gibi görünüyorlar, birbirlerine küçük bakışlar ve dokunuşlar yapıyorlar.

Başta tüm bunlardan emin değildim ama kız kardeşimin ne kadar mutlu olduğunu inkâr edemem. Zatir bir odaya girdiğinde ısıltı ısıltı parlıyor ve artık bunun başlangıçta olduğu gibi sadece karasevda ya da şehvet olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden atılgan uzaylıya bir şans vermeyi amaç edindim ve onunla her etkileşime girdiğimde onu biraz daha fazla sevmeye başladım. Kendini gerçekten ona ve onun mutluluğuna adanmış görünüyor.

Zatir ve Nadia ile biraz sohbet ettikten sonra, eşikle baş başa zaman geçirmek isteyeceğini bildiğimden, romantik akşam yemeğine başlayabilmesi için oradan ayrılıyorum. Ama henüz yalnız kapsülüne dönmek istemiyorum, özellikle de kız kardeşim ve Zatir arasındaki tatlı yakınlığı gördükten sonra. Oradaki sessizlik ve yalnızlık her zamankinden daha da sarsıcı olacakmış gibi hissediyorum.

Hava hala aydınlık ve öğleden sonra geç saatlerde hoş bir serinlik var, bu yüzden şehirde biraz dolaşmaya karar verdim. Hiç düşünmeden kendimi antrenman sahasına doğru giderken buluyorum. Dışarıda olmak için güzel bir gün ve kafamı boşaltmak iyi hissettiriyor, bu yüzden neredeyse oraya varana kadar nereye gittiğimi gerçekten düşünmüyorum.

Bu sefer içeri girip girmeme konusunda tereddüt etmedim. Sadece kapılardan geçip ringin kenarına kadar yürüyorum ve merakla etrafa bakıyorum. Bu sefer izleyen başka kadın yok ama yine de gözlemlemek için bir yer bulup ringin kenarına yaslanıyorum. Birkaç savaşı çoktan ringe çıkmış, ısınma hareketleri yapıyor gibi görünüyor.

Adamların hiçbirini tanımıyorum ve sanki içten içe özellikle bir tanesinin beni tanımasını umuyormuşum gibi küçük bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Gerçi bunu kendime asla itiraf etmem.

Aklıma bu düĞünce kırıntısı gelir gelmez onu itiyorum. Vrale'ye karşı böyle bir ilgim yok, onun da bana karşı gerçek bir ilgisi olmadığından eminim. Buraya onunla tekrar karşılaşma umuduyla gelmedim, sadece... bu yöne doğru dolaştım.

Aslında burada hiç olmamalıydım.

Geç oluyor, diyorum kendime, doğrulurken ve arenanın kenarındaki korkuluktan uzaklaşırken. *Muhtemelen eve gitmeliyim*.

Ve sonra, tam dönüp gitmek üzereyken, barakaların kapısı açıldı ve Vrale ringe çıktı.

Vrale

Arenaya girerken ensemde garip bir karıncalanma hissediyorum, sanki oradaki tüyler diken diken olmuş gibi ve geniş alanın kenarına doğru bakıyorum. Sürpriz bir şekilde, Brielle adındaki Terran kadının orada durduğunu görüyorum, bir eli korkulukta, yüzü bir kararsızlık maskesi. Sanki kalmaya ya da gitmeye karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Nedenini tam olarak kestiremesem de onu görmek içimde bir zevk dalgası yaratıyor. Onu dans ederken gördükten sonra, onu aklımdan çıkarma çabalarım rağmen gün boyunca düşüncelerimde kalmasını sağlayan da aynı kalıcı duyguydu.

Bu antrenman müsabakaları için genellikle bir seyirci kitlesi vardır. Terran kadınları savaşçıların antrenmanlarını seyretmeye bayılırlar ki bu şaşırtıcı değildir. Terran erkeklerinin neye benzediğini bilmiyorum ama gezegen hakkında duyduklarım göre, bizim zinde ve vahşi savaşçılarımızla boy ölçüşebileceklerini sanmıyorum.

Ama bugün sadece Brielle var ve diğer savaşçıları bir dizi antrenman müsabakasına hazırlanmak için alıştırmalarından ve formlarından geçirmeye başladığımda normalde olmadığım bir şekilde bize bakışının farkındayım. Isınma hareketleri ve alıştırma ve formlardan sonra, genellikle onları çiftler halinde eşleştiriyorum, kazananlar daha sonra sadece bir kişi kalana kadar birbirlerine karşı çıkıyor. Elbette hepsi alıştırma silahlarıyla yapıyor ama ben her zaman biraz sağlıklı rekabetin savaşçıları için iyi olduğunu düşünmüşümdür. Bu onları formları ve becerileri üzerinde daha çok çalışmaya motive eder.

Kadınların sık sık izlemeye gelmesi de muhtemelen zarar vermiyordur, diye düşünüyorum alaycı bir şekilde.

Eşleşmemiş pek çok savaşçı var ve eş bağları yeniden oluşmaya başladığından beri hepsinde yenilenmiş bir umut duygusu var. Her biri sıranın kendisine gelip gelmeyeceğini, hayatının geri kalanında seveceği, değer vereceği ve tapacağı bir kadın bulup bulamayacağını merak ediyor.

Bu genç savaşçıların birçoğu bir eşe sahip olmanın, geceleri eve dönecek birine sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmedi.

Her yönden mükemmel eşiniz.

Ama bir zamanlar öyleydim.

Genç bir savaşçı olarak eğitimde geçirdiğim zamanların canlı hatıraları zihnimde canlanıyor. Eşim Syra o günlerde sık sık gelip beni izlerdi. Anısı sanki dünmüş gibi gerçek ve dokunaklı geliyor - hareket etmemi izlerken parlayan gümüş gözleri, omuzlarına dökülen siyah saçları. Özellikle zor bir vuruş yaptığımda dikkatle öne doğru eğilirdi, bakışları ben eve geldikten sonra ne planladığını açıkça anlatırdı, terlemiştim ve antrenman sonrası banyoya ihtiyacım vardı.

Bu anı beni çok etkiliyor ve Brielle'in burada beni izlediğini bilmekten aldığım zevki azaltıyor.

Syra'nın beni izlediği o günler? Banyodan sonra kollarının serin kucaklaması, havuzda birbirimize dolanırken dudaklarının dudaklarımda olması? Hepsi çok azdı. Ve çok uzun zaman önceydi.

Sertçe yutkunuyorum, anıları zorluyorum. Öldüğünde ikimiz de çok gençtik ve o zaman ile şimdi arasında geçen çok sayıda yıl, onunla paylaşamadan yaşadığım yıllar, bana sık sık ağır geliyor.

Benden alınmadan önce aramızdaki bağın tadını çıkaracak vaktimiz bile olmamıştı.

Yıllar boyunca, tüm Kalixian erkekleri arasında bir dayanışma duygusu vardı. Neredeyse tüm dışilerimiz Orkun'un gezegenimize saldırdığı virüs tarafından öldürüldü ve hiçbirimizin bir daha eş sahibi olamayacağı bilgisi bizi ortak bir keder ve kayıp duygusuyla birbirimize bağladı - hem eşlerini kaybetmiş olanlarımız hem de Orkun saldırısından sonra asla bir eş bulamayacak olanlarımız.

Sonra Terran kadınları geldi ve aramızda bir yuva kurdular ve aniden, savaşçılarımızın çoğu için bir eş bulma olasılığı ortaya çıktı.

Ama benim için değil.

Zaten bir eşim vardı.

Ve onu kaybettim.

Brielle'in ilgisinden hoşlandığımı inkar edemem. İnanılmaz derecede güzel, özellikle de bana açık bir bahar günündeki güneş ışığını düşündüren uzun saçları ve sevimli mavi gözleri. Biraz endişeli olsalar da her zaman nazik görünüyorlar. Yüzünde sık sık gördüğüm hafif endişe belirtisi onu rahatlatmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istememe neden oluyor.

Ama bundan bir şey çıkmayacağını biliyorum - ne onu yatıştırma dürtüsü ne de ona karşı süregelen çekimim.

Yıllar boyunca pek çok savaşçı arkadaşım uzay limanlarında ve diğer gezegenlerde kadınlarla gündelik fiziksel ilişkiler yaşadı ve kimse onları bunun için suçlamadı. Özellikle de bir daha eş bağının oluşma ihtimali yokmuş gibi görüldüğünde, kimse tüm erkeklerin hayatlarının geri kalanında bekâr kalmasını beklemiyordu.

Aniden yok olmakla karşı karşıya kaldığımız bir dünyada, geriye kalan tek şey zevk ve intikamdı.

Ama bu tür şeyler asla bana göre değildi. Syra'ya bağlanmadan önce, gençken bile hiçbir zaman cilveleşmekle ilgilenen biri olmadım. O benim ilk ve tek sevgilimdi ve bana en çok istediğim şeyi, kalıcı aşkı verdi.

Eğer sahip olabilseydim, bunu hala isterdim.

Bir zamanlar böyle bir sevgiye sahip olduğun için şanslısın, onu kaybetmiş olsan bile, diyorum kendime, elimdeki göreve yeniden odaklanarak.

Bu savaşçıları iyi eğitmek gibi bir görevim var ve işimi yapmaya devam edebilmem için güçlü ve zinde kalmak gibi bir görevim var. Her gün buraya gelmemin sebebi bu. Mevcut savaşçı neslimizin güçlü ve Kalix'i savunmaya devam etmeye hazır olduğundan emin olmaya kararlıyım. Orkun tehdidi ortadan kalkmış olabilir, ancak evrende kendilerinden daha zayıf gördükleri herkesi avlamak isteyenler her zaman olacaktır. Halkımı kolay bir hedef olarak görmelerine izin vermeyeceğim.

Yenilenen odaklanma geçmişe dair düşüncelerimi temizlemeye yardımcı oluyor, Syra'nın acı veren anılarını geri itiyor ve dikkatimi Brielle'in ringin kenarındaki varlığından uzaklaştırıyor. Antrenman maçları bittiğinde kendimi biraz daha sakinleşmiş hissediyorum.

Terranlı kadınla benim aramda hiçbir şey olamaz, diye düşünüyorum kendi kendime, savaşçıları o gün için antrenmandan çıkarıp ona doğru yürümeye başlarken. *Ama yine de ilginç biri ve tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Onunla arkadaş olmaya çalışmanın ne zararı olabilir ki?*

"İzlemeye gelmene sevindim," diyorum ona yaklaşırken, nazıkçe gülümseyerek. "Bana bir ara yapmam gerektiğini söylemiştin." O da gülümsüyor, yanakları dönüyor

Sadece biraz pembe.

"Ben de öyle yaptım." Kapıdan geçip arenanın onun durduğu tarafına geçiyorum, sonra korkuluklara yaslanıp onunla yüzleşiyorum. Aramızda bir anlık bir sessizlik oluyor ama bu garip değil. Belli bir rahatlık var

Ring dışında hiç sosyal olmadığım için onun varlığı beni şaşırtıyor.

"Madem beni dans ederken gördün, ben de gelip seni çalışırken görmeliyim diye düşündüm."

Son sözleri söylerken yüzü daha da kızarıyor ama utançtan kızarmasına rağmen sesindeki kuru, alaycı mizahı duyabiliyorum. İkisi birbiriyle çelişiyor ve bu benim daha çok ilgimi çekiyor. Bu kadının katmanları var ve onunla kurduğum her etkileşim daha fazlasını keşfetme, onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteği uyandırıyor. Onunla ilgili merakım neredeyse doymak bilmez bir hal aldı ve kendimi dizginleyemeyen bir genç gibi bir anda çok fazla soru sormaktan kendimi alıkoymam gerekiyor.

"Dans hoşuna gitti mi?" Onun yerine başımı eğerek soruyorum. "Kraliçenin daha önce bu konuda konuştuğunu duymuştum. Terra'da yaygın bir dans türü olduğunu ve hatta Tycran'ın eşi gibi bazı kadınların bu işten para kazandığını söylüyor." O günkü eğitimini bitirirken Emma ve Khrelan arasında geçen o özel konuşmayı düşünerek sırtıyorum. "Kral onun neler öğrendiğini görmeye çok hevesliydi."

Brielle yine kızarır ama güler. "Eminim öyledir." "Hoşuna gitti mi? Tekrar gittin mi?"

Onda biraz tereddüt seziyorum ama biraz kurcalamayacak kadar da meraklıyım. Bunun düzenli olarak yaptığı bir şey olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Kraliçeye tekrar bir mesaj iletmem gerekirse, Brielle'i orada görür müydüm? Onu izlemenin anlamsız olduğunu, çekiciliğimin artmasına izin vermenin bir faydası olmadığını biliyorum ama kendi içgüdülerimle çeliştiğimi hissediyorum. Bu daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Hafifçe omuz silkiyor. "Eğlenceliydi ama pek bana göre değildi. O yüzden hayır ve muhtemelen yapmayacağım."

"Senin 'şeyin' ne?" Konuşurken onu inceleyerek soruyorum. Çok güzel bir yüzü var, yumuşak ve dolgun, bana bulutsuz bir gökyüzünü hatırlatan geniş mavi gözleri var.

Brielle bir an duraksıyor, düşünürken dudağını ısıırıyor. "Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

Ona daha fazlasını sormaya, *neden* bilmediğini sorgulamaya başlıyorum ama bunu yapamadan eğitim alanının girişinde bir kargaşa duyuyorum. Genç savaşçılardan biri, sık sık saraya mesaj götürüp getiren Druzan adında uzun boylu, siyah saçlı bir adam koşarak yanıma geliyor.

"Vrale!" diye sesleniyor nefes nefese. "Saraydan haber getirdim. Krallığın dış kesimlerinde, Kiaran bölgesi yakınlarında bir deprem olmuş.

Durum kötü. Gönüllülerin yanı sıra acil kurtarma ekiplerinin de derhal bir araya getirilmesi gerekiyor. Kral, danışmanlarını ve kurtarma operasyonuna katılmak isteyebilecek herkesi toplantıya çağırıyor. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm."

Düşüncelerim bir anda Brielle hakkındaki meraktan, halkımızın güvende olduğundan emin olmak gibi acil bir meseleye dönüştü.

"Ben giderim," dedim ona tereddüt etmeden. "Bulabilecekleri tüm yetenekli ellere ihtiyaçları olacak. Bana haber getirdiğin için teşekkür ederim Druzan. Birazdan saraya doğru yola çıkacağım."

"Ben de geleceğim," diyor Brielle aniden, yanıma yaklaşarak. Belli ki beni dinliyordu ve bakışları Druzan'a odaklanmıştı, hatta hevesliydi. "Fazladan yardıma ihtiyacınız varsa yardım etmek isterim, ki öyle görünüyor. Bir işe yaramak istiyorum."

Teklifi beni şaşırttı ama itiraz etmedim. Pek çok Kalixian gibi ben de Terran kadınlarını hafife almamayı öğrendim. İlk geldiklerinde bizden ya da bir zamanlar aramızda yaşamış olan türümüzün kadınlarından daha çelimsiz, daha küçük ve daha zayıf görünüyorlardı ama durumun böyle olmadığını çabucak öğrendik. Güçlü ve cesurlar, yetenekli ve zekiler ve onlara güvenmekle iyi yaptık.

"Elbette." Druzan başını sallar. "Eminim Kral Khrelan yardım etmek isteyen herkesi memnuniyetle karşılayacaktır. Nasıl ilerleyeceğimize karar vermek ve kurtarma operasyonunu organize etmek için yakında kral ve kraliçeyle bir toplantı yapılacaktır. Haydi gelin."

Başını geldiği yöne çeviriyor ve biz tozlu arenadan çıkarken Brielle de bizimle birlikte adım atıyor.

Brielle

Saraya doğru aceleyle ilerlerken Vrale ve Druzan'a ayak uyduruyor, yanlarında hızla yürüyorum. Vrale'nin varlığının tuhaf bir şekilde farkında olduğumu hissediyorum, bana ne kadar yakın olduğunu, tenindeki ter, toz ve tatlı yağ kokusunu bildiğim için bedenim uğulduyor. Neden olduğundan emin değilim. Genelde kimseden bu kadar etkilenmem.

Ama yürürken ona bakmamak için kendimi bilinçli olarak durdurmam gerekiyor, bunun yerine önümüzdeki yola odaklanıyorum.

Durup dururken tehlikeli bir kurtarma görevine gitmeye gönüllü olarak ne düşünüyordum ki?

Tüm bu fikir çılgınca görünüyor. Kulağa geldiği kadarıyla deprem başkent Jocia'dan çok uzaktaydı ve Jade'in Brele ile ormanda geçirdiği zamanlara dair anlattıklarından Kalixian vahşi doğasının vahşi ve öngörülemez olabileceğini biliyorum. Kalixianlar gezegenlerini mümkün olduğunca doğal bir halde tutmayı tercih ederken, yine de onu yaşamak için yeterince geliştiriyorlar ki bu takdire şayan. Ancak bu aynı zamanda gezegenin büyük bir kısmının sık ormanlar ve aşırı büyümüş ormanlarla ve bu habitatlarda yaşayan tüm yaratıklarla dolu olduğu anlamına da geliyor.

Bana ne oldu bilmiyorum... haftalardır içimde biriken ve beni farklı, çılgınca bir şey yapmaya iten ihtiyaç dışında. Her zamanki rutinimin dışında bir şey.

Ve bu kesinlikle öyle olacak.

Bu hem bir macera hem de doğuştan gelen başkalarıyla ilgilenme ihtiyacımı karşılamamanın bir yolu olacak. Nadia bebekken ve anne babamız hayattayken bile hep bir bakıcı oldum, ama artık küçük kız kardeşimin bana o kadar ihtiyacı yok. Beni görmekten hala mutlu, beni hala seviyor ve arkadaşlığımdan hoşlanıyor ama artık onu kollamama ya da ona bakmama ihtiyacı yok.

Onu boğmak istemiyorum, bu yüzden koruyucu içgüdülerim için başka çıkış yolları bulmam gerekiyor.

Druzan'ın söylediğine göre deprem gerçekten çok kötüymüş. Kurtarma ve toparlanma çalışmalarına yardım edebilecek herkese ihtiyaçları olacak, bu yüzden gereksiz yere peşlerine takılmıyorum. Yük olmayacağım. Gerçekten yardım edebileceğim. Ve bu, giderek artan yalnızlığımı ve burada kendimi başıboş hissettiğim gerçeğini kısa bir süreliğine de olsa aklımdan çıkaracak.

Tekrar *işe yarar* hissedeceğim.

Çoğunlukla sessizlik içinde yürüyoruz ve saraya ulaşmamız çok uzun sürmüyor. Vardığımızda, beklediğim gibi büyük salona gitmek yerine, konsey odalarından birine doğru ilerliyoruz.

Khrelan ve Emma odaya hakim olan uzun masanın başında yan yana oturmuşlar bile, diğer savaşçılar ve danışmanlar da yerlerini alıyorlar. Kalixian Alfa Gücü'nün komutanı ve Rose'un eşi Tordax ile Khrelan'ın askeri danışmanı ve Harper'ın eşi Malav'ı fark ediyorum.

Odaya tıksık tıksık dolmuş, duvarlara dizilmiş ve açıkça yardım etmeye hevesli çok sayıda gönüllü var. Bu bana Kalix'te en çok sevdiğim şeyi hatırlatıyor. Buradaki herkes, Dünya'da ender rastlanan bir şekilde birbirini önemsiyor. Çoğunlukla herkes birbirinin iyiliğini düşünüyor ve hep birlikte daha büyük bir iyilik için çalışıyorlar. Burada başkalarına yardım etmek için tehlikeye atılmaktan çekinmeyen o kadar çok insan var ki.

Khrelan biz geldikten birkaç dakika sonra ayağa kalkıyor ve odaya bakıyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor, yakışıklı yüzü endişeyle çizilmiş. Diğer Kalixian savaşçıları kadar uzun boylu ve geniş omuzlu olmasına rağmen koyu renkli boynuzları altın işlemeli. "Size şu ana kadar bildiklerimizi anlatacağım. Deprem Kiaran bölgesinde, krallığın dış kısmına yakın bir yerde oldu ve çok şiddetliydi. O bölge, ana şehirlerinde normal konutların dışında önemli sayıda yapıya sahip olan birkaç bölgeden biri. Bu binalarda çok fazla yıkım oldu ve halk arasında önemli yaralanmalar, hatta ölümler olabilir. Kurtarabildiğimiz herkesi kurtarmak ve geri kalanları kazmak için ekipler halinde organize olarak bulabileceğimiz tüm ellere ihtiyacımız olacak."

Duraklıyor ve toplanan kalabalığı inceliyor. "Bu sadece kurtarma ve iyileştirme de değil. Kurtarılabilenler triyajdan geçirilip tedavi edildikten sonra, köyün yeniden inşasına yardımcı olmamız gerekecek. Hepinizden rica ediyorum

Bu konuda yardımcı olmak için mümkün olduğunca uzun süre kalın; sonrasında sığınacak bir yerleri yoksa hayat kurtarmanın pek bir faydası olmaz."

Emma bana bakıyor ve gözlerimiz buluştuğunda bana küçük, minnettar bir gülümseme veriyor. Her ne kadar yüz hatlarında Khrelan'inki kadar belirgin bir endişe olsa da, gönüllü olarak geldiğim için memnun olduğumu söyleyebilirim. Khrelan kurtarma görevine gidecek kişileri seçmeye başladığında, kimse benim burada olma hakkımı ya da görev için potansiyel yararlılığımı sorgulamıyor.

Bu beni sadece kendim için değil, tüm kadınlar için memnun ediyor. Buraya o kadar iyi yerleştik ki artık gerçekten Kalixia toplumunun bir parçası olduğumuzu bilmek güzel - en azından Jocia'da. Burada bir yuva kurduk ve söyleyebileceğim kadarıyla kabul gördük.

Faydalı olabileceğimi biliyorum ve kendimizi kanıtladığımızı bilmek güzel. Kurtarma ekibindeki yerim için savaşmak zorunda kalacağımdan endişeleniyordum, ancak durumun böyle olmayacağı açık.

Khrelan yaklaşık üç düzine gönüllü seçiyor, ardından planın geri kalanını açıklıyor. Görevin liderleri gerekli malzemeleri toplarken hepimizin eve dönüp çantamızı hazırlamamız için kısa bir süremiz olacak. Bundan sonra kurtarma gemisi, ideal olarak önümüzdeki birkaç saat içinde yanaşma yerinden ayrılacak.

Khrelan toplantıyı tamamlarken başını sallayarak, "Hepiniz gitmekte özgürsünüz," diye sözlerini bitirdi. "Yardım etme isteğiniz için teşekkür ederim. Ekip liderlerinizle buluşun ve malzemeleri hazırlamak için ne zaman döneceğinizi bildirin. Çabalarınız kutlu olsun," diye ekliyor.

Herkes başını kısa bir süreliğine eğiyor ve depresyondan dolayı çoktan ölmüş olabilecekleri düşündükçe midem sıkışıyor.

Kral tarafından kovulduktan sonra herkes hızla harekete geçerek odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladı. Hepimiz sarayın dışındaki parlak güneş ışığına adım atarken ben de kalabalıkla birlikte hareket ediyorum. Kalixian gönüllülerinin hepsi, gemide buluşmadan önce ihtiyaçları olan şeyleri toplamak için kendi yollarına gidiyor.

Ama Vrale sarayın merdivenlerinde bir an duraksıyor, kaşları hafifçe birbirine çarpılmış halde bana bakıyor. Başının etrafında kıvrılan kara boynuzları güneş ışığında parlıyor ve duruşunu değiştirirken bronz teninin altındaki kasları dalgalanıyor.

"Gönüllü olduğun için teşekkür ederim," diyor, bakışları yüzümde gezinirken sesi zengin ve derin. "Bunu yapmak zorunda değildin. Bu... beklenmedik bir şeydi."

Bakışlarıyla karşılaştığımda adımlarım duraklıyor. Gözleri çok yeşil görünüyor ve bu görevde onunla birlikte olma düşüncesi midemin derinliklerinde bir çarpıntı hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "İnsan kadınlar ve Kalixianlar arasında gelişen eş bağlarıyla birlikte, Kalixianlar gerçekten de bizim halkımız haline geldi. *Benim halkım*. Yardım etmek herkes kadar benim de sorumluluğummuş gibi hissediyorum."

İfadesi değişir, meraktan farklı bir şeye dönüşür
-Garip ve neredeyse acı dolu bir bakış. Ne söyledim de böyle bir tepki verdi tam olarak anlamıyorum ama bu sadece bir saniye sürüyor, yüzünde beliriyor ve ben gerçekten düşünmeye fırsat bulamadan kayboluyor.

"Yardımanız için minnettarım. Gemide görüşürüz." Dönüp kışlaya doğru adım atmadan önce başını eğiyor.

Tavrındaki tuhaf değişimi merak etmek için fazla zamanım yok. Eşyalarımı toplamak ve çantamı hazırlamak için yeterli zamanım olmasını istiyorsam acele etmem gerekecek, bu yüzden hızlı adımlarla kapsülümün bulunduğu konut kompleksine doğru ilerliyorum, ilerlerken soğuk esinti saçlarımı karıştırıyor.

Depremden etkilenen insanları düşünmeden edemiyorum. Korktular mı? Yaralandılar mı? Arkadaşları ve aileleri için endişeleniyorlar mı? Nadia için o kadar uzun süre endişelendim ki, bir süre sonra bu ikinci doğam haline geldi ve bu duyguyu kimsenin yaşamasını istemezdim - midemde her zaman benimle kalacakmış gibi görünen derin, sürekli endişe çukuru.

Sanki onu düşündüğüm için çağrılmışım gibi, Nadia ben oraya vardığımda kapsülümün bulunduğu binaya doğru ilerliyor.

"Hey!" diye sesleniyor beni karşıdan gelirken gördüğünde. "Zatir bu akşam uçuş eğitimiyle meşgul, ben de gelip kız kardeşimle biraz vakit geçireyim dedim. Birlikte yaşadığımız zamanlarda bana o kadar çok yemek yaptın ki, bu sefer ben sana yemek yapayım dedim. Zatir bana gerçekten harika yemeklerin nasıl yapıldığını öğretiyor."

"Bu gerçekten çok tatlı." İkimizin de binaya girmesine izin verirken ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Ama aslında burada fazla kalmayacağım. Kalix'in başka bir bölgesinde bir deprem oldu ve yardım için büyük bir kurtarma misyonu konuşlandırıldı. Ben de gidip yardım etmeyi teklif ettim."

Nadia'nın mavi gözleri büyür. "Gerçekten mi? Vay canına. Umarım herkes iyidir." Bölmeme doğru ilerlerken duraksıyor, alt dudağını çiğniyor. "Gitmenin senin için iyi bir fikir olduğuna emin misin? Demek istediğim, eminim onlar

Ama kulağa gerçekten tehlikeli olabilirmiş gibi geliyor. Ve sen hiçbir zaman tam olarak açık hava tipi olmadın-"

Beni ne kadar iyi tanıdığına gülmeden edemiyorum.

"Gyi olacağım," diye onu rahatlatıyorum, durum tersine döndüğünde benim için endişelenenin Nadia olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünerek burnumu kırıktırıyorum. "Görevde iyi liderler var. Ben sadece talimatlara uymak ve elimden geldiğince yardım etmek için orada olacağım."

"Belki ben de gitmeliyim." Nadia kaşlarını çatar. "Gönüllü olduğumu bildirmek için Zatir'e bir mesaj bırakabilirim, sonra da birlikte gidebiliriz? Sadece senin için endişeleniyorum, böyle vahşi doğada."

"Hayır." Başımı hızlıca sallıyorum. "Kalix'e *daha yeni* döndün. Evde eşinin yanında olmalısın. Hem zaten bir sürü gönüllü var. Khrelan aslında teklif eden herkesi gönderemezdi. Takımları çoktan seçti. Aslında görevde olmama bile şaşırdım ama iyi ki varım. Gitmek *istiyorum*."

"Oh. Tamam." Küçük yaşam alanımın kapısını açıp onu içeri sokarken Nadia başını sallıyor. Hâlâ endişeli görünüyor ama yüzünde bir parça gurur da görebiliyorum. "Toplanmana yardım edeyim o zaman?"

Sanki tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi görünüyor. Eminim durumların bu şekilde tersine dönmesi benim için olduğu kadar onun için de tuhaftır.

"Tabii. Teşekkürler."

Koridordan yatak odasına kadar beni takip ediyor ve ihtiyacım olan birkaç eşyayı toplamama yardım ediyor. Giyecek pek bir şeyim yok. Kalixianlar minimalist bir yaşam tarzını benimseme eğiliminde ve sadece sarayın bize tahsis ettiği maaşa sahip olduğum için, süslü kıyafetlere çok fazla harcama yapmak pek pratik değil. Ama yeterince kıyafetim var ve Kiaran bölgesinde hava koşullarının nasıl olacağını bilmediğim için yanıma kat kat kıyafet almaya özen gösteriyorum.

Çantamı alırken Nadia bana uzanıyor ve sıkıca sarılıyor. "Dikkatli ol," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bakışlarıyla buluşmak için geri adım atmadan önce onu bir kez daha sıkıyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Sonra çantayı omzuma atıp, bir araba bulmaya gidiyorum.
Gemi.

Brielle

Diğerleriyle buluşacağım rıhtıma yürümek çok uzun değil, ama kalbim endişeli bir heyecanla o kadar hızlı çarpıyor ki daha da kısa görünüyor. Gemiye ulaştığımda diğer gönüllülerin gemiye binmeye başladığını görüyorum ve hızla sıradaki yerimi alıyorum. Herkes yerine yerleşip koltuklarına bağlanırken, kendimi Vrale'nin yanında otururken buluyorum.

Ben kemerimi bağlayıp sakın kalmaya çalışırken bana bakıyor. Bir süredir -Kalix'e vardığımızdan beri- bir gemiye binmemiştim ve bizi Wauru'ya indiren korkunç kazayla ilgili hâlâ çok kötü, çok canlı anılarım var.

Birinin kazadan kurtulduktan sonra bir uçağa geri döndüğünü hayal edemiyorum ve bu bir *uzay gemisi*. Kalbim boğazıma düğümleniyor ve ellerimi kucağımda birleştirip gözlerimi kapatarak derin nefes almaya odaklanıyorum. Eğer önemli bir sebepten dolayı burada olmasaydım, sanırım gemiden kaçıp gidebilirdim. Nadia'nın Zatir'le birlikte uzaya çıkmaya nasıl ikna olduğunu bilmiyorum.

Sanırım bu eş bağının ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtı, diye düşünüyorum alaycı *bir şekilde*. Ne kadar seksi ya da ne kadar yetenekli olursa olsun hiçbir erkeğin beni tekrar açık alana uçmaya ikna edebileceğinden emin değilim.

"Uçmayı sevmiyor musun?" Vrale'nin derin sesi gerginliğimi delip geçiyor ve gözlerimi açtığımda onun bana gülümsediğini görüyorum, gözlerinin kenarları hafifçe kırışmış.

"Hayır. Bindiğim ilk uzay gemisi kaza yapıp bizi karaya oturttuğundan beri hayır," diyorum kuru bir sesle, gemi ileri giderken sertçe yutkunuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse benim de favorim değil," diye itiraf ediyor ve bir sır verir gibi bana doğru eğiliyor.

"Gerçekten mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Siz savaşçıların hiçbir şeyden korktuğunu düşünmezdim."

Kıkırdıyor, göğsünde alçak bir gümbürtü. "Cesur olmak korkusuz olmak anlamına gelmez. Eğittiğim adamlara öğrettiğim ilk derslerden biri budur." O

sırıttıyor. "Doğrusu, bir gemide gerekenden daha fazla zaman geçirmektense aynı anda birkaç rakiple savaşmayı tercih ederim."

Biraz gergin olsa da gülüyorum. "Sanırım ben de öyle. Ve ben bir dövüşçü bile değilim."

"O zaman başka bir şey konuşalım." Sesi gerçekten rahatlatıcı. Derin ve zengin, ben de buna odaklanmaya çalışıyorum. "Bana bir soru sor. Herhangi bir şey."

Beni dans ederken gördüğün gün aklından ne geçiyordu?

Aklıma gelen ilk şey bu, ama bunu ona sormamın imkanı yok. Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyorum.

"Kalix'te depremler yaygın mıdır?" Vrale'ye ve onun yaptığım her şeyden hoşlanabileceğine dair tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak soruyorum.

"Hayır, yaygın değil." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Yine de oluyorlar. Sadece gerçek bir endişe yaratacak kadar sık değil. Burada ılıman hava ile kutsanmış durumdayız. Yüksek sezonda, günlerce süren şiddetli yağmur fırtınaları yaşayabiliyoruz ve bu bazen sellere ya da çamur kaymalarına yol açıyor. Ancak genellikle endişelenmemiz gereken en kötü durum bu."

Ona soracak başka bir soru düşünmeye çalışıyorum - içinde bulunduğum geminin şu anda endişe verici bir hızla hızlanmakta olduğu gerçeğinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

"Aslında sen ne iş yapıyorsun? Savaşçıları eğitmek senin işin mi?"

Bunun cevabını biliyorum elbette ama umarım detaylandırır. Neyse, söyleyecek daha iyi bir şey bulamıyorum. Midem çimento mikseri gibi çalkalanırken odaklanmak zor oluyor.

Vrale gülümser. "Evet," diyor basitçe. "Khrelan genç bir savaşçı olduğundan beri, uzun zamandır bu benim işim. Babası beni özellikle onu eğitmem için tuttu. Khrelan muhtemelen hiçbir zaman savaşçılara liderlik etmeyecek olsa da - bir prensin yeri savaş alanından çok diplomasidir - savaşma şeklimizi ve nedenini anlamasının onun için önemli olduğunu düşündü. Oğlunun bir savaşçının gücü ve tekniklerinin yanı sıra bir savaşçının yöntemleri konusunda da eğitilmesini istiyordu. Hem bir yaşam biçimi olarak hem de başkalarını korumak ve güçlenmek için bir araç olarak savaşçı olmak benim için her zaman önemli olmuştur."

"Khrelan'ın kral olmaması gerekiyordu, değil mi?" Emma'nın, kardeşi Brele'nin bir zamanlar veliaht olduğundan bahsederek bu yönde bir şeyler söylediğini hatırlıyorum.

"Hayır, ama tahtta olmasa bile yine de liderlik pozisyonunda olacaktı. Nasıl ki kardeşi hükümdar olarak, Tordax da komutan olarak liderlik etmek üzere yetiştirildiyse, Khrelan da diplomatik çabalarımıza liderlik etmek üzere yetiştirildi. Her ne kadar diplomatların görev alanı barış olsa da, güçlü bir savaşçı olmak için gereken beceriler ile savaş görseniz de görmeseniz de iyi bir liderlik için gereken beceriler arasında büyük benzerlikler vardır. Her ikisi de açık fikirlilik, disiplin ve bağlılık gerektirir."

Vrale duraksıyor, yüzü yumuşuyor. "Khrelan'ın büyümesini izleme ayrıcalığına sahip oldum," diyor sessizce. "Ve yaşadığı onca şeye rağmen -Anne babasını ve kardeşini kaybetmesi, gezegenimizin harap olması, tahta çıkması, kardeşinin geri dönmesi ve bir kraliçe bulması -Gerçekten de güçlü ve yetenekli bir hükümdar oldu. Babası onunla çok gurur duyardı. Biliyorum, ben de duyuyorum."

Vrale konuşurken onu izliyorum ve etkilenmeden edemiyorum. Tutku ve bağlılık yüzünden okunuyor. Kendini işine çok adanmış ve bu işte iyi olduğu çok açık.

"Bunun için orada olabilmen harika," diyorum sessizce. "Senin gibi kendini işine adanmış birine sahip olduğu için çok şanslı."

"Peki ya sen?" Vrale soruyor. "Dünya'ya döndüğünde ne yaptın?"

"Ben bir avukat yardımcısıydım." Burnumu kırıştırıyorum, bu kelimenin Kalixian diline doğrudan bir çevirisi olup olmadığından emin değilim. "Bu, avukatlara yaptıkları işlerde destek olduğum anlamına geliyor. Biraz karmaşık bir iş, ama yasaları çığnemekle suçlanan kişilerin bunu yapıp yapmadıklarını belirlemeye yardımcı olmak için yerleşik yasaları yorumlamayı içeriyor. Benim durumumda, bir kamu avukatı için çalıştım. Suçlandığınızda size yardım edecek birini bulmak çok pahalı olabilir ve herkesin bunu yapacak birini tutacak parası yoktur. Bu yüzden eğer paraları yoksa, çalıştığım avukatlardan biri onlara yardım etmek için görevlendirilirdi. Ben de onlara yardım ettim."

"Hoşuna gitti mi? Parası olmayanlara yardım etmek?" Vrale merakla başını eğiyor.

"Evet." Bir nefes verdim, gerginliğim biraz azaldı. "Gerçekten, sadece insanlara yardım etmek istedim. Paralegal olmak da bunu yapmanın bir yoluydu. Birine en çok ihtiyacı olanların yanında olmamı sağlıyordu ve bu da bana bir amacım varmış gibi hissettiriyordu, bir tür fark yaratıyormuşum gibi. Nadia'nın geçimi sağlandığı sürece çok para kazanmak umurumda değildi." O zaman gülüyorum, benim hikâyemle Vrale'nin Khrelan'ın büyümesini izlemekle ilgili hikâyesi arasındaki paralellikleri fark ediyorum. "Sanırım yardım ettim"

Bir bakıma birini de yetiştirdim. Nadia ve ben yetim kaldık ve uzun bir süre boyunca onun sahip olduğu tek şey bendim."

Konuşurken, bir amacım, bir yönüm olduğunu hissetmeyi ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

Şimdi bu göreve gidiyor olmam beni daha da memnun ediyor. İşe yaramaz hissetmeyi sevmiyorum ve artık bu his yok oldu. Onun yerine, Kiaran bölgesinde hala kurtarılabilecek herkesi kurtarmak gibi bir hedefim var.

"Karmaşık ama değerli bir işe benziyor," dedi Vrale sonunda. "Eminim kız kardeşiniz de rehberliğiniz ve yardımınız için minnettardır."

"Her zaman değil." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bazen bu konuda oldukça üzgündü. Ama sonunda her şey yoluna girdi. Ve sanırım şimdi onun için neden bu kadar endişelendiğimi daha iyi anlıyor."

Yapay zekâ iletişim sistemi üzerinden herkese kemerlerini çözmenin ve gemide dolaşmanın güvenli olduğunu bildiriyor, ama ben henüz yerimden kalkmak için harekete geçmiyorum. Vrale de yapmıyor ve neden hâlâ burada, yanımda olduğunu merak etsem de birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz. Gergin bir insan kadının dikkatini dağıtmaktansa yapacak işleri ya da olmayı tercih edeceği yerler vardır muhakkak ama birbirimizi ne kadar kısa süredir tanıyor olsak da burada oturup sohbet etmekten memnun görünüyor.

Belki o da yalnızdır.

Aklıma gelen bu düşünce beni şaşırtıyor ve kaslı, buyurgan yaşlı savaşçıyı biraz daha az korkutucu gösteriyor. Biraz daha... *insan* değil ama daha az tanrısâl. Gerçekten tanıyabileceğim biri gibi. Beklediğimden daha fazla ortak nokta olabilecek biri.

"Bu göreve geldiğine sevindim," diyorum aniden, kendimi durduramadan.

Vrale'nin gözleri biraz açılıyor ama sonra yüzüne sıcak bir gülümseme yerleşiyor. "Ben de öyleyim."

"Eminim Emma ve Khrelan da gelebilmeyi çok isterlerdi," diye ekliyorum, ikisinin de yüzündeki endişeyi hatırlayarak. "Ama geride kalmaları mantıklı. Malav, Tordax ve diğer çiftleşmiş savaşçılar için de aynı şey geçerli. Ailelerinden uzak kalmak onlar için zor olurdu, özellikle de bebekleri yoldayken."

Vrale başını sallıyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. Gözlerinin kenarlarında bir gerginlik var ve Kiaran bölgesinde bulacaklarımız konusunda söylediğinden daha fazla endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum. İçimden bir his

Ne olduğundan tam olarak emin olmasam da bir şeyler ona ağır geliyor. Belki başka depremler görmüş ya da başka doğal afetlerden sonra yardıma gelen kurtarma ekiplerinin bir parçası olmuştur.

Onu merak etmekten kendimi alamıyorum. Nasıl olduğunu tam olarak kestiremesem de, bir şekilde tanıştığım diğer savaşçılardan farklı görünüyor. Ve nedenini gerçekten bilmesem de kendimi ona çekilmiş hissediyorum.

Belki de fark ettiğimden daha yalnızımdır.

Uçuş oldukça uzun sürüyor ve bir noktada nihayet kalkıp küçük gemide dolaşmaya başlıyoruz, ortak alanı ve bazı malzemelerin depolandığı mutfağı buluyoruz. Yemekler Jocia'da alıştığım lezzetli taze yiyeceklerden çok uzak, ama bir çeşit gevrek, cevizli bar yiyorum ve yanında bolca su içiyorum. Son derece kuru.

Depremi meydana geldiği köye ulaştığımızda öğleden sonra geç olmuştu.

Gemiden inmemiz için kapak alçaldığında, durup manzaraya bakmaktan kendimi alamıyorum. Jocia'dan çok uzaktayız, küçük gezegenin yarısına kadar uzanan bir dağ silsilesinin içindeyiz.

Kesinlikle görkemli, uzun ve karla kaplı, bozulmamış ormanlarla çevrili. Hayal ettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir manzara. Ormanın kenarındaki küçük köy dışında onu parçalayan hiçbir şey yok, ki o da muhtemelen birkaç gün önce, depremden önce olduğundan çok daha kötü durumda.

Kalix'te gerçekten kirlilik yok, ama buradaki hava normalden bile daha berrak ve temiz görünüyor, yemek pişirme ya da pazardaki hayvanların kokuları yok. Çocukken ailemle Colorado'ya gittiğimi, bir nehrin yanında durduğumu ve ellerimi nehre soktuğumu anımsıyorum. Annem düşeceğimden korkarak beni hemen uzaklaştırmıştı ama burada, Kiaran dağlarının tam manzarasında dururken, buz gibi suyun küçük ellerimde nasıl hissettirdiğini ve havanın ne kadar temiz olduğunu, suyun tenimde olduğu kadar burun deliklerimde de soğuk ve berrak olduğunu içgüdüsel olarak hatırlıyorum.

Sesler beni anılarımdan uzaklaştırıyor ve hemen dönüp bakıyorum ki köyün yaşlılarından birkaçı grubumuzu selamlamak için yürüyor. Elbette hepsi yaşlı erkekler. Geriye kalan tek kadın ihtiyarlar, Jocia'daki tapınakta yaşayanlar, tehlikeden uzakta dikkatlice tecrit edilmiş, Kalixian kadınlarının sonuncusu.

Bu adamların ciltleri kırıışmış ve derinlemesine bronzlaşmış, ancak ilerlemiş yaşlarına rağmen hala uzun boylu, güçlü ve bükülmemiş, kaslılar. Ciltlerindeki kırışıklıklara ve buruşukluklara rağmen otuz yaşındakilerden daha güçlü ve fit görünüyorlar. Ama yine de burada hayatta kalabilmek için zinde olmaları gerekir. Etrafımızdaki arazinin vahşiliği göz önüne alındığında, bunun gibi uzak yerleşim yerlerinde topraktan geçinmenin kolay olmadığına eminim.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor en öndeki adam. Tüm Kalixialıların taşıdığı koyu renkli işaretler omuzlarında, göğsünde ve pazılarında dönerek bronz teninde göze çarpıyor. Saçları koyu demir grisi, gözleri mavi ve Kalixian savaşçıların çoğunun yaptığı gibi sadece bir peştamal giyiyor.

Jocia'da yaşayan Kalixianların çoğu pantolon ve tunik giyer ama savaşçılar neredeyse hiç giymez. Vrale de bu geleneğe uyuyor - sanki fark etmemem gerekiyormuş gibi düşününce yüzüm kızarıyor. Ama fark etmemek mümkün değil. Eğittiği savaşçılardan herhangi biri kadar formda ve kaslı ve özellikle de Dünya gibi örtünmenin norm olduğu bir gezegenden gelince, Vrale gibi bir adamın neredeyse hiçbir şey giymeden dolaştığını görmek çabucak unutamayacağım ya da görmezden gelemeyeceğim bir manzara.

"Buraya gelmekteki hızınız için minnettarız. Alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız olacak," diye devam ediyor yaşlı adam. "Depremden dolayı büyük bir yıkım oldu. Çok sayıda yaralımız olduğu için tıp konusunda becerisi olan herkesin hemen yapması gereken işler olacak. Diğerleri hâlâ enkaz altından çıkarılıyor ve muhtemelen onların da tıbbi müdahaleye ihtiyacı olacak. Yaralıların ciddiyetine göre nasıl önceliklendirileceğine karar vermeyi tıp teknisyenlerine bırakacağım." Duraklıyor, yüzü endişeyle çiziliyor. "Hâlâ çok sayıda kayıp var. Onları bulmak için bir arama kurtarma operasyonu düzenlememiz gerekecek."

Vrale'ye bakıp metanetli savaşçıyla göz göze geldiğimde göğsüm sıkışıyor, kalbim sıkışıyor. Yüzü endişemi bana geri yansıtıyor ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyorum.

Kimse ölmemiş gibi görünüyor... henüz.

Ancak kayıp Kalixian'ları bulamazsak bu durum çok çabuk değişebilir.

Vrale

Köyün yaşlısı konuşmasını bitirdiği anda harekete geçiyoruz.

Brielle de diğerlerine katılıyor ve hiç tereddüt etmeden işe koyuluyor. İlk olarak tıbbi malzemeleri boşaltmaya başlamak için geri kalanımızla birlikte gemiye doğru acele edişini izlerken göğsümde bir sıcaklık patlaması hissediyorum. Bunlar en büyük önceliğimiz ve tıbbi istasyonlar kurulduktan sonra diğer malzemelerle ilgilenmeye devam edeceğiz - kurtarma ve iyileştirme için yararlı olacak malzemeler, molozları kazmak ve ilgilenilmesi gereken herkesle ilgilenildikten sonra köyün yeniden inşasına yardımcı olmak.

Ve tabii bir de hâlâ kayıp olan Kalixianlar meselesi var.

Gemiye boşaltırken çoğunlukla sessizlik içinde çalışıyoruz. Zor bir iş ve Brielle'in soğuk havada bile terlemeye başladığını görebiliyorum.

Hem iş ahlakı hem de pratikliği beni etkiledi. Jocia'da onu sadece kadınların çoğunun tercih ettiği sargılı elbiseler giyerken görmüştüm ama bu iş için bir çift dar örgü pantolon ve vücudunu saran, bir tarafı düğümle sıkıca sabitlenmiş bir üstlük getirmiş. Yaptığımız iş için bir elbiseden çok daha uygun. Kendi kendime, ona bakmaktan kendimi alamamamın sebebinin elbisenin üzerine tam oturması ve her kıvrımını göstermesi değil, bu duruma uygun giyinmesinden etkilendiğim için olduğunu söylüyorum.

Şu anda hayranlık duyduğunuz şey gerçekten onun pratikliği mi?

Kafamın içindeki küçük bir ses beni azarlarken, bir yığın kutuyu yerleştirmek için eğildiğinde Brielle'e tekrar bakıyorum. Peştemalimin altındaki sikimin kıpırdanışını görmezden gelerek bakışlarımı kaçırıyorum. İhtiyacım olan son şey burada, şimdi, bir trajedi sırasında bu gönüllü kalabalığının ortasında ereksiyon olmak.

Bu his bile beni şaşırtıyor. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca bu konu üzerinde pek düşünmedim. Kederimin en kötüsü geçtikten sonra, bir kadının dokunuşunu arzuladığım kısa bir zaman vardı.

başka hiçbir şeye benzemiyordu. Daha doğrusu *Syra'nın* dokunuşunu arzuluyordum, vücudum sanki bir tatlıda mahsur kalmış ve susuzluktan ölmek üzereymişim gibi çılgılık atıyordu.

Ama başka bir kadının bedeninden zevk alma fikrini hazmedemediğim için arzularımı bir kenara ittim. Başlarda bu bir mücadeleleydi, kendi kendime zevk aldığım geceler acı dolu bir kederle karıştı, her umutsuz dorukta kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissediyordum.

Ve sonra, sonunda, ihtiyaç azaldı. Başka şeylere odaklandım.

Ara sıra rüya görüyorum ya da sabahları neredeyse acı veren bir ereksiyonla uyanıyorum, vücudum bana son boşalmamdan bu yana çok uzun zaman geçtiğini hatırlatıyor. Bunu yapma eylemi ezbere dönüştü, artık görmezden gelemediğimde tamamen ihtiyaçtan yaptığım bir şey. Artık *Syra'yı* hayal etmiyorum, çünkü bu çok acı veriyor. Hiçbir şey hayal etmiyorum, sadece belli belirsiz bedensiz görüntülere ve belli belirsiz his anılarına tutunuyorum. Her salınım arasında bu kadar zaman olduğu için fazla zaman almıyor ve bunun için minnettarım. Tamamlanması gereken başka bir görevden, halledilmesi gereken başka bir bedensel işlevden başka bir şey değil.

Gerçek bir uyarılma sarsıntısı hissetmeyeli, bedenimin zevke doğru gerildiğini, arzunun kanımı ısıttığını hissetmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu.

Bu his beni çok ediyor ve iyi eğitilmiş bir disiplinle onu bastırıyorum, bakışlarımı *Brielle'den* çevirip işe odaklanıyorum. *Syra'yla* birlikte tüm benliğimin öldüğünü hissettiğim zamanlarda bile beni ayakta tutan şey hep görev duygum oldu. İş bana odaklanabileceğim bir şey veriyor, beni topraklayacak, akıl sağlığımı kaybetmemi engelleyecek bir şey.

Ve şimdi, kontrolümü kaybetmemek için ona odaklanıyorum.

İhtiyacım olan son şey, sahip olamadığım ve olmamam gereken bir kadın için arzu uyandırmak.

Brielle güzel ve genç. Eş bağı onu mutlaka birileri için seçecektir. Ve eğer ona olan hislerimin ve arzumun büyümesine izin verirsem, sonunda gerçek eşini bulduğunda bu çok daha zor olacak.

Malzemeler gemiden çıkar çıkmaz hepimiz işe koyuluyoruz. Tıbbi eğitim almış gönüllülerden oluşan bir grup yaralıların beklediği derme çatma çadıra giderken, bir başka ekip de dışarı çıkıp kayıp *Kalixianları* aramak üzere organize oluyor. *Brielle* ve ben geride kalıp, görevi köydekilere yardım etmek olan ekibe katılarak, hala enkaz altında kalmış olanları çıkarıyoruz.

Bir kez daha, depremin en büyük hasara yol açtığı bölgeye ulaşır ulaşmaz, *Brielle* tereddüt etmiyor.

Beni ona çeken de bu olmalı, diye düşünüyorum, aletlerin birini alıp molozlari kaldırmaya başladığında, çenesi sıkılmış ve kol kasları gerilmiş bir halde ona katılmasını izliyorum.

Daha önce böyle bir durumla karşılaştığını hiç sanmıyorum - karşılaşmış olsaydı gemideki sohbetimiz sırasında bana söylerdi diye düşünüyorum. -Ama daha önce hiç görmediğim kadar çabuk uyum sağladı. Benimle ve diğer Kalixianlarla birlikte sıkı bir şekilde çalışmaya başladığında tereddüt yok, sadece yardım etmek için acımasız bir kararlılık var.

Daha önce böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum.

Bu sadece fiziksel güç ya da cesaret de değil. Bazı yaralı Kalixianları enkazdan çıkarmaya başladığımızda, onun başka bir yönünü de görüyorum. Enkazdan çıkardığımız herkes sarsılmış ve üzgün, hepsi yaralanmış ve hepsi acı içinde. Ama Brielle her biriyle konuşmak ve onları kısa süreliğine yatıştırmak için zaman ayırıyor ve onun ne kadar empatik olduğunu görebiliyorum.

İnsanlara yardım etmek istediğini söylerken gerçekten doğruyu söylüyordu.

Bakıcı olmak ona doğal geliyor gibi görünüyor. En ağır yaralı Kalixianlar bile Brielle onları rahatlatıp tıbbi çadıra götürürken ve yol boyunca konuşarak onları oyalarken biraz sakinleşiyor gibi görünüyor. Ancak onlar yerleştikten sonra bir sonraki kazıya yardım etmeye başlıyor.

Köyün tamamı erkek elbette ve burada yetişkinliğe yeni ulaşmış olanlardan çok yaşlılara kadar çeşitli yaşlarda Kalixianlar yaşıyor. Hâlâ yetenekli olanlar bizimle yan yana çalışıyor ama aramızda bir Terranın, üstelik de bir kadının olduğunu görünce yaşadıkları şaşkınlığı ve merakı görebiliyorum.

Çalışırken hepsi ona gizlice bakıyor ve içimde garip, koruyucu bir dürtünün yükseldiğini hissediyorum. Bakışlarının onun üzerinde olmasından hiç hoşlanmıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Çünkü Brielle hiçbir şekilde benim korumam altında değil. Bir tür dostluk geliştirdik ama birbirimizi hâlâ o kadar iyi tanımıyoruz.

Bu duygudan kurtuluyorum.

Sadece ona göz kulak oluyorum, diyorum kendi kendime ve işime dönüyorum.

O, bazıları tamamen yabancı olan Kalixianlar arasında yalnız bir Terran. Bizi halkı olarak benimsemiş olsa da, Jocia vatandaşları onu ve diğer kadınları benimsemiş olsa da, daha fazlası var.

Kalix sadece Jocia'dan ibaret değil. Ve Khrelan'ın kadınların gezegenimizde hoş karşılandığını ilan eden fermanının haberi her yere ulaşmamış olabilir. Kimse ona zarar vermez ama varlığına hâlâ şüpheyle bakılabilecek pek çok yer var.

Günün geri kalanını enkazı kazarak ve herkesin sağlık çadırına götürölüp tedavi edildiğinden emin olmak için elimizden geleni yaparak geçiriyoruz. Alacakaranlığa kadar çalışıyoruz, bazı gönüllüler kazarken görmemize yardımcı olmak için meşaleler yakıyor ve tutuyor, ancak nihayet tam karanlığa ulaştığında, durmaktan ve geceyi geçirmek için yerleşmekten başka seçeneğimiz yok.

Köyün eteklerinde bizim için yer var ve hepimiz çadırlarımızı kurduk, her birimiz bitkin ama yine de barınmaya ihtiyacımız var. Çadırım kurulup eşyalarım içine yerleştirilir yerleştirilmez çantamı karıştırıp yanımda getirdiğim bir kutu şifalı merhemi arıyorum. Bu tür bir el işçiliğinin Brielle için yeni bir şey olduğunu daha önce bilmiyordum ama kızarmış ve kabarmış avuç içlerini görür görmez anladım, savaşçı arkadaşlarımla birlikte kayaları taşıırken aldığı sıyrıklardan bahsetmiyorum bile.

Merhem acıyı dindirmeye ve daha hızlı iyileşmeye yardımcı olacak ve ona bakıldığından emin olmak için yoğun bir istek duyuyorum. Sağlık çadırına gidebilirdi, biliyorum ama daha önce ona karşı nasıl güçlü bir koruma hissettiysem, şimdi de ona yardım eden kişi olmak istiyorum. Sanki kafamın içinde neler olup bittiğini gerçekten bilmiyormuşum gibi kendimi biraz keyifsiz hissetmeme neden oluyor, ama bu sefer bunu üzerimden atamıyorum.

Çadırlarımız arasındaki mesafeyi hızla geçerken kendime, *bir arkadaşla ilgilenmenin yanlış bir şey olmadığını* söylüyorum.

"Brielle?"

Yaklaşırken adını sesleniyorum. Başını çadırından çıkarıyor, saçları sanki yeni yıkanmış gibi nemli. Muhtemelen saçlarına, yüzüne, ellerine biraz su dökmüştü ama yine de ıslak saçlarını görünce aklıma banyo yaptığı, vücudunun bir havuzun berrak suyu altında sadece görüldüğü anı ve keskin bir görüntü geliyor...

"Merhaba," diyor merakla ve beni düşüncelerimden tam zamanında uyandırıyor.

Sikimin tekrar seğırdiğini hissedebiliyorum ve dişlerimi sıkarak bunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ona her yaklaştığımda beni tahrik eden şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bu tepkiyi bir kenara itmek giderek zorlaşıyor.

"Neler oluyor, Vrale?" Brielle bakışlarımı yakalamak için başını eğdiğinde kaşları birbirine yaklaşıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki." Boğazımı temizliyorum ve burada olmamın asıl nedenine odaklanıyorum. "Çantamda biraz şifalı merhem vardı ve ellerine iyi gelebileceğini düşündüm. Bugünden sonra oldukça yıpranmış görünüyorlardı."

Kızardı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış gibi görüldüğümü biliyorum. Biraz utandım ama çok nazıksın. İçeri gelsene."

Çadırın kapağını kenara itiyor, altına girmeme ve içeri yürümeme izin veriyor. Bir tarafta bir palet, battaniye ve yastık, küçük çadırın diğer tarafında ise giysi ve malzemelerinin bulunduğu bir çanta ile çadırı çoktan düzene sokmuş. İki yandan yırtmaçlı ve beline kadar uzanan uzun bir etek ve etrafını saran ve düz karnının bir şeridini çıplak bırakan başka bir üst giymiş. Bakışlarımı ayırmak zorunda kalıyorum, onun yerine merhemin kapağını açmaya odaklanıyorum, böylece soluk, pürüzsüz teninin genişliğine bakmıyorum.

Tenekeyi uzatıp görmesini sağlıyorum. "Bu merhem yaraları yatıştırmanın yanı sıra iyileşmeyi hızlandırmaya da yardımcı olur. Oldukça işe yarıyor. Arenada darbe aldıktan sonra birkaç kez kullandım."

"Teşekkür ederim." Brielle gözlerime bakarak gülümsüyor. "Gerçekten minnettarım. Sağlık çadırına gidecektim ama çok yorgundum, sadece bir dakikalığına oturacaktım."

"Ve sonra muhtemelen bununla ilgilenmeden uyuyakalırdın." Gülüyorum. "İyi ki ben gelmişim. Elini uzat da yardım edeyim."

Brielle avucunu düzleştiriyor, biraz yüzünü buruşturuyor ve ben de kutudan küçük bir parça merhem alıp parmaklarının hemen altındaki kabarmış pedlerin üzerine sürüyorum. Parmaklarım derisinin üzerinde gezinirken keskin bir nefes alıyor ve ben de vücudumun alt kısımlarında bu küçük sese cevap veren bir nabız hissediyorum.

"Uzun bir gündü," diyor Brielle yumuşak bir sesle, sanki ellerinin verdiği rahatsızlıktan onu uzaklaştırmak istercesine. "Ama sanırım iyi bir ilerleme kaydettik."

"Tüm yaralılar enkazdan çıkarıldı ve en önemli şey de bu," diye katılıyorum. "Tabii ki kayıp Kalixianları bulmak dışında. Artık sağlık ekibi işini yapabilir ve biz de yeniden inşa çalışmalarına başlamadan önce diğerlerini aramaya odaklanabiliriz."

Diğer eline uzanıyorum, daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama tenine tekrar dokunduğumda aramızda bir şeylerin alevlendiğini hissediyorum. Bana sert bir şekilde çarpıyor, orman yangını gibi içimi kasıp kavuruyor. Vücudumun her parçası -her atomu- Brielle'e en içgüdüsel yollarla tepki verirken kanım eriyor.

Elini elime aldığım an, sanki diğer her şey kayboluyor. Çadır, dışarıdaki sesler, nerede olduğumuz ve burada ne yaptığımız. Her şey anlamsızlaşıyor, Brielle ve benden, onun elini elime almamdan ve göğsüme bir binanın yere çakılması gibi çarpan o duygudan başka bir şey kalmayana kadar arka planda yumuşuyor.

O da hissediyor.

Öyle olmalı, çünkü nefesi kesiliyor, bana bakarken mavi gözleri kocaman açılıyor, yerinde donup kalırken dolgun dudakları aralanıyor, bu his karşısında en az benim kadar şok olmuş görünüyor.

Ve ben şok oldum, ta içime kadar.

Bunun ne olduğunu biliyorum. Bunu daha önce de hissetmiştim, o kadar uzun zaman önce ki nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum, ancak duyularımı sardığını hissettiğimde anılar karnıma inen bir yumruk gibi geri geliyor.

Bu eş bağı. Bundan eminim.

Ve bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, çekimine karşı koyacak gücüm yok.

Brielle

Vrale'ye kocaman gözlerle bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Aramızdaki bağıın içimde dalgalandığını, güçlü ve elektrikli olduğunu hissediyorum ve kopmasını istemiyorum. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum... ama umurumda değil. Sadece durmasını istemiyorum.

Çok iyi, çok *doğru* hissettiriyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum. Bilmemenin imkansız olduğu kadar çok şey gördüm ve duydum. Kendi kız kardeşime olanları gördüm, Tanrı aşkına. O balkonda Zatir'le birbirlerine nasıl baktıklarını hatırlıyorum.

Eş bağı.

İnanmakta zorlansam da bunu en derinlerime kadar biliyorum. Benim başıma asla gelmeyeceğini düşünsem bile.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ben her zaman pratik biriydim, bir hataya kadar pragmatik, mantıklı... ama şu anda, bunların hepsi yok oldu. Hiçbirinin önemi kalmadı.

Vrale'yi -çekildiğim ama çok az tanıdığım bir adamı- öpmenin bilgeliği şu anda hiç de önemli görünmüyor. Tek düşünebildiğim onun burada olduğu, beni düşündüğü, beni *önemsediği*. Ve şimdi elim onun elinde, bu duygular içimde kabarıyor ve tek bildiğim onu öpmek zorunda olduğum. Başka bir seçenek yok gibi görünüyor. Başka bir yol.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmeliyim.

Sanki vücudumda titreştiğini hissettiğim aynı manyetik güç tarafından çekiliyormuş gibi bana doğru bir adım atıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş. Her zaman yeşildiler, ama şimdi koyulaşıyorlar, neredeyse siyaha dönüyorlar, siyah irislerin içine sızan gümüşle çevrelenmişler, karanlık bir gece gökyüzündeki yıldız ışığının iğne uçları gibi parlıyorlar. Uzaniyor, geniş ve nasırlı eliyle yüzümü kavıyor, ikimiz de o anın içinde asılı kalmış gibiyiz, kontrolümüz dışındaki güçler tarafından birbirimize çekiliyoruz.

Bana doğru eğiliyor, o siyah ve gümüş gözleri hiç dalgalanmıyor ve sonra yanağımlı okşamasına yasladığımda başı eğiliyor. Güçlü elini yüzümdede hissetmek vücudumun her yerine sıcak bir ürperti gönderiyor.

Sonra dudakları benimkilere değiyor.

Başta nazik davranıyor. Sanki bunun benim için garip olduğunu biliyor ve neredeyse onun için de garipmiş gibi. Dudakları sert ve sıcak, eli saçlarımlın arasında kayarken dudaklarımlı okşuyor ve avuç içi boynumun arkasını kavradığında aynı anda öpüşmeye başlıyoruz.

Dudaklarımızın baskısı derinleşiyor ve bedenim onunkine karşı şekilleniyor, tüm yumuşaklığım onun sertliğine dönüşüyor.

Ağzının benimkinin üzerinde olması dışında her şeyi unuttum. Tüm evrende başka hiçbir şey yokmuş gibi görünüyor.

Kollarım boynuna dolanıyor, sanki yeterince çabalarsam ona daha da yaklaşabilecekmişim gibi bedenim ona doğru eğiliyor. Öpücüğü daha talepkâr bir hal alıyor, ilk kez tadıma bakarken dili alt dudağıma doğru kayıyor. Zevkle inlemesi içimde daha önce hiç hissetmediğim bir ateş yakıyor ve ben de inliyorum, dudaklarımlı ayrılıyor ve dilinin içeri dalmasına izin veriyorum. Elleri omuzlarımdan aşağıya, sırtımdan belime doğru kayarken, beni sertçe kendine çekiyor.

Daha önce hiç böyle bir öpücük olmamıştı. Benim için olmamıştı.

Ve şu anda, bunun doğru olmadığını bilsem de, tüm evrende *hiç kimsenin* böyle öpülmediğinden, böyle hissetmediğinden eminim. Bunun yoğunluğu aynı anda güçlü, harika, korkutucu ve heyecan verici.

Daha fazlasını istiyorum.

Onun hepsini

istiyorum.

Şimdi.

"Brielle..."

Dudaklarıma doğru adımı fısıldıyor, sesi açlıkla dolu ve peştamalının altında ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Onun sıcaklığı eteğimin yün gibi ince kumaşını delip geçiyor. Uyluklarımlın arasında cevap veren bir zonklama var, içimde bir uyarılma seli akıyor, ta ki içimin ne kadar ıslak olduğunu hissedinceye kadar. Hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım, bedenim onun için ağrıyor ve daha fazlası için haykırıyor.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. *Hayal* bile edemedim Bunun gibi bir şey.

Elleri kaburgalarımın yukarı doğru kayarak göğüslerimin altından bana doğru bastırıp beni kendine doğru çekerken göğsünden derin bir ses yükseliyor. Kendi ellerimin kaslı omuzlarında ve üst kollarında gezinmesine engel olamıyorum. Teni dokunuşumla kızarıyor ve ısınıyor; getirdiği merhemin şifalı kokusu çadırı dolduruyor, onun sıcak misk ve tatlı yağ kokusuna karışıyor.

Tüm bunlar hislerimi daha da büyütüyor, ta ki başım dönene, duyularım dokunma, koku ve tatla dolana kadar.

Her şeyi istiyorum.

Açlık gibi ama açlıktan daha fazlası.

Aletin karnımdaki sıcak zonklaması içimde bir sızı uyandırıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç. Beni kaldırıp çadırın diğer tarafındaki paletle yatırmasını, eteğimi kenara itmesini ve kalın aletini içime sokmasını istiyorum.

Beni almasını, ele geçirmesini, sahiplenmesini istiyorum.

Bütün bedenim yanıyor ve sanki bu alevi söndürebilecek tek şey Vrale'nin içimde olmasıymış gibi geliyor.

Elleri neredeyse çaresizce beni kavlıyor. Biri tekrar başımın arkasını kavramak için yukarı kayıyor, ağzı ağzımın üzerine eğilirken yanağıma şefkatle dokunmak için sürükleniyor, beni asla doyamayacakmış gibi yutuyor. İçinde savaşılan ihtiyacı, aynı anda hem sert hem de şefkatli olma dürtüsünü hissedebiliyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

Onu nazıkçe ve derinlemesine keşfetmek, parmak uçlarımla vücudunun her santimini izlemek istiyorum... ve ayrıca onu yere itmek ve ona o kadar sert binmek istiyorum ki daha sonra ikimiz de yürüyemeyeceğiz.

Zihnimdeki görüntüler hiç düşünmediğim şeyler. Tanrı aşkına, Dünya'dayken hiç porno izlememiştim bile. Ama bunun kafamda nereye gidebileceğini canlı bir şekilde görebiliyorum ve zihnimden süzülen fantezilerin her birinin gerçekleşmesini umutsuzca istiyorum.

Ve sonra, tam ellerimi göğsünden aşağı, belki daha da aşağı kaydıracak cesareti bulmuşken, Vrale kendini geri çekiyor. Kendini benden ayırmak için fiziksel bir çaba harcaması gerekiyormuş gibi geriye doğru yalpalıyor.

Hareket o kadar ani ki neredeyse tökezliyorum. Bedenim hâlâ onunkine doğru eğiliyor ve dokunuşunun kaybolması bir şok etkisi yaratıyor. Hâlâ ihtiyaçtan zonkluyorum, saf arzudan oluşan ikinci bir kalp atışı damarlarımda atıyor gibi görünüyor.

Bağın beni çektiğini, kendine çektiğini ve tekrar kollarına atılmam için beni zorladığını hissedebiliyorum.

Ama ben de şok oldum.

Az önce olanlardan dolayı sersemlemiş durumdayım, şaşkın bir inançsızlık ve acı veren bir ihtiyaç arasında gidip geliyorum ve şimdi bizi ayıran mesafeden ona bakıyorum, nefes nefese ve nefes almakta zorlanarak.

Vrale de benim gibi afallamış görünüyor. Gözleri şaşkın, çadırın zeminine düşen merhem kabına bakarken elleri titriyor. Sertçe yutkunuyor, bakışları tekrar bana kayıyor. Gözleri hâlâ o gümüş gibi siyah, hâlâ arzu dolu ama içinde başka bir şey de var. Sarayın dışında ve yine gemide yüzünde gördüğüm o tuhaf ifadeye benzer bir şey.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor.

"Merhem... sende kalabilir," diyor, sesi gergin.

Balsamı alıp elime tutuşturuyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden çadırın kapağını iterek açıyor ve dışarı çıkıyor, beni ayaklarım çadırın zeminine yapışmış gibi olduğum yerde bırakıyor, öpücüklerinden şişmiş ve karıncalanmış dudaklarımla ona bakıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Kalixianlar bizi Orkun gemisinde kurtardığından beri pek çok eş bağı kurulduğunu gördüm ve duydum. Kendi kız kardeşim bile uzaylı eşini buldu, Tanrı aşkına. Ama *bunun olduğunu* hiç duymamıştım. Kadınlardan bazıları ilk başta bağa direndi, ondan şüphelendi ve Tycran Lucy'ye direnmek için elinden geleni yaptı. Ama hepsi eşlerini *istiyordu*, bunun doğruluğundan emin olmasalar bile.

Vrale sadece... gitti.

Sanki beni hiç istemiyormuş gibi.

Bacaklarım sallanıyor ve çadırımın zeminine çöküyorum. Parmaklarım dudaklarıma dokunmak için yukarı kayıyor, ellerimdeki acı unutuluyor.

Bu adamla daha yeni tanıştım. Onu çok az tanıyorum. Bir öpücük paylaştık, ama daha fazlası değil.

Peki neden onun reddi kalbim kırılıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor?

Vrale

Derme çatma kamptan kendi çadırıma doğru YÜRÜYEREK ilerliyorum, aklım hala az önce olanlardan sersemlemiş ve sikim hala acı verici bir şekilde sert.

Kimse beni ya da şaşkınlığımı fark etmiyor. Kamp neredeyse tamamen sessiz, herkes yarın arama ve kurtarma görevi tekrar başlamadan önce uyuyabildiği kadar uyuyor. Bunun için minnettarım çünkü şu anda kimseyle konuşacak durumda değilim. Her parçam az önce Brielle ve benim aramda olanlara odaklanmış durumda. Tam bir kafa karışıklığı, hala damarlarımı dolduran şiddetli arzuyla savaşıyor.

Bu dostluk bağı, biliyorum. Hiç şüphe yok. Brielle benim Irisa'm.

Ruhum onunkini tanıdı.

Bu yeni vahiyle ilgili düşüncelerim ve duygularım kaos içinde. Güzel Terran'a olan ihtiyacım, anılarım ve ilk eşimin kaybından duyduğum kederle birbirine karışmış durumda.

Az önce çadırda ne olduğundan eminim. Ama *nasıl*? Bu nasıl mümkün olabilir?

Herkes gibi ben de her zaman her birimiz için yalnızca bir eş olduğuna inandım. Başka bir kişiye bağlanırsınız ve bu süre ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun hayatımızı birlikte geçiririz. Çiftleşmeden sonra ayrılık yoktur ve eşlerden birinin ayrılmayı seçtiği çok nadir durumlarda, bağ hala devam eder. Asla başka biriyle bağ kuramazlar ve eşinden ayrılmanın acısının tarif edilemez olduğu bilinir. Sonsuza dek, birinin kalbi, bedeni ve ruhu diğerini özleyecektir.

Birinin eşini kaybetmesi ve ardından başka bir eşe sahip olmasıyla ilgili hikayeler vardı, ama bunlar bana her zaman gerçekten çok efsane gibi gelmiştir.

Bunu isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Syra'dan sonra başka bir eşim olmayacağına ruhumun derinliklerine kadar inandım. Ve ben bununla uzun zaman önce barıştım. Başka bir kadına karşı bir şeyler hissetmeyi asla hayal edemezdim.

Onun için hissettiklerimi, ona duyduğum sevgiyi, bağlılığı ve arzuyu. Asla istemedim. Böyle bir şeyi düşünmek bile onun anısına bir tokat gibi geliyordu, onsuz tekrar böyle bir şeye sahip olabileceğimi hayal etmek. Bu fikri aklımın ucundan bile geçirmedi.

Brielle için de aynı şeyleri hissediyor muyum?

Arzu orada, kesinlikle. Bedenimin her zerresini dolduracak şekilde onu arzuluyorum. Ama bunun ötesinde, beni ona doğru çeken ruhumun derinliklerindeki çekimin ötesinde, ondan hoşlanıyorum. Ona saygı duyuyorum.

Düşünmeye çalışırken derin, ürpertici bir nefes alıyorum. Bu olay beni derinden sarstı, kendimle, bağla ve geleceğimle ilgili inandığım her şeyin temellerini paramparça etti. Her şeyi tersine çevirdi.

Bir arkadaşım var.

Hayatım boyunca *ikinci* bir eş.

Tüm Kalixian tarihinde daha önce sadece birkaç örneği duyulan, imkansız olduğu düşünülen bir şey.

Kendi çadırıma ulaşıp içeri adımımı attığımda duraksıyorum, kendimi toparlamaya çalışırken bir elimi yüzüme sürüyorum. Çok fazla şey hissediyorum ve bu beni bunalıyor. Bu bağı ikinci kez deneyimlemenin yoğunluğu beni her yönden yıllardır hissetmediğim kadar çok hissettiriyor - daha fazla şehvet, daha fazla ihtiyaç, daha fazla endişe.

Bu sadece fiziksel bir arzu değil, her ne kadar onun vücudunu kuraklıktaki susuz bir adamın suyu arzuladığı gibi arzulasam da ve bu ihtiyacın her an daha da yoğunlaştığını hissedebilsem de, aletim hala kaya gibi sert ve zonkluyor. Bundan daha fazlası var. Ona yakın olma, onu koruma, onunla ilgilenme ihtiyacı.

Şimdi mantıklı geliyor. Ona bakan diğer Kalixianlara karşı neden bu kadar sahiplenici hissettiğimi. Neden tıbbi çadıra gitmesine izin vermek yerine ona merhem getirme ihtiyacı hissettim.

O benim eşim. Benim Irida'm. Bağ oluştuğunda tüm bu duygular doğal ve normaldir.

Ama bu aynı zamanda Syra'yla olan ilk dostluk bağımı, birlikte geçirdiğimiz zamanı ve bunun ne kadar trajik bir şekilde kısa olduğunu da hatırlatıyor. Ve bunu yaparken, tüm o eski yaraların yeniden açıldığını, yeniden kanadığını, kalbimin çatladığını ve bunca yıldır taşıdığım kederin ağırlığıyla sızladığını hissedebiliyorum.

Bu ne anlama geliyor? Gerçek olabilir mi? Bu bir hile mi, bir kaza mı?

Bilmiyorum.

Artık emin olduğum hiçbir şey yok.

Hem Syra'nın hem de Brielle'in rüyalarından sürekli uyanarak rahatça uyuyorum. Zihnim ilk eşimin kaybını ve ikinci eşimle aramdaki bağı fark ettiğim anı tekrarlıyor, ta ki çadırın dışında gökyüzü griye dönmeye başlayana kadar.

En azından bugün için artık dinlenemeyeceğimi biliyorum.

Tamamen uyandığımda hissettiğim ilk duygu, dün gece Brielle'i bu kadar belirsiz bir şekilde terk ettiğim için duyduğum suçluluk. Geçmişim hakkında hiçbir fikri yok, öpüşmemizden sonra onu öylece terk ettiğim gerçeği dışında ne olduğuna dair hiçbir bağlamı yok. Ne hissetmiş ve düşünmüş olabileceğini ancak hayal edebilirim.

Duygularını incitmek istememiştim ve eminim ki incitmişimdir. Sadece afallamıştım. İçgüdüsel olarak tepki verdim... ama bu davranışımı mazur göstermez. Paletimden yuvarlanıp peştemalimi bağlamaya başladığımda, ondan özür dilemeye ve mümkün olan en kısa sürede kendimi daha iyi açıklamaya karar verdim. Gelecekte bizi ne bekliyor olursa olsun, onu incitmek istemiyorum.

Aramızda bir eş bağı oluşmasa bile, ona daha önce göstermeye çalıştığım nezaketle davranabilirim.

Hızlı bir kahvaltıdan sonra hepimiz bir araya gelip o günkü ekiplerimize atanmak üzere toplandığımızda, Brielle ve ben kayıp Kalixian'ları aramaya devam etmek üzere vahşi doğaya gidecek gruplara atandık. Dün dağın yamacını arayanlar geride kalacak ve hasarlı binalarda daha fazla kazı çalışması yapacaklar. Değişmeyen tek ekip tıbbi ekipler. Bu alanda deneyimi olan herkes, başka kimsenin yardımına ihtiyaç kalmayana kadar yaralıları iyileştirmekle görevli olacak.

Brielle ve benim arama ekibinde olmamıza sevindim. Kayıp köylülerin izlerini bulmak için araziye tararken onunla konuşma fırsatı bulabileceğimi umuyorum.

Ve şans benden yanaydı.

Takım lideri grupları ayırırken o ve ben hemen eşleştirildik. Yanımda durmak için yürürken bana bakışından, dün gecenin onun zihninde de benimki kadar taze olduğunu görebiliyorum.

Kalix'in diğer bölgelerine göre burada biraz daha kuru ve seyrek olan bitki örtüsünün arasından geçerek dağa tırmanmaya başlıyoruz. Çok fazla çaba sarf etmiyorum, bunun için minnettarım, çünkü bana izin veriyor

Diğerlerinden duyulmayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz onunla rahatça konuşabileceğim.

"Üzgün olduğumu söylemek istedim," diye başlıyorum, ona bakarak. Brielle adımlarının ortasında duraksayarak bakışlarımı karşıladı.

"Ne için?" diye soruyor, ancak sesinin tonundan neden bahsettiğimi gayet iyi anladığından eminim.

"Dün gece ve verdiğim tepki için. Ben şok oldum ama senin de şok olduğunu biliyorum. Seni öyle bırakmamalıydım. Bunun hakkında konuşmalıydık. Ben sadece... herhangi biriyle bir eş bağı geliştirmeye hazır değildim. Bunun olmasını hiç beklemiyordum, bu yüzden beni tamamen hazırlıksız yakaladı. İçgüdüsel olarak tepki verdim ve seni bırakıp gitmem kabalıktı."

"Sorun değil. Anlıyorum," diyor Brielle usulca ve bana kızgın olmadığını belli edercesine küçük bir tebessüm ediyor.

Biraz incinmediğine tam olarak ikna olmuş değilim. Gülümsemesinin kenarları biraz gergin görünüyor ama en azından kızgın olmamasına sevindim. Aramızda gerginlik yok. En azından istenmeyen türden.

"Bağ her zaman böyle midir?" diye soruyor aniden. "Yani... yoğun mu?"

Bana bakarken alt dudağını çiğniyor ve duygularının gücünden onun da tedirgin olduğunu anlıyorum.

Benim için şaşırtıcı olabilir, ama onun için tamamen yabancı.

Bu düşünce, onu aniden terk ettiğim için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. En azından ben bunu daha önce yaşadım. Brielle için dün gece olan her şey onu tamamen yeni sulara soktu ve ben onu bunaltıcı duygular içinde tek başına çırpınmaya bıraktım.

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Öyle."

Ben konuşurken aklım hiç beklenmedik bir şekilde Syra'ya ve onunla aramızdaki eş bağına fark ettiğim ana gidiyor. Yoğun, tutkulu ve ezici bir bağı ama ikimiz de buna hazırдық, bunu memnuniyetle karşılıyorduk. İkimiz için de bir şok değildi.

Brielle'e neden bu kadar şaşırdığımı açıklamam gerek.

Onu istemediğim için, yeterince iyi olmadığını düşündüğüm için ya da Terran olduğu için şok olduğumu düşünmemeli. Bu bağı benim için asla gerçekleşmeyeceğinden neden bu kadar emin olduğumu, neden tamamen hazırlıksız yakalandığımı anlamalı.

Syra'dan pek sık bahsetmem. Kayıp dostum hakkında hiçbir şey söylemeye niyetim yoktu ama şimdi ona söylemem gerektiğini hissediyorum.

"Brielle," diye söze başladım, duraksadım ve ona doğru döndüm. "Açıklamam gereken bir şey var..."

Boğazım biraz sıkılıyor, kelimeleri çıkarmak zorlaşıyor. Ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum ama nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Bana doğru bakıyor, yüzünde soru dolu bir ifade var ve bakışlarını üzerimde hissetmek bile kanımın damarlarımda daha hızlı akmasına neden oluyor.

Ama ben da ha bir şey söyleyemeden altımızdaki zemin sarsıldı. Ayaklar.

İlk titremenin ardından daha sert bir sarsıntı ve kalp atışından sonra, ikinci bir depremle yer ciddi bir şekilde sallanmaya başladı. Üzerimizdeki dağın yamacından büyük bir kaya parçası koptu, ikimize doğru yuvarlanıyordu. "Krax! Dikkat et!"

Hiç düşünmeden arkadaşşıma doğru daldım, onu yakaladım ve ikimizi de yolun dışına fırlattım.

Tam zamanında. Serbest kalan ilk kayanın etrafındaki kayalar da düşmeye başladı ve birkaç dakika sonra kayalardan oluşan bir çığ, az önce durduğumuz patikadan aşağı doğru kaymaya başladı.

Brielle'i vücudumla sarıyorum, tanrılara sessiz bir dua gönderirken onu kendime yakın tutuyorum.

Brielle

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, kelime dudaklarımdan nefes nefese dökülüyor.

Vrale ikimizi de çöken kayaların önünden fırlatmadan önce düşen kayayı bir an için görebildim. Onu takip eden çığın geri kalanını gördüğümde, hayatımı kurtardığını korku ve minnet duygusuyla anladım.

O kaya beni ezebilirdi.

Altımızdaki zemin hâlâ sallanıyor ve Vrale'nin bedeninin koruyucu barınağının altından dışarı baktığımda önümüzdeki yolun oldukça dik olduğunu görebiliyorum. Keskin düşüş, düşen kayanın dağın yamacından aşağı yuvarlanırken hızlanmasını sağlamış, ona hızlı bir tren ivmesi kazandırmıştı. Ellerimi yere bastırıp nefes almaya çalışıyorum ama bunu yapamadan güçlü bir sarsıntı daha oluyor. Daha fazla kaya ve çakıl gevşeyerek etrafımızda yuvarlanmaya başladı.

"Oh, kahretsin!" Yine ağızımdan kaçırdım. "Vrale-"

Ama ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Toprağın kendisi eğimden aşağı kaymaya başladığında, biz de onunla birlikte kayıyoruz ve tutunacak hiçbir şey yok. Etrafımızdaki her şey kuru çalılıklar ve küçük bitkilerden ibaret; ne kökler, ne büyük ağaçlar, ne de kendimizi yakalamaya çalışabileceğimiz sağlam kayalar var. Kayalıklar etrafımızda yuvarlanıyor ve Vrale'nin beni kendine doğru çekerken keskin nefes alışını duyuyorum, ikimiz de geriye doğru kayarken toprağı eşeliyoruz. Kalbim göğsümde çarpıyor, boğazım korkudan düğümleniyor, her şey bir çıkış yolu bulamayacağım kadar hızlı geliyor.

Tam zamanında aşağıya bakıyorum ve altımızdaki zeminde bir yarık açıldığını, kendimizi durdurmanın hiçbir yolu olmadan aşağı kayarken dağın yamacının kelimenin tam anlamıyla parçalandığını görüyorum.

"Vrale!" Çığlık atıyorum.

İkimiz de yarıktan aşağı yuvarlanırken sesim aniden kesiliyor, boş havada kim bilir neye doğru düşüyoruz. Saçlarımdan başımdan etrafında uçuştüğünün ve düşerken ellerinin benden uzaklaştığının hayal meyal farkındayım. Beynimin hala düşünce üretebilen kısmı ne kadar aşağıya düştüğümüzü merak ediyor.

Gideceğiz, indiğimizde bizi ne bekliyor olacak... ve inişten sonra hayatta olup olmayacağımızı bile.

Nadia ile Orkun gemisinde çıplak uyandığımız ve uzaylılar tarafından kaçırıldığımızı anladığımız zaman da dahil olmak üzere hayatımda pek çok kez korktum, ancak bu, katıksız dehşet açısından o özel deneyimle aynı seviyede.

Yere sertçe çarpıyorum, içimdeki hava öyle bir boşalıyor ki kendimi boşlukta hissediyorum. Ciğerlerim hiçbir şeyi içine çekmeyi reddederken ağzım açılıp kapanıyor. Vrale yanıma inerken homurdanıyor.

Etrafımızdaki kayalar yıkılıyor, yerdeki çatlaktan yuvarlanarak peşimizden geliyor. İçgüdüsel olarak bir topun içine yuvarlanıyorum, başımı örtüyorum ve nefes nefese kalıyorum, düşen bir sonraki kayanın benim ya da Vrale'nin üzerine düşmemesi için dua ediyorum.

Başka bir hırıltılı sesle bana doğru yuvarlanıyor, kollarını bana doluyor ve beni tekrar vücuduna yakın tutarak koruyor. Etrafımızdaki küflü toprak ve eski yeşillik kokularının arasından bile teninin kokusunu alabiliyorum, hayattaki son anlarımız olabilecek bu anlarda tatlı ve rahatlatıcı.

Eğer bu bizim sonumuzsa, sonumuzun gelişini izlemek istemediğim için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Parmaklarım Vrale'nin derisini sanki kendimi ona bağlamaya çalışıyormuşum gibi kazıyor ve ciğerlerime küçük yudumlarla hava çekmeye zorluyorum. Bir süre sonra gümbürtü kesiliyor ve daha fazla kaya düşmeyince cesaretimi toplayıp gözlerimi açıyorum.

Sonra göz kırpmıyorum.

Hiçbir şey göremiyorum.

Zifiri karanlığa bakıyorum ve bir an için kör olduğumu düşünüyorum. Ama yukarı bakmak için başımı çevirdiğimde, göremememin nedeninin, en büyük kayaların ve kayaların üstümüzdeki zeminde açılan çatlağı doldurarak tüm güneş ışığını ve herhangi bir çıkışı engellemesi olduğunu fark ediyorum.

Aman Tanrım. Kapana kısıldık.

Bu bilgi zihnimi bir anda dolduruyor ve kanımı buza çeviriyor. Üzerimizdeki zemin hala hafifçe sallanıyor, bu da içinde bulunduğumuz mağara benzeri alanın her an çökebileceği, bizi ezerek öldürebileceği ya da boğulup diri diri gömülene kadar enkazın altında hapsedebileceği anlamına geliyor.

Sadece bu düşünce bile hayatımda ilk kez neredeyse panik atak geçirmeme neden oluyordu.

Küçük alanlar hiçbir zaman favorim olmadı. Küçükken, çocukluk evimizdeki dar dolaplardan kaçınırdım ve asla yatağın altına saklanmazdım. Nadia saklambacı çok severdi ama ben nefret ederdim. Tek başıma bir yerde kapana kısılabileceğim, unutulabileceğim düşüncesi hoşuma gitmiyordu.

Belki de bana ihtiyaç duyulduğundan emin olmak için her zaman bu kadar çok çabalamamın bir nedeni de budur, diye düşünüyorum belli belirsiz, karanlığın içinden yukarıya, artık kayalarla dolmuş olan üstümüzdeki boşluğa bakarak. *Böylece kimse beni unutmayacak ve yalnız bir yerde bırakmayacak.*

Artık yalnız değilim. Ama yer sallanmaya devam ederse, her yer etrafımıza çökene kadar şiddetlenirse bunun bir önemi kalmayacak.

Gözlerimi sıkarak bekledim.

Dün gece onun peşinden gitmeliydim, diye düşünüyorum, Vrale'nin göğsünün nefes alıp verirken yükselip alçaldığını hissederek. *Geri dönmesi için onu aramalıydim. Gitmesine izin vermemeliydim.*

Bu mantıksız bir düşünce, özellikle de benim için, ve onu itiyorum. *Bunu düşünmemin tek nedeni ölüme çok yakın olmamız.*

Ama yine de aklımdan çıkmıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, sarsıntı tamamen kesiliyor. Bir an için buna inanamadım. Başka bir sarsıntıyı bekleyerek gergin kalıyorum. Vrale beni hâlâ sımsıkı tutuyor; bedeni, düşebilecek herhangi bir şeyden beni korumak istercesine benimkinin üzerine kıvrılmış, kolları belime dolanmış.

Duyularım yavaşça geri dönerken, hiç kimsenin şu anda onun farkında olduğum kadar farkında olmadığını fark ediyorum.

Mağara zifiri karanlık, bu yüzden onu göremiyorum. *Hiçbir şey göremiyorum.* Ama onu *hissedebiliyorum* ve görme duyumun kaybolmuş olması bu hissi yüz kat daha arttırıyor.

Bana karşı ne kadar katı olduğunu, nasırlarının gömleğimin yumuşak kumaşına sürtünmesini hissedebiliyorum. Her nefes alıp verişinde göğsü benimkine sürtünüyor. Nefes alırken içinden geçen belli belirsiz ürpertiği hissedebiliyorum, sanki o da korkuyor ama bunu kontrol etmek için savaşıyor. Her şeye rağmen, onun kucağında kendimi güvende hissediyorum ve teninin sıcak kokusuna ve Kalixian erkeklerinin kullandığı yağın tatlı, cevizli kokusuna odaklanarak onu içime çekiyorum. Etraflarında geçirdiğim onca zamandan sonra bu kokuya aşına oldum ama daha önce hiç bu kokuyu içime çekmek eve dönmek gibi gelmemişti.

Uzun bir süre öylece kalıyoruz, sarsıntının tekrar başlayıp başlamayacağını görmek için nefesimizi tutarak bekliyoruz. Ama başlamıyor.

Sonunda Vrale beni bıraktı, yuvarlanarak uzaklaştı. Oturmak için hareket ediyormuş gibi bir ses duyuyorum, sonra sesi karanlığın içinden bana doğru süzülüyor.

"İyi misin?" Sesi endişe dolu ve ben yine o sıcaklığı, o güven duygusunu hissediyorum. Bu çok saçma, çünkü neredeyse hiçbir zaman şu anda olduğumdan daha az güvende olmamıştım.

Durup vücudumu gözden geçiriyorum. Herhangi bir yerimde yaralanma hissetmiyorum, sadece ne kadar sert düştüğümüzün acısını hissediyorum.

"İyiyim," diyorum bir süre sonra, yavaşça doğruluyorum. "Yarın kamyon çarpmış gibi ağrıyacağım ama kırılan bir şey yok. Sadece biraz sıyrık ve morluk var." Beynimize yerleştirilen çevirmen çiplerinin doğrudan çeviremediği bazı kelimeler var ve Vrale'nin kamyonun ne olduğunu bilmediğinden oldukça eminim, ama açıklama istemiyor. Eminim kamyonun ne olduğunu

Ne demek istediğimin özü.

"İyi misin?" Girişimde bulundum.

"Evet, iyi olacağım." Duraksıyor. "Burada oldukça zor bir durumdayız."

Bu en hafif tabirle.

Hiçbir şey göremiyorum, yüzümün hemen önündeki elimi bile, bu yüzden bir çıkış yolu bulmak imkansız görünüyor. Ama bir yol bulamazsak, burada öleceğiz.

"Arama kurtarma ekibinin diğer üyelerinin nerede olduğumuzu bilip bilmediklerini bilmenin hiçbir yolu yok," diyorum yavaşça. "Oldukça uzak bir mesafeye yürüdük. Onlar da köydeki kayıp Kalixianları aramaya odaklanmış durumdalar. Daha fazla kayıp insanı aramak için başka bir ekibe ayrılmak için yeterli insan gücü yok. Tek bildiğimiz, bazılarının bizimle aynı durumda ya da daha kötü durumda olduğu." Bugün dışarı çıkan diğer herkesi düşünüyorum ve kendimi ağlamamak için zorlayarak dudağımı ısırıyorum. "Umarım başka kimse mahsur kalmamıştır ya da yaralanmamıştır."

"Muhtemelen bu gece herkes kampta toplanana kadar kaybolduğumuzu fark etmeyecekler ve o zamana kadar bizi aramak neredeyse imkânsız olacak. Çığ, toprağın yarıldığı yeri oldukça iyi örtmüş olacak."

Vrale'nin sesi düşünceli, sanki bir sorun üzerinde çalışıyormuş gibi, ama muhtemelen onun da korktuğunu biliyorum. Sadece korkusunu yenmekte benden daha başarılı, ki bu da onun gibi eğitimli bir savaşçı için mantıklı.

"Buradan çıkma şansımız olaksa, kendimiz bir çıkış yolu bulmak zorundayız," diye devam ediyor Vrale. "Ama bu kolay olmayacak. Ayrılmamak ya da daha da fazla kaybolmamak için tek başımıza dokunarak ilerlememiz ve ilerlerken iletişim kurmamız gerekecek."

"Bunu yapabilirim." Sesim hissettiğimden daha emin çıkıyor ama pes etmeye de niyetim yok. Bu iş bir dağın altında mahsur kalıp ölmemizle sonuçlansa bile, burada oturup bunun olmasını beklemeyeceğim ve Vrale'nin de öylece pes edecek biri olmadığını biliyorum. Yapacak bir şey kalmayana kadar bir çıkış yolu bulmak için elimizden geleni yapacağız.

Elinin benimkine değdiğini hissediyorum ve kalkmama yardım ettiğini fark ediyorum. Elini tutuyorum, kabarcıklarımın parmak eklemlerine yaptığı baskıyı hissediyorum ve aklıma hemen çadırımda bana getirdiği şifalı merhem geliyor.

Eş bağı olsun ya da olmasın, Vrale'nin beni önemseydiğini biliyorum. Ne olursa olsun burada yalnız olmadığımı biliyorum. Ne olursa olsun, bir dostla birlikte olacağım.

Ve bu benim için şu anda her şeyden daha önemli.

Vrale elimi hemen bırakmıyor. Birlikte karanlıkta tökezleyerek ilerliyoruz, boşta kalan ellerimizi önümüzde tutarak bir duvara rastlayıncaya kadar duvarları yokluyoruz. Karşılaştığımızda elini bırakıyorum, ellerimi nemli, kayalık yüzeyde gezdirirken ona çarpıyorum, ellerimiz tekrar birbirine değince kalçam onunkine çarpıyor.

Elimde olmadan kıkırdıyorum, ses mağara gibi odanın içinde belli belirsiz yankılanıyor. Kendimi biraz sersemlemiş hissediyorum ve bunun sadece panikten mi yoksa oksijen eksikliğinden mi kaynaklandığını merak ediyorum. İçinde sıkışıp kaldığımız yeraltı mağarasının havasız kalmamıza neden olacak kadar tamamen kapatılmış olması mümkün mü?

Bunu düşünme, kendime talimat veriyorum. *Mecbur kalmadıkça düşünme. Bir sorun haline gelirse endişelen.*

"Yavaş git," diye uyarıyor Vrale beni sabitlerken, sesi karanlığın içinde bana doğru sürükleniyor. "Aşağıda bizimle birlikte başka neler olabileceğini bilmiyoruz."

Sözleri midemi bulandırıyor ve *bu* konuda da fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu yeraltı mağarasında karşılaşılabileceğimiz her türlü tehlike var - garip yaratıklar, düşmeler, hatta göremediğimiz bir kayaya takılıp düşmek bile. İkimizden biri bir uzvunu kırar ya da yaralanırsa, buradan sağ salim çıkmak daha da zorlaşır.

Ama birbirimizi ne kadar az tanıyor olsak da Vrale'ye güveniyorum, o da bana güveniyor gibi görünüyor.

Ben de buna yaslandım. Mağarada ilerlerken, duvarları el yordamıyla yoklarken ve yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, birbirimize yakın duruyoruz, o kadar yakın ki sık sık birbirimize çarpıyoruz, ellerimiz duvarlar boyunca birbirine sürtünüyor. Beni göremediği için mutluyum,

Çünkü her dokunuşumuzda yüzüm kızarıyor, yakın karanlıkta bedenlerimiz temas ettiğinde içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Ama şükürler olsun ki birlikte şaşırtıcı derecede iyi çalışıyoruz. Bu koşullar herkesin sinirlerini bozmaya yeter. Yeraltında mahsur kaldık, yardımdan uzaktayız, ışık, yiyecek, su ya da açık bir çıkış yolu yok, ama tartışmıyoruz, kavga etmiyoruz ve ikimiz de paniğe kapılmıyoruz. Vrale de benim gibi paniğe kapılmanın bir işe yaramayacağını anlamış görünüyor. Koşullarımızı değiştirmeyecek ve bizim için mevcut olabilecek herhangi bir çözümü bulmamızı kesinlikle zorlaştıracak.

Bunun yerine, birbirimizi takip ediyoruz, hissettiğimiz gibi bir birim olarak hareket ediyoruz.
yol.

Vrale bir yöne gidiyor ve orada bir şey bulamayınca Başka bir yol denerken beni takip ediyor. Baskı altında her zaman iyi olmuşumdur - genç yaşta Nadia'nın vekil annesi rolüne soyunduğum için öyle olmak zorundaydım - ve Vrale'nin sakın tavrıyla benimki birbirini besliyor gibi görünüyor. Artık başım dönmüyor ya da sersemlemiyorum, demek ki şimdilik yeterince oksijen alıyorum.

Günün büyük bir bölümünde, oldukça büyük ve kıvrımlı bir alan olduğu anlaşılan yerde yavaş ve temkinli bir şekilde ilerleyerek, karanlıkta yolumuzu hissederek yukarı ve dışarı çıkabilecek herhangi bir geçit ararız. İçinde bulunduğumuz mağara benzeri alandan bir çıkış yolu bulmak için doğru yolda olabileceğimizi gösteren en ufak bir ışık şeridi bile arıyoruz. Küçük geçitlerden geçiyoruz ve küçük mağaralar gibi hissettiren yerlerden geçiyoruz, kayalık çıkıntılar ve daha kaygan duvarlar ve içilebilir olmasa bile su olduğunu *umduğum* sıvı havuzları buluyoruz.

Hiçbir tehlikeli yaratıkla karşılaşmıyoruz. Aslında, hiçbir yaşamla karşılaşmıyoruz.

Ama aynı zamanda çıkış yolunu andıran bir şey de bulamıyoruz.

Ve saatler geçtikçe, burada herhangi bir yaşam belirtisi bulamamamızın nedeninin bu mağaralarda hiçbir şeyin hayatta kalamaması olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Biz bile.

Brielle

BİR SAAT DAHA GEÇTİ ve gözlerim artık karanlığa alışmış olsa da pek bir şey fark etmiyor. Hâlâ hiçbir şey göremiyorum, ancak hissederek dolaşmaya daha fazla alışmaya başladım.

"Bildiğimiz kadarıyla, burada neler olabileceğinin sadece yüzeyini çizdik. Şu ana kadar bir çıkış yolu bulamamış olmamız, bir çıkış yolu olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece bir günün bir parçasıydı. Hâlâ vaktimiz var."

Vrale'nin sözleri karanlığın içinden süzülüp geliyor, tam da umutsuzluğun ağırlığını zihnimde hissetmeye başladığım sırada. Gözlerimin arkasında, düşmelerine izin vermeyi reddetsem de gözyaşlarına işaret ettiğini bildiğim yakıcı bir karıncalanma var.

Bugün burada bulunanların büyük bir kısmını keşfetmiş olsak da, sözleri beni bir şekilde daha iyi hissettiriyor. Hâlâ bir şansımız varmış gibi hissettiriyor ve elini tutup sıkarken eş bağına düşünmeden edemiyorum.

Söylenecek doğru şeyi, şu anda beni en çok neyin sakinleştireceğini biliyor mu, çünkü bağ ona neye ihtiyacım olduğuna dair bir fikir veriyor mu? Yoksa beni sakinleştirmek için söylenecek doğru şeyi bilecek türden bir adam olduğu için mi bağ kurduk? Kişiliklerimiz birbiriyle mükemmel bir uyum içinde olduğu için mi?

Bu kafa karıştırıcı ve cevabın ne olduğunu bilmiyorum - Vrale, bağ onu bu hale getirdiği için mi bana bu kadar uyumlu görünüyor, yoksa benim için her zaman doğru kişi miydi ve bağ bu yüzden mi onu seçti?

Bağlanmayı reddetmenin mümkün olduğunu biliyorum. Aslında, Zatir'le birbirlerine ilk bağlandıklarında Nadia'yı tam olarak bunu yapması için şiddetle teşvik ettim. Şimdi neredeyse utanacağım bir şekilde ona bu konuda ders verdim.

Şimdi başıma geldiği için, bu bağı reddetmenin bir randevuyu geri çevirmekten ya da bir erkeğe bir ilişkiyle ilgilenmediğimi söylemekten çok daha zor ve karmaşık olacağını anlıyorum. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şekilde Vrale'ye doğru çekildiğimi hissediyorum. Ve küçük bir parçam, belki de ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu fısıldayıp duruyor.

Vrale ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey olabilir. Ama bu çılgınca geliyor. Onu gerçekten tanımıyorum bile.

Mağaradaki havanın serinliğiyle ürperiyor, düşüncelerimden sıyrılmak için başımı sallıyorum. Vrale vücudumdaki küçük titremeyi fark etmiş olmalı, çünkü bana doğru dönüyor.

"Burası gittikçe soğuyor," diyor derin sesiyle. "Saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyorum elbette ama tahmin edebiliyorum. Neredeyse akşam olmak üzere olduğundan eminim. Gece ilerledikçe hava daha da soğuyacak. Kiaran bölgesi yılın herhangi bir zamanında, özellikle de hava karardıktan sonra çok soğuk olabilir."

"Benim geldiğim dağlık bölgelerde de böyle olur," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, elimi karşılaştığımız bir sonraki duvarın üzerinde gezdirirken. Engabeli ve bir tür nemle kayganlaşmış, liken gibi küçük parçalar yapışmış, ama bir çıkış yolu olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Bizi özgürlüğe götürecek hiçbir şey yok.

"Biraz dinlenmemiz gerek," diyor Vrale bana nazıkçe. "Aramaya devam etmemenin zor olduğunu biliyorum ama tüm enerjimizi tüketirsek kendimize iyilik yapmış olmayız."

Özellikle de yiyeceksizken, düşünüyorum ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. İkimiz de yiyecek ve su eksikliğinin çok geçmeden bir sorun haline geleceğini biliyoruz ve bunun hakkında konuşmanın bir faydası olmayacak.

"Evet, haklısın. Haklısın. Odaklanabilmemiz gerekiyor," diye katılıyorum.

Büyük Kalixian elimi nazıkçe tutuyor ve beni duvardan uzaklaştırıp mağaranın köşelerinden birinde temiz bir toprak parçası gibi hissettiren bir yere götürüyor. Umarım düştüğümüz tıkalı yarıktan yeterince uzaktadır ve kayaların gevşeyip üzerimize düşmesinden endişelenmemiz gerekmez.

"Ateş yakmamıza imkân yok," diyor Vrale, yanına otururken bana yardım ederek. "Bu yüzden ısınmak için birbirimize yakın durmamız gerekecek."

Bunu söylerken ses tonunda pişmanlık belirtisi yok ve bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum - bağla savaşmak için benden uzaklaşmak mı istiyor, yoksa vücudunu benimkine sarmak için bir bahane mi arıyor. Her zaman çok saygılı olmuştur, ama o bir erkek ve eminim akşam boyunca sıcak, yumuşak bir kadın vücudunun kendisine yaslanması ihtimalinden rahatsız değildir.

Bu konuda ne hissettiğimi gerçekten bilmiyorum. Vrale'den etkilendiğimi biliyorum ve ona yaklaştığımda vereceğim tepkiden korkuyorum. Ama ben de yetişkin bir kadını ve çekim duyduğum bir adama sokulmak istemediğim için donarak ölecek değilim.

Bunu düşünmek bile kalbimin çarpmasına neden oluyor ve kafa karıştırıcı düşünceler yumağını bir kenara iterek durumumuzun daha acil olan tehlikesine odaklanmaya çalışıyorum.

Karanlıkta bana yaklaşırken vücudunun farkındayım, kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Görme duyum olmadan, ne kadar yakın olduğunu, vücudunun şeklini ve benimkine karşı nasıl hissettirdiğini daha da iyi anlıyorum. Göğsü geniş ve kaslarla dolu, kolları kalın ve güçlü.

Kendimi *güvende hissedebileceğin türden kollar*, diye düşünüyorum kendimi ona yaslarken, o beni arkamdan kaşıklarken vücudum onunkine doğru kıvrılıyor.

Yatak gibi bir şey yapabileceğimiz hiçbir şey yok, bu yüzden soğuk zeminde uzanıyoruz. Dünyadaki en rahatsız edici şey bu olmalı, ama Vrale'nin vücudunun benimkine ne kadar iyi geldiğini, onun uzun kıvrımlarına ne kadar iyi oturduğumu düşünmekle meşgul olduğum için rahatsızlığın farkına bile varmadım.

Yer değiştiriyor ve bir anda sertleştiğini fark ediyorum. Aramızda pek bir şey yok, sadece onun peştamalı ve benim pantolonum var ve neredeyse onun sıcaklığının sırtımın küçük kısmına doğru yandığını hissedebiliyorum. Bunun gerçek mi yoksa sadece benim hayal gücüm mü olduğunu bilmiyorum, kıcıma bastıran sert, uzun, *kalın çıkıntıyı* düşündükçe hızla daha ateşli hale geliyor. Vücudumun tepki verdiğini hissettiğimde ona karşı kıvranmamak için elimden gelen tek şey bu, bu adamı tahrik ettiğim düşüncesiyle içimi hoş bir sıcaklık kaplıyor.

Ama kendimi görmezden gelmeye zorluyorum. İlk hamleyi ben yapmayacağım. Vrale çadırdaki beni terk etti ve özrüne ve bağın oluşmasını beklemediğine dair açıklamasına inanmış olsam da *nedenini* hâlâ bilmiyorum. Vrale diğer savaşçıların bazılarından daha yaşlı ama *yaşlı* değil.

Erkeksi bir savaşçı, Kalix'te yaşanan onca şeyden sonra eş bağının başına gelmesine neden bu kadar şaşırırsın ki?

Tıpkı benim gibi o da bir Terran ve bir Kalixian arasındaki bağın ne kadar mümkün olduğunu bilecek kadar çok şey gördü.

Ama nedense hâlâ şoktaydı. Çadırdan aceleyle çıkıp beni orada reddedilmiş hissederek bırakacak kadar. Yani aramızda bir şey olacaksa, ilk hamleyi onun yapması gerekecek.

"Neden bu göreve gelmeye karar verdin?" Vrale birkaç uzun sessizlik anından sonra sessizce sorar, sesi alçak ve samimidir.

Karanlık. "İnsanlara yardım etmek istediğini söylediğini biliyorum. Ama neden bu? Bunun ne kadar tehlikeli olacağını biliyor olmalıydın."

Konuşurken kolu belimi biraz sıkıyor ve soruyu soruş şeklindeki bir şey ona cevabı söylemek istememe neden oluyor. Sadece bir yabancıyla paylaşacağım kolay, kibar cevabı değil, daha derin nedenleri. *Daha büyük* sebepleri.

Sözlerinde samimi bir merak var, sanki beni gönüllü olmaya iten şeyin ne olduğunu gerçekten bilmek istiyormuş gibi.

Sanki beni anlamak istiyormuş gibi.

"Kız kardeşimi çok uzun süre ben büyüttüm," diye cevap veriyorum usulca. Karanlıkta ve sessizlikte fısıltım bile kulağa yüksek geliyor. "Onun her zaman güvende olmasını sağladım ya da sağlamaya çalıştım. Her zaman başarılı olamadım. Ve sanırım bazen bunun için bana kızıyordu. Onu bir balonun içinde tutmaya çalıştığım için. Onu korumaya çalıştığım için. Ama nasıl yapılacağını bildiğim tek şey buydu. Ailemiz gitmişti, bu yüzden birinin ona göz kulak olması gerekiyordu. Birinin onun doğru seçimler yaptığından emin olması gerekiyordu. Kaçırıldıktan sonra bile bunu yapmaya devam etmeye çalıştım. Zatir ile çiftleştğinde
-"

Omuz silkiyorum, o zamanki halimi düşünürken alt dudağımı ısıırıyorum. Nadia'yı saraydaki kutlamadan sonra Zatir'le olan bağı reddetmeyi seçeceğini umarak eve götürdüğümünden beri o kadar da uzun zaman geçmemiş olmasına rağmen sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

"Onları ayırmaya çalıştım," diye itiraf ediyorum. "Artık bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum. Onu seven ve değer veren biriyle mutlu ve kendi hayatı var. Bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Olması gereken bu. Ama..."

Uzun, yavaş bir nefes verdiğimde, Vrale'nin parmaklarının kolumu hafifçe okşadığını, açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken bana bir tür sessiz teselli sunduğunu hissediyorum.

"Hâlâ bunu yapmak istiyorum," diye mırıldanıyorum. "O olmasa bile. Başka insanlar olsa bile. Kalixianlar, buradaki insanlar, bana ihtiyacı olabilecek herkes. Onlara yardım etmek istiyorum. Bildiğim tek şey bu. Yapmam gereken şey buymuş gibi hissediyorum. Bu yüzden bu kurtarma görevinin tehlikeli olup olmaması umurumda değildi. Olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum."

Birkaç dakika sessizlik etrafımızı sarıyor. Vrale'nin arkamda nefes alıp verdiğini hissedebiliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Az önce söylediklerim hakkında ne düşündüğünü.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye mırıldanıyor birkaç kalp atışından sonra, sesi kulağıma çok yakın. Onun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın.

kabuğundaki nefesi ensemden aşağı süzülüyor, oradaki tüyleri diken diken ediyordu. "Bu yüzden savaşçılar için bir eğitmen oldum. Onları şekillendirmeye, olabilecekleri en iyi ve en güçlü hale getirmeye yardım etmek istedim. Onlara öğrendiğim her şeyi öğretmek ve iyi bir savaşçı olmanın sadece fiziksel yönlerini değil, zihinsel ve ruhsal yönlerini de anladıklarından emin olmak istedim. Disiplinin, empatinin ve şefkatin ne kadar önemli olduğunu. Birbirlerini kardeş olarak sevmenin ve savaşçı arkadaşlarının yanında durmanın ne kadar önemli olduğunu. Doğru nedenlerle savaşmak ve doğru olmadığına savaştan geri durmak."

Bir an için sessizleşiyor ve etrafımızdaki hava bir şekilde daha ağır, daha kalın geliyor, sanki aramızdaki gerilim artmış gibi.

Hâlâ onun o kadar farkındayım ki, vücudunun benimkine bastırılmış hissinin yoğun bir şekilde bilincindeyim. Ve kendimiz hakkında daha fazla şey paylaşmanın samimiyeti aramızdaki bağı daha da güçlendirdi. Konuşmaya devam etmesini, sesinin derin gürültüsünü duymaya, tenimde hissetmeye devam etmesini istiyorum.

Vrale alçak sesle, "Bilmen gereken bir şey var," diye ekledi. "Deprem başlamadan önce sana söylemek istediğim bir şey."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Ona doğru eğildim, devam etmesini bekledim. Dinliyorum, tıpkı bana yaptığı gibi.

Derin bir nefes alıyor ve sessizlik bir anlığına uzarken kendimi nefesimi tutarken buluyorum.

"Bu benim ilk eş bağlılığım değil," diyor, kelimeleri yavaşça çıkıyor. "Daha önce, çok gençken bir eşim olmuştu. Kalixianların genellikle eşleriyle bağ kurdukları zamandan bile daha gençtim. Bizim için çok erkendi. Ve uzun süre birlikte olmadık." Sanki doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi bir an duraksıyor.

"Adı Syra'ydı," diye devam ediyor.

Sesi biraz sert ve bu kelimelerin ardındaki ağırlığı, hala içinde barındırdığı tüm kederi duyabiliyorum. Onu hâlâ özlediğini söyleyebilirim.

Ama nedense kıskanmıyorum. Ona karşı artan hislerimden mi, aramızdaki bağdan mı, yoksa başka bir şeyden mi bilmiyorum. Ama sesindeki özlem beni kıskançlıktan çatlatmıyor. Beni üzüyor ama bencilce değil. Sadece birinin böyle bir keder yaşamak zorunda kalmasına üzülüyorum, bu kadar çok şey kaybettiği için üzülüyorum.

"Ona ne oldu?" Sessizce sordum.

"Orkun virüsü gezegenimize saldıgında öldü," diye mırıldanıyor Vrale. "Bildiğiniz gibi neredeyse tüm diğer Kalixian dişileriyle birlikte. Çocuk doğurma çağında ve daha genç olanların hepsi ve yaşlıların çoğu."

Kalixianların katlandıkları şeylerin ağırlığı, onlara uygulanan dehşet beni bir kez daha etkiliyor. Vrale'nin hikâyesi tüm gezegende defalarca tekrarlandı. İster kaybettikleri bir eş, ister bir anne, bir kız kardeş, bir çocuk, bir teyze olsun, tüm Kalixian erkekleri bir şekilde bu kaybı yaşamıştır.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

İçimde bir duygu karmaşası yükseliyor, buna şaşkınlık da dahil, çünkü bir Kalixian'ın hayatı boyunca birden fazla kez çiftleşmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Sonra aklıma geldi.

Vrale de bilmiyordu. Dün gece çadırda yaşadığı şokun kaynağı buydu. Beni reddetmedi, sadece kendisine başka bir eş verildiği gerçeğiyle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu... fark ettim ki, bunu gerçekten istememiş bile olabilir. Syra'yı kaybettikten sonra tekrar sevmek istememiş olabilir. Ve bunu düşünmek ne kadar acı verse de, bunu kabul etmem gerekebileceğini biliyorum.

Terralılar ve Kalixianların çiftleşmesiyle ilgili hikâyelerin çoğunda kadınlar bağı kabul etmekte tereddüt ediyordu ama benim durumumda Vrale kalbini tekrar açmakta isteksiz olabilir.

Ve böyle bir kayıptan sonra onu suçlayamam.

"Çok üzıldüm. Birini böyle kaybetmek korkunç bir şey. Ailem öldükten sonra..." Karanlığa bakarak sözümü kesiyorum. "Bir eşimi, bir ortağımı bu şekilde kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

"Teşekkür ederim." Vrale'nin sesi hırçın ve sözlerini renklendiren acıyı duyabiliyorum, kalın ve içgüdüsel. "Her şey çok hızlı oldu. Virüs birkaç gün içinde herkesi sardı. Erkeklerin etkilenmediğini fark etmemiz uzun sürmedi. O zaman bunun amacını anladık." Boğazını temizliyor. "Hepimizin sevdiklerimiz için yaptığı gibi, bu süreç boyunca onun yanında kaldım. Sevdığınız birinin bu şekilde öldüğünü görmek asla unutabileceğiniz bir şey değil."

"İstemiyorsan bana anlatmak zorunda değilsin," diyorum çabucak, eski yarayı deşmek istemediğimden. "Ama eğer... eğer paylaşmak istersen onun hakkında daha fazla şey bilmek isterim."

"Ne istersen sor," diye mırıldandı Vrale. "Yanıtlayabilirsem yanıtlarım." "İkiniz ne zamandır çiftleşiyorsunuz?"

"Uzun sürmez." Kaslı Kalixian derin bir nefes alır. "Bir yıldan az. Gebe kalma şansı bile olmadı, ki bu bir bakıma bir lütuftu. Eğer bir kızımız olsaydı, kaybımız iki kat olacaktı. Ve eğer bir oğlumuz olsaydı..." Başını sallıyor ve arkamdaki hareketi hissedebiliyorum. "Ne yapacağımı bilemezdim. O zamanlar bizim için bir gelecek olmadığına inanırken nasıl çocuk yetiştireceğimi bilemezdim. Kederimin içinde kaybolmuştum. Her ne kadar onun bir parçasının bende kalmasını istesem de, iyi ki bizim birlikteliğimizden bir çocuk dünyaya gelmedi."

"Nasıl biriydi? Syra mı?"

Midemde kıskançlık tohumlarının yeşerdiğini hissetsem de merakıma engel olamıyorum ve hemen söndürmek için elimden geleni yapıyorum.

Yine de bağın beni Vrale'ye doğru çektiğini, onu daha çok istememe neden olduğunu hissedebiliyorum. Sadece fiziksel olarak değil, diğer her açıdan da. Onun geçmişini bilmek istiyorum, hem iyi hem de kötü yanlarını.

"Çok nazik biriydi. Hayat doluydu." Vrale sessizce gülüyor. "Bazen antrenmanlardan sonra benimle ringe gelirdi. Bu işte pek iyi değildi. Sakardı, sevimli bir şekilde. Ama bu her zaman günümün en önemli anıydı. O da berbat bir dansçıydı ama bunu severdi. Onun iyi olduğu şeylerde ben kötüydüm. Bahçecilik, yemek pişirme. Ama o bana öğretmeye çalışırdı. Birbirimize karşı hep sabırlıydık. O... o harika bir anne olurdu."

"Peki ya bağ?" Tereddüt ediyorum. "Onunla farklı mıydı?"

Bilinçaltımın derinliklerinde küçük bir ses bu sefer daha zayıf olabileceğini fısıldıyor. İkinci bağın ilki kadar anlamlı olmayabileceğini. Bu bilinçli bir düşünce bile değil, sadece adını koyamadığım, hatta tam olarak anlayamadığım bir endişe titremesi. Tek bildiğim, hem Syra'yla hem de benimle nasıl hissettiğini bana anlatmasını istediğim.

"Bir şimşek çakmış gibi hissettim," diye mırıldanıyor Vrale, sesinde neredeyse saygıya benzer bir şey var. "Bir an sadece arkadaşlık. Ve sonra... Ona bir şey söylemek için koluna dokundum ve sanki dünya daha önce siyah beyazdı, sonra birden renklendi. Her şey tek bir kalp atışında değişti. Sanki eş bağından önce ona karşı hissettiklerim tohumdu ve aramızdaki bağ alevlendiği anda hayal edebileceğimden çok daha güzel bir çiçeğe dönüştüler."

Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sesi benim içimde alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. kulaklar.

"Ama seninle de böyleydi, Brielle."

Karanlıkta yüzünü görebilmeyi dileyerek hafifçe ona doğru dönüyorum. Şu anda yüz ifadesini görmek ve gözlerindeki duyguyu okumak istiyorum. Ama tek yapabildiğim dinlemek.

"Elinize dokunduğumda ve onu hissettiğimde..." Sözünü kesiyor ve kolunun beni biraz sıktığını hissediyorum. "Daha önce güzel olduğunu düşünüyordum. Dans edişini izlerdim ve sana her yaklaştığımda kendimi sana çekilmiş hissederdim. Senden hoşlanıyordum. Seni önemsiyordum ve arkadaşın olmak istiyordum. Ama aniden..."

Büyük, nasırlı bir avucunu kolumda gezdiriyor ve devam ederken elimi tutuyor.

"Sanki yeniden yıldırım çarpmış gibiydim. Sanki dünya ikimize daralmıştı ve senden başka hiçbir şey yoktu. Daha önemli bir şey yoktu, ihtiyacım olan başka bir şey yoktu. Bunu aynı yaşamda iki kez hissedebileceğimi hayal bile edemezdim. Ama o çadırdaki beni vurduğunda, her şey eskisi kadar yoğun ve eziciydi. Eğer daha az olduğundan endişeleniyorsan..." Nefes alıyor, parmakları parmaklarımın arasından kayıyor. "Değildi."

Sözleri içime işliyor, kanıma karışıyor ve beni tanımakta güçlük çektiğim bir duyguyla dolduruyor gibi hissediyorum.

Yüzümü ona dönmek için kollarında dönüyorum, sonra karanlıkta yüz hatlarının izini sürmek için uzanıyorum. Bir şekilde, bir daha göremeyecek olsam bile yüzünün şeklini bileceğimden eminim. Elimizi uzatıp o olduğunu anlayabilirdim.

Tüm bunları nasıl bu kadar çabuk, bu kadar yoğun hissedebiliyorum? Bu nasıl mümkün olabilir?

Bilmiyorum. Tek bildiğim bunu hissettiğim ve aramızdaki bu tatlı, hassas anın bitmesini istemediğim.

Parmaklarımı Vrale'nin kaşlarının kıvrımlarında, burnunun köprüsünde, elmacık kemiklerinin keskin açılarında gezdiriyorum. Çenesini izliyorum ve dudaklarına geldiğimde duraklıyorum.

Dolgun ve yumuşaklar ve parmak uçlarıma hafifçe bastırıldığında midemde kelekler uçuşuyor. O mükemmel, erkeksi dudakların şeklini parmaklarımdan başka bir şeyle hissetmek istiyorum.

Öne eğildim ve onu öptüm.

Vrale

BİR ŞEKİLDE, bu ikinci öpücük çadırda, aramızdaki bağın bizi ilk kez etkilediği öpücükten bile daha yoğun.

Belki de bunun bir nedeni ilk öpücüğün büyük bir şok, neredeyse beden dışı bir deneyim olmasıydı. Sanki kendime bakıyormuşum gibi hissettiğimi, bunun nasıl olabildiğini, bağın kıvılcımını nasıl tekrar hissedebildiğimi merak ettiğimi, onu öperken bile bununla yüzleşmeye çalıştığımı hatırlıyorum.

Ama biliyorum ki bunun bir nedeni de bu öpücüğün ne kadar kasıtlı olduğu. Ne kadar kasıtlı.

Bu sefer bizi birbirimize iten bizim dışımızdaki bir güç değil. İkimiz de bu öpücüğü *seçtik*.

Brielle bana yaslanırken pelüş dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor, elleri yüzümün iki yanında duruyor, içimde keskin, ağrıyan bir ihtiyaç yükseliyor. Öpücüğü tatlı bir arzu dolu, tereddütlü ama yine de istekli, sanki beni keşfetmekten, her parçamı öğrenmekten başka bir şey istemiyormuş gibi karanlıkta ağızımın şeklini haritalıyor.

Ben de aynı şeyi istiyorum.

Aç hissediyorum, daha fazlası için çaresizim, asla durmasını istemiyorum. Ağız çok yumuşak ve sıcak, vücudu ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor, sanki kıvrımları avuçlarımı tekrar tekrar üzerlerinde gezdirmem için yaratılmış gibi.

Uzun zamandır böyle bir şey *istememiştim*. Sanki Brielle'in ağız, elleri ve vücudu yemek, su ya da hava gibi, hayatta kalmak için gerekli bir şey. Sanki onu hiç bırakamayacakmışım gibi hissediyorum. Sanki onu bırakırsam içimdeki bir şeyi koparacakmışım gibi.

Ellerim yavaşça üzerinde kayıyor, hayır derse durmaya hazırım. Ama onun içindeki ihtiyacı da hissedebiliyorum ve ellerim beline doğru kayarken onun elleri de kollarımdan aşağı iniyor, ilk kez göğüslerinin kıvrımlarına ulaşıyor, avuçlarımı doldurdıklarını hissediyorum.

Parmaklarım gömleğinin yumuşak kumaşı üzerinden meme uçlarının üzerinde gezinirken inliyor ve elleri göğsümde düzleşerek çıplak tenimi yumuşatıyor. Dokunuşu beni daha da tahrik ediyor, aletimin uzunluğuna doğru bir his şimşegi gönderiyor ve beni zevkle inletiyor.

"Siz Kalixianların bu kadar az giymesi hoşuma gidiyor," diyor usulca, ellerini karnımın çıkıntılı kaslarına doğru götürürken dudaklarına gülümsüyor. Homurdanıyorum, ağzını tekrar kendime çekerken bir elimi saçlarına dolamak için uzanıyorum.

"Siz Terralılar daha az giyebilirsiniz," diye mırıldandım.

Bu onu güldürüyor ve bu neşeli an ona daha fazla güven veriyor gibi görünüyor.

Beni sırtüstü yatırarak üstüme yuvarlanıyor. Beni daha sert ve öncekinden daha acil bir şekilde öperken bacakları iki yanımda duruyor. Kalçaları hareket ediyor, göbeğini bana sürtüyor ve işleri daha ileri götürmemek, şimdilik karanlıkta öpücükler ve yumuşak dokunuşlarla yetinmek için yapabileceğim tek şey bu. Düşüncelerim, sıcak, ıslak ve kenetlenmiş bir şekilde içine girdiğimde nasıl hissedeceği ile tükeniyor ve bu neredeyse çok fazla.

"Tanrım, Brielle," diye inliyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama tutarlı bir şekilde konuşmak giderek zorlaşıyor.

Karanlıkta bana sarıldığında, elinin öncekinden daha da aşağıya kaydığını hissediyorum. Cesurca peştemalimi kenara itiyor ve ben kendimi olacıklara hazırlayamadan eli sikimin kalın, sert uzunluğunun etrafını sarıyor.

Tek bir dokunuşla neredeyse sıcak bir telaşla boşalıyorum.

Şaftım onun kavrayışında çılgınca zonkluyor, taşaklarım tohumumu dökme dürtüsüyle sıkı ve ağrıyor. Başparmağını üzerinde gezdirirken ucum şişmiş ve hassaslaşmış, uyarılmışlık sızdırıyor ve içimde yıkanan zevkin sıcaklığıyla nefes nefese kalıyorum.

Ama bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum. Bir şekilde, sahip olduğum tüm disiplini kullanarak, kendime hakim olmayı başarıyorum ve tohumumu geri tutuyorum. Zevk damarlarımda yanıyor ve kalçalarım yukarı doğru sarsılıyor, Brielle beni yavaşça okşarken onun kavrayışına doğru itiyorum. Kavrayışı sıkı ama alaycı, parmakları uzunluğum boyunca ilerliyor, ucumu daire içine alıyor ve sonra benden ne gibi tepkiler alabileceğini görmekten hoşlanıyormuş gibi uyarılmamı shaftın aşağısına yayıyor.

Sanki beni çıldırtmayı seviyor.

Bu düşünce beni daha da alevlendiriyor. Elimi saçlarına dolayarak ağzını kendime doğru tutarken onu daha sert, derin ve sıcak öpüyorum. Çok iyi hissettiriyor, tadı çok tatlı ve ben onun her şeyini istiyorum. Daha fazlasını hissetmek, daha fazlasını öğrenmek istiyorum, bu yüzden sikimi okşarken elimi pantolonunun önünden aşağı kaydırıyorum, orada ne kadar yumuşak olduğunu, teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu hissediyorum.

Bacaklarının arasında yanan sıcaklığı hissedebiliyorum ve parmağımı göbeğinin yumuşak etinin üzerinde gezdirerek daha aşağıya uzanıyorum. Nefes nefese kalıyor, beni daha da ateşleyen yumuşak bir ses. Teni dokunuşumun altında nemli ve şişmiş, kendi uyarılmasıyla ıslanmış ve parmağımı kıvrımlarının arasına kaydırduğimde inliyor.

Parmak uçlarım açıklığının üzerinde duran kapüşonlu küçük bir çıkıntıya değdiğinde, ağzıma doğru haykırıyor. Daha sert bastırdığımda kalçaları elime çarpıyor, tüm vücudu titreyene kadar orada küçük daireler çiziyor.

"Hoşuna gitti mi?" Homurdanıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor nefes nefese ve bu kelime kulağa öyle bir yalvarış gibi geliyor ki, ona istediğini vermek için çaresiz kalıyorum.

Parmaklarımı aşağı doğru kaydırıp girişini buluyorum ve o beni daha hızlı okşarken parmaklarımın içeri kaymasına izin veriyorum. Etrafımda hemen kenetleniyor, vücudu o kadar mükemmel ve sıkı ki sikimin tekrar tehlikeli bir şekilde zonkladığını hissediyorum, serbest kalmaya çok yakın.

Sonra, beni şaşırtarak, aniden beni öpmeyi bıraktı. Kavrayışından geri çekiliyor ve vücudumdan aşağı kayıyor, dudakları boynumda ve göğsümde aşağı inerken fırçalıyor.

Ağzı sikimin üzerinde kaymadan önceki birkaç kalp atışında ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve mağara duvarlarında yankılanan bir sesle yüksek sesle inliyorum. Dili ucumun etrafında dönüyor, oradaki uyarılmayı yalıyor ve tekrar inliyorum, o sikimi yalayıp emerken ağzında şiştiğini ve nabzımın attığını hissediyorum.

Brielle sessiz, aç bir ses çıkarıyor. Dudakları aşağı doğru kayarken ellerini kalçalarımda birleştiriyor ve ucumun boğazına doğru kaydığını hissettiğimde şaşkınlık ve zevkle kısık sesle haykırıyorum. Dudakları tabanın etrafında sıkıca kenetlenirken dili shaftımın alt tarafı boyunca ilerliyor. Boğazının kasları uzunluğumun etrafında kasılırken burnu karnımı fırçalıyor ve bir an için bunun inanılmaz zevkinden bayılacağımı düşünüyorum.

Sonra yukarı çıkıyor, bir saniye nefes nefese kalıyor... sonra tekrar yapıyor. Ve üçüncü kez.

Ağzının aletimin uzunluğunda aşağı yukarı çalışmasının kör edici zevkinde kendimi kaybediyorum. Tüm odağım dudaklarının arasındaki shaftıma odaklanıyor, etrafımdaki dünya ne kadar iyi hissettirdiğine daralıyor ve onun yumuşak bir şekilde inlediğini duyduğumda şaşıyorum.

Bu onu da en az benim kadar tahrik ediyor, farkındayım. Hoşuna gidiyor.

Bunu sonsuza dek yapmasını istiyorum ama aldığım zevk çok fazla. Ağzında şişmeye ve sertleşmeye başladığımda vücudumun her santimini sıkarak içimden geçtiğini hissedebiliyorum. Saçlarını kavrayıp parmaklarımı yumuşak tellerin arasından geçirirken adı dudaklarımdan şiddetli bir iniltiyle dökülüyor.

"Oh, desh! Krax, ben gidiyorum..."

Kalçalarım yukarı doğru itilirken kelimelerim boğuldu. Boşaltımımı onun sıcak, mükemmel ağzına akıtıyorum ve şok oluyorum, durmuyor. Devam ediyor, tohumum dilinin üzerinden ve boğazından aşağı fışkırırken yalamaya ve emmeye devam ediyor ve bu sadece içimden akan zevki yoğunlaştırıyor. Son damlaları ağzına dökülene kadar sikim tekrar tekrar nabız gibi atıyor ve sonunda bu his çok fazla geliyor.

"Tanrılar, Brielle," diye fısıldıyorum kısık sesle, ona uzanıyorum ve onu vücudumun uzunluğuna doğru çekiyorum.

Ellerim yüzünde kayıyor, ağzını ağzıma getiriyor ve beni öptüğünde dudaklarında kendimin tuzlu tadını alabiliyorum. Bununla ilgili bir şey - dilinde tohumumun kalıcı ipucu, bana az önce ne yaptığının bilgisi- beni çığına çeviriyor.

Ele geçirilmiş bir erkek gibi hissediyorum. Sanki şimdi onun tadına bakmazsam, boşalırken çıkardığı sesleri öğrenemezsem ölecekmişim gibi. Az önce bana verdiği aynı zevkle onu kıvrandırıp kıvrınmasını ve haykırmasını sağlayamazsam.

Onu derinden öpmeye devam ederken kaldırıp sırt üstü yatırıyorum. Brielle üzerine uzandığımda nefesini tutuyor ve pürüzsüz tenine daha fazla erişebilmem için üstünün kumaşını yukarı itiyorum. Boynunu ve omzunun kıvrımını öperken elim çenesini hafifçe kavırıyor, sonra aşağı iniyorum, vücudundan aşağı kayarken dilimi karnının üzerinde gezdiriyorum.

Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, karanlıkta onun şeklini öğrenmek, sadece dokunarak, tadarak ve koklayarak bacaklarının arasındaki yumuşak, tatlı sıcaklığa giden yolu bulmak. Teni tatlı kokuyor ve terin tuzu gibi hafif bir tadı var ve derin derin nefes alıp hafızama kazımaya çalışıyorum. Sonunda pantolonunun kemerini çekiştirerek aşağı indiriyorum ve en çok istediğim şeye dokunabilmek için onu biraz açıyorum.

Onu ilk kez yaladığımda çığlık atıyor, dilim onu boydan boya yalıyor. Kıvrımları dilime karşı yumuşak, onu aç bir adam gibi yutarken tatlı uyarılması duyularımı ele geçiriyor. Daha önce parmaklarımla dokunduğumda onu neyin ağlattığını hatırlayarak, dilimi kalçalarının tepesindeki sert çıkıntının etrafında gezdiriyorum, ağzımı ona daha sıkı bastırırken nabzının attığını hissediyorum.

"Vrale!"

Bunu yaptığımda adımı haykırıyor, elleri saçlarımın arasına kayıyor. Tekrar yaptığımda kalçaları ağzıma doğru kalkıyor ve sonra tekrar, altımda kıvranışının tadını çıkarıyorum.

Önce kalçalarına tutunuyorum, etini yalayıp emiyorum, tadının ve kokusunun tadını çıkarıyorum. Sevdiği ritmi buluyorum; uzun, yavaş yalamalar ve ardından zonklayan yumruya karşı bir dizi hızlı, fiske hareketleri. Bir süre sonra kalçaları yukarı doğru kıvrılmaya başlıyor, eli saçlarıma dolanırken ağzıma sürtünüyor. Nefes nefese inlemeleri havayı en tatlı müzik gibi dolduruyor.

"Aman Tanrım, ben- ben gidiyorum-"

İniltisi neredeyse çığlık gibi bir sese dönüşüyor, dilimin üzerine sertçe boşalırken sırtı kamburlaşıyor.

"*Krax.*" Kızgın tenine karşı bir küfür mırıldanıyorum. Tadı o kadar tatlı ki durmak istemiyorum, nabzının attığını ve ağzımda çırpındığını hissettiğimde uyarılmışlığı dilimin üzerine akıyor.

Hâlâ ona açım ve hâlâ yüzüme sürtünmesinden, kalçalarının küçük, hızlı, muhtaç bir hareketle hareket etmesinden onun da aç olduğunu anlıyorum.

Bu yüzden durmadım. Parmaklarımı onun içine sokuyorum, hemen etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. Kendimi onun içine gömme düşüncesiyle sikim seğiriyor, şimdi parmaklarımı kavradığı gibi uzunluğumu sıkıştığını hissediyorum.

"Kahretsın! Vrale..."

Şaşkınlıkla adımı inliyor ve ben onu tekrar yalıyorum, parmaklarım uzun ve yavaş bir şekilde içine giriyor.

Doyamıyorum. İkinci kez boşaldığında bile devam ediyorum, parmaklarım artık daha hızlı hareket ediyor. Küçük zevk merkezini emmeye devam ediyorum ve dilimi çekirdeğinin içinde kaydırıyorum, ta ki salıvermeleri artık aralıklı değil, dalgalar halinde geliyor, tepeye çıkıyor ve tekrar tekrar düşüyor.

Ölüm benim için şimdi gelebilir ve ben mutlu ölebilirim. Doyumsuzum. Onu sonsuza dek memnun etmekten, zamanın sonuna kadar ellerimin ve ağzımın altında parçalanmasını hissetmekten başka bir şey istemiyorum.

Sonunda nefes nefese kolumu tuttu.

"Daha fazla olmaz. Artık yok, yapamam..." Nefes nefese bir kahkaha atıyor, geri çekilmeden önce dilimi son bir kez onun üzerinde gezdirdiğimde tüm vücudu titriyor. "Lanet olsun. Çok yoruludum."

"Dinlenmeliyiz," diyorum huysuzca, onu çok fazla yorduğumdan hemen endişeleniyorum.

"Evet." İç geçiriyor, sonra küçük bir kahkaha atıyor. "Bu Allah'ın belası mağarada uyuyabileceğimden emin değildim ama şimdi biri bana bir milyon dolar teklif etse uyanık kalamayacağımdan eminim."

"Güzel." Göğsümdeki endişenin bir kısmı hafifliyor ve tekrar yanına sürünerek kollarımı ona doluyorum. "İyi uykular. Ben burada olacağım ve sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

İsteyerek kucağıma geri yerleşiyor, vücudu benimkine karşı eriyor. Tekrar sertleştim, dilimde ve parmaklarımda doruğa ulaşmasının tadı ve hissiyle ölçülemeyecek kadar tahrik oldum, ama bunu görmezden geliyorum. Bu gece aramızda bir şey olmasını beklemiyordum ve ona ne kadar sahip olmak istesem de enerjimizi korumamız gerekiyor.

İlk kez, tüm bunların ne anlama geldiğini düşünemeyecek, Brielle'le nasıl bir geleceğimiz olabileceğini ya da bunun bizim için doğru şey olup olmadığını tahmin edemeyecek kadar yorgunum. Yorgunum ve zevkten doyuyorum ve onun da öyle olduğunu hissedebiliyorum.

Bu yüzden bu gece sadece ona sarılıyorum, vücudumu bir kalkan gibi onunkinin etrafında kıvırıyorum.

Vrale

Uykum hiç de huzurlu değil.

Uzun yıllarımı geçmişi düşünmemeye çalışarak, sadece bugünüme odaklanarak geçirdim. Ama şimdi, değişen her şeyle birlikte, uzun zamandır bilinçaltıma gömdüğüm şeyler yeniden canlandı, endişeler ve korkular uykumda bile içimi parçalıyor.

Rüyalarımın hepsi Syra'nın birbirinden kopuk anıları - ama iyi olanları değil, hala tutunmaya çalıştıklarım. Şimdi beni tekrar ziyaret eden acı verici olanlar. Orkun'un saldırdığı o son güne ait anılar. Syra'nın ölümünü, onun savaşamadığım bir düşmanın ellerinde ölmesini izlerken hissettiğim çaresizliği hayal ediyorum.

Ve sonra rüyalar şekil değiştiriyor, görüntüler öyle değişiyor ki artık ölüm döşeginde yatan Syra değil. Brielle, gözleri korkudan kocaman olmuş, bir kaya yığınının altından bana bakıyor, vücudu yardım edilemeyecek kadar ezilmiş ama hala bana yalvarıyor, nedenini soruyor. Onu neden kurtaramadığımı.

Daha önce sevdiğin kadını kaybetmişken neden beni eşin olarak kabul ediyorsun? Brielle'in sesi kafamın içinde fısıldıyor gibi. Onu bile kurtaramamışken? Beni nasıl kurtaracaksın?

Uyandığımda bir sarsıntıyla doğruluyorum, soğuk karanlıkta nefes nefese kalıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Krax," diye mırıldanıyorum, duygularımı kontrol altına almak için ellerimi sıkıyorum.

Etrafımız hala tamamen karanlık, bu yüzden saatin kaç olduğunu bilmemin gerçek bir yolu yok, ama sabahın erken saatlerine yaklaşıyor olması gerektiğini biliyorum.

Brielle hâlâ tamamen uyuyor, sarsılarak uyanmama rağmen neredeyse hiç kıpırdamıyor bile ve yanına uzanıp burnumu saçlarına bastırarak kokusunu içime çekerken ona yeniden sarılıyorum. Mağaranın kuru ve küflü kokusuyla birlikte üzerinde kalan seks ve uyarılma kokularını da alabiliyorum.

Onunla bir yatakta bu şekilde uyandığımı, bir gece önce onu sahiplenmekten kalan kokuları kokladığımı ve sonra bunu tekrar yaptığımı kolayca hayal edebiliyorum. Onunla yemek yediğimi. Bir günü paylaşmak.

Bir *hayatı* paylaşmak.

Onu bu şekilde kollarımda tutmak bana hem rahatlatıcı hem de korkutucu bir şekilde doğru geliyor.

Zihnim hala rüyanın etkisiyle çalkalanıyor, kaslarım sanki bir savaşa hazırmış gibi gergin. Dün gece yaptığımız her şeyin ne kadar iyi, ne kadar mükemmel olduğuna rağmen, hala tüm bunlar hakkında çelişkili hissediyorum ve ne anlama geldiğinden emin değilim.

Benim için.

Onun için.

Bizim için.

Syra öldükten sonra, tüm halkımın yaptığı gibi bir Kalixian'ın hayatı boyunca sadece bir eşi olabileceğine inanarak kendimi aşka kapattım. Ama şimdi, manzara değişti. Bir zamanlar sadece söylenti ve efsanelerde varmış gibi görünen bir şey benim için güneş ya da Kalix'in yörüngesindeki ikiz aylar kadar gerçek.

Dün gece kendimi açmaya, hayatımın geri kalanını yalnız, soğuk bir yatakta ve paylaşacak kimsem olmadan geçirmek zorunda kalmayacağım bir geleceğin olasılıklarını düşünmeye zorladım. Ama rüya bana Syra'yı kaybettiğimde çektiğim acıyı, sanki bir parçam kopmuş gibi hissettiğimi hatırlattı - sonsuza kadar kanamaya devam edecek bir yara ve onu durdurmanın, acıyı dindirmenin hiçbir yolu yok.

Başka bir eş almak, bu tür bir acıyı tekrar riske atmak anlamına gelir.

Orkun geri püskürtüldü ama toparlanıp bize karşı savaşlarını yeniden başlatmaya çalışabilirler. Onlar olmasa bile, evrende her zaman başka tehlikeler, sevdiğim birini kaybetmenin başka yolları olacaktır. Hastalık, kaza, bir düşman saldırısı. Ve bu tür bir kedere iki kez dayanabileceğimden emin değilim.

Belki de her şeyin olduğu gibi kalması daha iyidir.

Brielle'in bana doğru hareket ettiğini ve göğsüme yaklaştığını hissettiğimde bu düşünce zihnimde yükseliyor. Kalbim sıkıca sıkışıyor. Belki de kapalı ve yalnız kalmak daha iyidir. Çünkü nerede büyük bir sevgi ve neşe varsa, orada her zaman eşit derecede keder ve acı olasılığı da olacaktır.

Ancak asıl soru şu: bu yolu seçmek istesem bile, seçebilir *miyim*?

Bu bağ beni Brielle'e doğru öylesine güçlü bir şekilde çekiyor ki, inkar etmem ya da karşı koymam neredeyse imkansız. Biliyorum ki bu bağı reddetmek

acısız da olmayacak. Eğer şimdi yollarımızı ayırırsak, ömrümün sonuna kadar onu özleyeceğim.

Bununla başa çıkabilirim. Keder ve acıyı gömmeyi, hayata devam edebilmek için bu duygulara duvar örmeyi zaten öğrenmemiş değilim. Ama Brielle'e duyduğum acının ötesinde, ondan *hoşlanıyorum*.

Ona saygı duyuyorum. Ondan, nezaketinden, empatisinden ve gücünden sürekli olarak etkilendim. Yaptığı her şeyde ışıldayan bir cesaret var ve kalbimin derinliklerinde, ruhuma kadar biliyorum ki bağ bir kez daha benim için her yönden mükemmel olan bir eş seçti.

Bunu geri çevirmek, bana hayatım boyunca sadece bir kez değil, *iki* kez gerçek mutluluk şansı vermeyi uygun gören tanrıların yüzüne tükürmek nankörlük olmaz mı?

Kendime engel olamayıp yüzümü tekrar Brielle'in saçlarına gömüyorum ve o tatlı kokuyu içime çekiyorum. Onunla ilgili her şey çok doğru, çok mükemmel hissettiriyor. Eğer gitmesine izin verirsem, sonsuza kadar bunun özlemini çekeceğimi biliyorum.

Dokunuşumla kıpırdanıyor, yavaşça uyanıyor ve gerçekliğe geri dönerken biraz gerildiğini hissedebiliyorum. Bunu anlayabiliyorum. Bağ ve dün gece aramızda olanlar hakkında kendi hisleri olduğunu tahmin ediyorum. Başkalarıyla konuştuğum kadarıyla Terralıların bizim gibi bağları olmadığını, eşlerini kendilerinin seçtiğini biliyorum. Bazen doğru seçimi yapmayı başarırlar, bazen de başaramazlar. Çoğu zaman, dün geceki gibi karşılaşmalar sadece zevk içindir, daha fazlası değil.

Ve bir bağ, yolun her zaman pürüzsüz olmadığını bilecek kadar yakından gördüm. Khrelan ve Emma'nın eş bağının zaman içinde gelişmesini izledim ve aşmaları gereken engelleri gördüm. Aslında, Jocia'da şu anda mutlu olan çiftlerin çoğunun mutluluklarını bulmak için mücadele etmek zorunda kaldıklarını düşünüyorum.

Yavaşça Brielle'i sırt üstü yatırıyorum, yüzünü göremesem de ona doğru eğiliyorum. Keşke görebilseydim, o da *benimkini* görebilseydi, samimiyetimin derinliğini gözlerimden okuyabilseydi.

"Bizi buradan çıkaracağım," diye söz veriyorum ona, karanlıkta yanağına dokunmak için uzanıyorum. "Ne pahasına olursa olsun, Brielle, buradan çıkmanız için bir yol bulacağım. Sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Ve bu sözleri söylerken, ne kadar doğru olduklarını fark ediyorum. Aramızdaki bağın ne kadar derin olduğunu. Sadece birkaç gün içinde bile ne kadar yakınlaştık.

Onu her yönden ne kadar derinden istediğimi.

Brielle sanki o da bunu hissediyormuş gibi altımda karşılık olarak titriyor. Vücudu benimkine doğru hafifçe yükseliyor, sanki beni ona çeken aynı güç tarafından çekiliyormuş gibi ve ben de şimdi ve burada ona teslim olmamak, onu tekrar öpmemek için büyük bir mücadele vermek zorundayım.

Ona sahip çıkmak için.

Kendimi onun içine gömmek ve onu tamamen benim yapmak için.

Ama her şeyden önce buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım. Bu mağaranın kemiklerimizin dinlenme yeri olmasına izin vermeyi reddediyorum. Bu yüzden içimde yükselen dürtülere göre hareket etmek yerine, isteksizce ondan uzaklaşıyorum ve elini bulup ayağa kalkarken ona yardım ediyorum. Kaslarım yerde geçirdiğim geceden şikâyetçi ama onları esnetmek iyi hissettiriyor.

"İyi uyudun mu?" Brielle'in durduğunu bildiğim yöne bakarak soruyorum.

"Evet. Şaşırtıcı derecede iyi aslında. Sen?"

"Beklenebileceği kadar iyi," diyorum, beni rahatsız eden kâbuslardan bahsetmek istemiyorum. Brielle'in rüyalarımda yaralandığını hatırlayınca onu bu mağaradan çıkarmak için neredeyse vahşi bir kararlılıkla doluyorum ve karanlıkta onun eline uzanıyorum. "Bir çıkış yolu bulmaya çalışmaya devam edelim."

İkimizin de açlıktan guruldayan midelerinin sesini duymazdan gelerek mağaradan bir çıkış yolu aramaya devam ediyoruz.

Sanki uzun bir süre arayacakmışız gibi geliyor, dün yaptığımızdan daha fazla ilerleme kaydedemiyoruz. Ellerimizi duvarların üzerinde kaydırıp dar geçitlerden şansımız yaver gitmeden ilerlerken, giderek artan bir endişe duygusu göğsüme saplanan kararlılıkla savaşıyor.

Ne olursa olsun, bir yolunu bulacağız, diyorum kendime kararlılıkla.

Brielle'i hayal kırıklığına uğratamam. Ancak moralimi düzeltmeye çalışsam da, bu mağaradan düşmüş olduğumuz yoldan başka bir çıkış yolu olmadığı ihtimalini inkâr edemiyorum. Ve eğer durum buysa.

Bunu düşünmeyin. Aklından bile geçirme.

"Bana Terra'da yaptıklarından biraz daha bahset," diyorum.

Sözlerim biraz ani oldu ve Brielle'i şaşırttığını söyleyebilirim. Ama ikimizin de aklını, kaçamayabileceğimiz korkusundan uzaklaştırmak istiyorum. Bir daha gün ışığını göremeden burada ölebiliriz.

Birbirimizin yüzünü bir daha görmeden.

"Ah... Şey, çoğunlukla masa başı bir işti," diye yanıtlıyor. "Paralegaldim, yani işim gerçek avukatlar için tüm angarya işleri yapmaktı - evrak işleri, ilk toplantılar, araştırma ve dosyalama. Bir gün hukuk fakültesine gitmeyi düşündüm. Bu daha heyecan verici, gerçekten mahkemeye gitmek ve davanızın lehinde veya aleyhinde tartışmak. Ama araştırma yapmaktan, avukatların ileri sürmek istedikleri argümanları destekleyecek yasaları bulmaktan ya da insanlarla buluşup onların hikayelerini dinlemekten keyif aldım." Duraklıyor ve tekrar konuştuğunda sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum. "Bu muhtemelen sana korkunç geliyordur. Bütün gün içeride kapalı kalmak, masa başında oturmak."

"Bu konuda haklısın," diyorum gülerek. "Ama senin için iyi bir işmiş gibi görünüyor. Özlüyor musun? Böyle bir işe sahip olmayı? Jocia'da böyle bir mesleğin olduğunu sanmıyorum."

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Yararlı olma ihtiyacı, yardım etme isteği ile ilgili her şeye geri dönüyor. Bir amaca sahip olmak. Ama bunu yapmanın başka yolları da olduğunu fark etmeye başladım. Ve bu yeni özgürlüğe sahip olmak çok güzel. Dünya'dayken haftanın beş günü, günün büyük bir bölümünde çalışıyordum ve işe gidip eve dönmek her iki yönde de bir saatimi alıyordu. İşten sonra eve geldiğimde hemen yemek yapmak, temizlik yapmak ya da başka bir işle uğraşmak zorunda kalıyordum. Hafta sonları ise genellikle Nadia ile vakit geçirmeye çalışırdım. Bir insan olarak kim olduğumu keşfetmek ya da yapmaktan hoşlandığım şeyleri bulmak için çok fazla zaman bırakmadı. Ama..."

Bir an için hareket etmeyi bırakıyor, eli karanlıkta benimkine değiyor. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşak ve içe dönük, sanki en içten düşüncelerini yüksek sesle söylüyormuş gibi.

"Burada, Kalix'te, saat beni zorladığında değil, istediğim zaman uyanabiliyorum. Canım yemek istediğinde yemek pişirebiliyor, şehirde dolaşabiliyor, pazarda alışveriş yapabiliyor, arkadaşlarımla konuşabiliyor ve günümü nasıl şekillendireceğimi seçebiliyorum. Hâlâ buradaki amacımı arıyorum ama Kalix'te hayat çok daha yavaş. Ve ben bunu sevmeyi öğrendim. Alıştığımdan çok farklı ama pek çok açıdan çok daha iyi. Dünya'da insanlar birbirlerini her zaman bu kadar önemsemiyor. Özellikle de yetkili kişiler." Keskin bir nefes alıyor. "Nadia ve benim Orkun tarafından kaçırılmamızın nedeni kendi hükümetimizin onlarla insan kadınları satmak üzere bir anlaşma yapmış olmasıydı."

"Bu çok alçakça," diyorum, sesim sertleşiyor.

"Evet, öyle." Kıkırdıyor. "Khrelan'ın böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum. Halkıyla ilgilenme ve onlara yardım etme şekli gerçekten

olağanüstü."

"Öyle," diye katılıyorum. "Khrelan kral olmak için doğmadı ama Kalix'in en büyüklerinden biri oldu. En azından benim naçizane görüşüme göre," diye ekliyorum alaycı bir şekilde. "Eminim aynı fikirde olmayan birkaç kişi vardır."

"Kalmamıza izin verdiği için herkes mutlu değildi."

Bu konuda haksız değil. Khrelan'ın sarayının kıdemli üyelerinden biri olan Jakra, Kraliçe Emma'ya saygısızlık etmiş ve ringde dövüştükten sonra kral tarafından merhamet gösterilerek sürgün edilmişti.

"Ne olursa olsun, ben hep öyleydim." Elleri nazikçe dokunuyorum. "Bir gün bir Terran'la çiftleşeceğimi bilmeden önce bile."

"Teşekkürler. Buna sevindim," diyor. "Tüm bu eş bağı meselesi zaten yeterince kafa karıştırıcı ve biz birbirimizden hoşlanıyoruz. Birbirimize bağlanmış olsaydık ve sen benim burada olmam gerektiğini düşünmeseydin ne kadar tuhaf olurdu bir düşünsene."

"Sen nasıl Khrelan'ın kötü bir kral olduğunu hayal edemiyorsan, ben de bunu hayal edemiyorum," diyorum ona, sesimde bir eğlenceyle. "Zihnim bu olasılığı düşünmeyi reddediyor."

Gülüyor. Hafif ve müzikal, mekânı o kadar hoş bir sesle dolduruyor ki sanki sonsuza kadar dinleyebilirdim gibi hissediyorum. Sohbeti, bizi bekleyen endişelerden uzaklaştırmak için başlattım ama gerçek şu ki Brielle ile konuşmaktan keyif alıyorum.

Başka bir şey söylemeye başladı ve ben ona bakmak için döndüğümde olduğum yerde donup kaldım.

"Brielle. Seni görebiliyorum." "Ne?

Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Yüzünü görebiliyorum."

Doğrusu, yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum ama bu bile kalbimin heyecanla daha hızlı atmasına yetiyor. Çünkü bu, bir yerden bir ışık parıltısı geldiği anlamına geliyor.

Sanki beni de görebildiğini yeni fark etmiş gibi bana doğru eğilerek usulca nefes alıyor. "Aman Tanrım! Işık var! En azından birazcık."

"Biliyorum." Elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Hadi, bakalım bunun kaynağını bulabilecek miyiz?"

Işık şeridini takip ediyoruz ve ona doğru ilerledikçe yavaş yavaş büyüyor, ta ki ışığın geldiği mağaranın duvarında küçük bir açıklık seçene kadar. Sanki bir tünele açılıyormuş gibi görünüyor ama emin olamıyorum çünkü açıklık ağır kayalarla kaplı.

"Taşıyamayacağımız kadar büyük değiller," diyor Brielle cesaretle. "Onları kısa sürede yolumuzdan çekeceğiz."

Ses tonundaki zoraki hafifliği duyabiliyorum; bu noktada benden çok daha fazla aç ve bitkin olmalı. Kayaları taşıma görevini bana yüklemek kolay olurdu. Brielle'den daha iri ve güçlüyüm ve o kadar yorgun değilim. Teklif etmek dilimin ucunda, ama benden önce o ileri atılıyor, kayalardan birine uzanıp onu yoldan kaldırıyor.

O kadar inatçı ki, diye düşünüyorum, ağzımın kenarlarında bir gülümseme seğiriyor.

Bu yönünü seviyorum.

Kayaları taşımak biraz zaman alıyor. Çok fazlalar ve oldukça büyükler. Ama sonunda hepsini kenara çekmeyi başardık, şimdi duvarda görünen dar geçide bakarken arkamızda yere dağıldılar. Artık açıklık daha geniş olduğundan, çevremizi iyi görebilmemiz için yeterli ışık içeri giriyor.

Geçit başka bir yere çıkıyor gibi görünüyor. Tam olarak *nereye* gittiğinden emin olamıyorum ama delikten ışık geliyorsa, bir çıkış yolu olma ihtimali yüksek. Geçidin bu ucunu temizledik ama diğer taraf hâlâ neredeyse tamamen kapalı.

Brielle kararlı bir şekilde, "Oraya sığamazsın," diyor. "Ben geçip diğer tarafta ne kaydırabileceğime bakacağım, böylece benimle buluşabilirsin. Görünüşe göre diğer taraf hâlâ kayalar ve benzeri şeylerle tıkalı. Bu yüzden hâlâ sadece biraz ışık alabiliyoruz."

"Brielle-"

"İyi olacağım," diye ısrar ediyor. "Bunu yapabilirim."

Onunla tartışamayacağımı biliyorum. Bana birçok kez bir amaca ihtiyacı olduğunu, faydalı olmaya, yardım etmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. İhtiyacı olduğunu söylediği şey tam olarak buydu ve eğer onu dinlemezsem nasıl bir eş olurum?

Çok iyi bir tane değil, bu kesin.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum, yüzüne hafifçe dokunarak. "Ama dikkatli ol. Lütfen."

Eli benimkini örtmek için kalkıyor, gözlerimin içine bakarken sıkıyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve o anda ona sonsuza kadar bakmaktan başka bir şey istemediğimi biliyorum.

"Söz veriyorum."

Brielle

Vrale'nin beni bırakmayı kabul etmesinin zor olduğunu biliyorum. Belli ki bana saygı duyuyor ve yetenekli olduğumu düşünüyor ama yine de hepsinde olan o koruyucu damar onda da var. *Benimle* ilgilenen, ikimiz için de sorunu çözen kişi olmak istediğini biliyorum.

Ancak gerçekten dost olacaksak, bir ekip olarak çalışabilmemiz gerekir. Vermek ve almak ve en önemlisi güven olmak zorunda.

Bizim tarafımızdaki tüm kayaları yoldan çekerek açıklığı olabildiğince genişletiyoruz. Geçit son derece dar, iki kaba taş duvar arasında sadece küçük bir boşluk var. Tam olarak ne kadar uzandığını söylemek zor, ama diğer taraftaki açıklığın etrafına yığılmış daha fazla kaya görebiliyorum.

Mağara duvarındaki küçük delikten geçmeye başlamadan önce Vrale elime bir kez daha dokunuyor ve yüzündeki endişeyi görebiliyorum. İkimiz de diğer tarafta ne olduğundan tam olarak emin değiliz ve dürüst olmak gerekirse ben de o küçük boşluktan geçmek konusunda pek heyecanlı değilim. Ama korkumun beni alt etmesine izin vermeyi reddediyorum. Eğer buradan çıkacaksak, bunu birlikte yapacağız.

İki yanımdaki kaya duvarlar pürüzlü ve sert, aşınmış ve kırılmış. Kollarımı yanlarıma yakın tutuyorum ama dar geçitte ilerlerken biraz sıyrılmamak mümkün değil. Pürüzlü yüzey, elim sürtündüğünde derimin bir katmanını kazıyormuş gibi hissettiriyor ve giysilerimin kırık taş noktalarına takılıp biraz yırtıldığını hissedebiliyorum. Yolumdaki bir şeye takılıp tökezliyorum ve kolum duvara sürtünerek acı içinde tıslamama neden oluyor.

Eğer buradan canlı çıkabilirsek, birkaç darbe ve çürüğe değecek, diyorum kendime.

Kolumdan akan küçük bir kan damlasını hissettiğime eminim ama daha kötülerini de yaşadım. Ortaokulda softbol oynarken bileğimi kırmıştım. Bir keresinde kaykayı olan bir çocuğu etkilemeye çalışırken çenemi yarmıştım.

Bu bir şey değil.

Karşı tarafa geçmeye çalıştıkça alan daralıyor ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başlıyor. Panik boğazıma doğru tırmanmaya başlıyor ve bana her zaman biraz klostrofobik olduğumu hatırlatıyor - ve burada, bu *az şey çok şeye* dönüşüyor.

Nefes al. Sadece nefes al. Hareket etmeye devam et.

Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum, zihnimin iki yanımdan üzerime bastıran acımasız kaya dışında herhangi bir konu üzerinde durmasına izin veriyorum. Buradan çıktığımda yiyeceğim yemeği, güzel, uzun bir bardak suyu... ve Vrale'yle dün gece mağaranın zemininde yaptıklarımızı düşünüyorum.

Hatırladıkça yanaklarımın alev aldığını hissediyorum ama onu itmiyorum. Kalbimin farklı bir nedenle çarpmasına neden oluyor ve şu anda kaya duvarlarının göğsüme ve sırtıma baskı yaptığını hissedebildiğimi ve dışarı çıkmadan önce geçidin daha da daralacağını unutmama yardımcı oluyor.

Ancak dün gece ne yaptığımızı düşünmek diğer tüm soruları da gündeme getiriyor - henüz cevaplarını bilmediğim için düşünmemeye çalıştığım sorular.

Eş bağının beni seçme olasılığını birkaç kez düşündüğümde, her zaman bunun hiç çiftleşmemiş bir erkekle olacağını varsaydım. Şimdiye kadar, ilk eşini kaybetmiş bir erkekle böyle bir şey yaşandığını hiç duymamıştım. Vrale'nin söylediğine göre, bu durum o kadar nadir ki hiç yaşanmamış da olabilir. O da gerçekten hiç duymamış. Bu yüzden bu konuyu her düşündüğümde, çelişkiye düşmekten kendimi alamıyorum.

Vrale önce başkasını sevdiyse beni gerçekten sevebilir mi?

Eğer Dünya'ya geri dönmüş olsaydık ve o boşanmış ya da dul olsaydı, elbette evet derdim.

Ama Kalixianların kurduğu bağlar farklı görünüyor. Dünya'da gördüğüm her türlü aşktan daha güçlü, daha şiddetli ve daha kalıcı.

Eminim diğer kadınlar için tüm bu şeyin cazibesinin bir kısmı da budur - bu uzaylı erkeklerden birinin size bağlandıktan sonra sizi sonsuza dek seveceği, el üstünde tutacağı ve size tapacağı fikri. Sizi herkesten çok sevecek, sizi koruyacak ve insan erkeklerinin yüz yıl boyunca eşleştiremeyeceği bir vahşilikle sizi arzulayacak.

Bir insan nasıl olur da böyle vahşi, ilkel bir bağlılığı birden fazla kez hissedebilir?

Vrale duygularının benimle de aynı olduğunu, ilk bağının Kalixialı bir kadınla olduğu için ya da *ilk* olduğu için daha güçlü olmadığını söyledi ve bana yalan söylemeyeceğine güveniyorum.

Ama yine de, sahip olabileceğimiz her şeyin, ilk eşini kaybettiği gerçeğinin gölgesinde kalacağından endişelenmekten kendimi alamıyorum. Eğer Orkun soykırımı olmasaydı, Syra ile hâlâ birlikte ve birbirlerine şiddetle aşık olacaklardı, asla ayrılmayacaklardı.

Bu bağların ne kadar yoğun olduğu düşünüldüğünde, kalbinde gerçekten birden fazla kadına yer olabilir mi?

Eş bağları fikrine daha yeni yeni ısınmaya başladım. Nadia'nın Zatir'le bağlantı kurduğu son zamanlarda bile şüpheliydim. Evrendeki bir gücün sizin için mükemmel eşi bulabileceği fikri çok mistik, çok garip görünüyordu. Yeni çağın ruh eşi hokus pokusu gibi, Dünya'da birinin bundan bahsettiğini duysam gözlerimi devirirdim.

Yine de kız kardeşimle Zatir ve diğer pek çok kadın arasında gördüklerimi inkâr edemezdim. Nadia'nın bağının oluşumunu izlemek, zihnimde olanların gerçek olduğuna dair son onaydı.

Ancak şimdi, tam da bu çiftleşme bağlantıları kavramına alışmışken, yepyeni bir uyum söz konusu.

Çünkü dostum için bu onun ilk bağı değil.

Syra'yı neredeyse kıskanıyorum ama bu beni tam bir pislik gibi hissettiriyor. Ne de olsa zavallı kadın öldü ve eminim harikaydı. Vrale'nin onun hakkında söylediği her şey çok güzeldi ve o inanılmaz, muhteşem bir adam. İnanılmaz, harika bir eşe sahip olması mantıklı.

Lanet olsun. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Syra'nın hafızasının ve geçmişlerinin geleceğimizle yan yana var olabileceğine güvenecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Belki de Vrale ve ben bu işin peşini bırakırsak ikimizin kalbi için de daha iyi ve güvenli olur. Bizim için doğru olmadığını kabul ederek bu bağdan kurtulmaya çalışsak. Çözülmesi gereken çok şey ve çok fazla acı olasılığı var.

Belki de bu onun ikinci bağı olduğu için inkâr etmesi daha kolay olacaktır.

Bunu düşünürken bile göğsümde, kaya duvarları arasındaki geçidin en dar kısmından geçerken oluşan basınçla hiçbir ilgisi olmadığını bildiğim ezici bir ağırlık hissediyorum. Vrale'yle aramızdaki bağı koparmayı düşünmek canımı acıtıyor. Her parçam bu fikre karşı isyan ediyor.

Sonunda diğer tarafa geçmeyi başarıyorum, vücudumu küçük açıklığa sığmaya zorlarken biraz nefes alıyorum.

Ayaklarımı tekrar yere bastığımda kollarımı ovuşturup etrafıma bakıyorum. Başka bir küçük mağara benzeri alandayım ama burası az önce içinde bulunduğumdan daha aydınlık. Mağaranın uzak tarafında büyük bir taş ve kaya yığını var ve yığının tepesine yakın bir yerde güneş ışığının süzüldüğü bir açıklık var.

"Henüz yerin üstünde değilim," diye sesleniyorum Vrale'ye, "ama burada bir çıkış yolu var! Görebiliyorum! Eğer bu tarafa geçebilirsen, ikimiz de kurtulabiliriz."

"Sen iyi misin?" Vrale, küçük geçitten süzülüyormuş gibi alçak ve endişeli bir sesle soruyor. "Hiç yaralanmadın, değil mi?"

"Biraz sıyrık var ama iyiyim." Az önce kayarak geçtiğim geçidi ve etrafına yığılmış taşları incelerken dudağımı ısıyor, Vrale'nin de geçebilmesi için nasıl bir yol bulabileceğimi anlamaya çalışıyorum. "Sanırım bu kayalardan bazılarını oynatırsam sen de geçebilirsin. Çok yer kaplayan bir kaya var. Ama sanırım biraz kaldıraç bulabilirim... burada! Bekle, bakalım biraz daha açabilecek miyim."

Kolay değil -Dünya'da hiçbir zaman tam anlamıyla bir spor salonu faresi olmadım- ama burada zemin o kadar düz değil ve bazı büyük kayaları kaldırarak Vrale'nin hâlâ içinde olduğu yeraltı mağarasının bir kısmıyla aramda daha açık bir yol açabiliyorum.

"İşte. Bunu dene," diye sesleniyorum nefes nefese, alnımdaki teri silerek. Mağara daha önce soğuktu ama şimdi bunaltıcı derecede sıcak ve havasız geliyor.

Loş ışıktaki Vrale'nin yavaş yavaş ilerlemeye başladığını görüyorum. Sonunda benim tarafımdan çıktığında, kesinlikle benden daha fazla sıyrılmıştı, ama ikimizin de küçük yaralarımızı umursaması zordu. Bu küçük oyuktan çıkmanın açık bir yolu var ve ağzına kadar tırmanıp dışarı çıkmamıza yardımcı olacak bir sürü kaya yığılmış.

Vrale kayaları göstererek, "Sen önden git," diye ısrar etti. "Ben hemen arkandan tırmanacağım. Böylece bir terslik olursa seni yakalayabilirim. Kayalar kaymaya başlarsa da mağaranın ağzına daha yakın olursun. Dışarı çıkma şansın daha yüksek olur."

Midem sıkışıyor. Kendisi hayatta kalmasa bile benim hayatta kalmamı istediğini söylediğine eminim.

Tartışmak dilimin ucuna geliyor, tıpkı ondan önce duvardaki açıklıktan geçmem konusunda tartışmak istediğinden emin olduğum gibi, ama ısıyorum

tıpkı onun yaptığı gibi. O tavizini verdi ve şimdi benim de aynısını yapmamın zamanı geldi.

Dik kaya yığınının yavaşça yukarı çıkmaya başlarken, *iyi bir ilişkide uzlaşmanın kilit önemde olduğunu düşünüyorum. Vrale ve ben şimdiden bu konuda harika bir iş çıkarıyoruz. Belki de bağ ne yaptığını biliyordur.*

Yukarı çıkarken kalbim boğazıma tırmanıyor. Dik ve tam da Vrale'nin şüphelendiği gibi kayalar dengesiz. Kendimi mağaranın tepesindeki açıklıktan yukarı çekip sağlam zemine geri dönerken nabzımın şakaklarıma vurduğunu hissedebiliyorum.

Sonunda yeniden açık havada olmanın verdiği baş dönmesini bastırarak yüzüstü dönüyorum. Uzanarak Vrale'ye elimi uzatıyorum, arkamdan kendini dışarı atarken ona tutunabileceği bir şey veriyorum.

İkimiz de mağaradan çıkar çıkmaz beni kendine doğru çekiyor, yaralarımı kontrol ederken elleri üzerimde geziniyor.

"Sana verdiğim merhemi bu sıyrıklara sürmen gerekecek," diyor, kaşları endişeyle çatılırken.

"Seninkine de takman gerekecek," diye belirtiyorum, benimkiler için endişelenirken kendi yaralarını unutmuş gibi görünmesine gülümseyerek karşılık veriyorum. "Sen benden bile daha çok çizik içindesin."

Bakışları üzerimde geziniyor, vücudumdan aşağı iniyor ve tekrar yüzüme çıkıyor, dudaklarımda kalıyor. Bir an için beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum. Aramızdaki bağın beni ona doğru çektiğini hissedebiliyorum, tam da bunu yapması için can atıyorum. Ağzını tekrar dudaklarımda hissetmek, ellerini üzerimde hissetmek ve ne zaman dokunsak ikimizi de saran o acil, ilkel ihtiyacı hissetmek istiyorum.

Bağımlılık yapıyor, gerçekten. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

Ama beni öpmedi. Sadece elimi tutuyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra sağımıza doğru başını sallıyor.

"Sanırım köy şu tarafta," diyor bana, "yakalandığımız kaya kaymasının kalıntılarından görebildiğim kadarıyla. Hava kararmadan gitmeliyiz."

Sanki ikimiz de kendimizi biraz geri çekmeye, aramızdaki bağın yoğunlaşmasını engellemeye ya da en azından birbirimize atılarak buna yardımcı olmamaya çalışıyormuşuz gibi geliyor. Köye doğru hızlı adımlarla yürürken, kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Üzerimizdeki diğer yükler olmasa bile Vrale'nin kendine ait bir hayatı var, yıllardır kimseye ihtiyaç duymadan kurduğu bir hayat. O genç değil.

savaşçı, kaygılardan ve eski yaralardan arınmış. O kendi yoluna koyuldu. Benim aniden hayatına girmem her şeyi altüst eder.

Onun bir evi bile yok, diyorum kendi kendime. Diğer çiftleşmemiş savaşçılarla birlikte kışlada yaşıyor. Ve belli ki bu şekilde yaşamayı seviyor. Sen kim oluyorsun da sırf bağ başka bir eşi olması gerektiğine karar verdi diye onun tüm hayatını değiştiriyorsun?

Ben de inatçıyım. Bunu kabul edebilirim. Ve Nadia'dan başka biriyle hiç yaşamadım. Vrale'yle mağarada iyi çalışıyor olmamız birlikte iyi yaşıyacağımız anlamına gelmez. Ökimizin de kendimize özgü yöntemleri, sevdiğimiz ve sevmediğimiz Geyler var. Gençliğimizdeki kadar uysal değiliz.

Yürürken muhtemelen kafa kafaya verirdik. Kavga ederdik ve sonra belki de aramızdaki bağın yanlış olduğunu ya da ikinci seferde o kadar da güçlü olmadığını fark ederdik. O zaman Vrale ikinci bir eş alan tek Kalixian'lardan ve eşinden ayrılan tek Kalixian'lardan biri olabilir. Bunun olmasını gerçekten istiyor musun?

Dönüş yolu boyunca zihnim dönüp durdu. Düşüncelerimin çoğunun mantıksız olduğunu ve hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum ama beynimde uçuşmalarını engelleyemiyorum. Bağ benimsemek için nedenler bulmakla reddetmek için nedenler bulmak arasında gidip geliyorum ve bir yanımda belki de bu konuyu Vrale'yle konuşmam gerektiğini düşünüyor. Ama diğer yanımda, onun da bunun kötü bir fikir olabileceğini düşündüğünü yüksek sesle söylemesi fikrine katlanamıyorum.

Muhtemelen sessizce ölmesine izin vermek daha iyi olur. O zaman ikimiz de diğerini incitmek zorunda kalmayız. Onu biraz rahat bırakırız ve kendiliğinden geçer gider.

*Muhtemel
en. Belki.*

Ökimiz de kurtarma çalışmalarının nasıl gittiğini öğrenmek ve deprem sırasında bizimle birlikte dışarıda olan diğerlerinin iyi olduğundan emin olmak için sabırsızlanıyoruz, bu yüzden köye döndüğümüzde, bu endişeler bağla ilgili tüm endişelerimi en azından geçici olarak aklımdan uzaklaştırıyor.

Kurtarma ekibinin birkaç üyesi yaklaştığımızı görünce isimlerimizi sesleniyor ve kısa süre sonra dışarıda toplanan herkes bize doğru yöneliyor, nihayet döndüğümüzü görmekten mutlu görünüyorlar.

"Brielle! Vrale!" Grup liderlerinden biri, Draven adında uzun boylu, siyah saçlı bir savaşçı, bizi selamlamak için elini kaldırdı. "Tanrılara şükür iyisiniz. Ne oldu?"

Vrale, çıkış yolunu bulmadan önce geceyi nasıl bir yeraltı mağarasında geçirmek zorunda kaldığımızı çabucak anlatıyor ve o konuşmasını bitirdikten sonra Draven depremden sonra diğerlerine ne olduğu konusunda bizi bilgilendiriyor. İkinci depremde kimsenin yaralanmadığını öğrendiğim için minnettarım. Bizim dışımızdaki herkes sağ salim geri dönmeyi başarmış ve neyse ki biz biraz daha kötü durumdayız.

"İkinci deprem köye daha fazla zarar verdi mi?" Vrale etrafına bakarken kaşlarının arasında bir çizgi belirerek soruyor.

Draven başını sallar. "Hayır. Kazdığımız enkazın bir kısmını yerinden oynattı ve ortalığı darmadağın etti ama başka hiçbir şey ciddi şekilde zarar görmedi."

"Şükürler olsun," diye fısıldıyorum, ağır bir nefes verirken yanaklarım şişiyor. İlkinden bu kadar kısa bir süre sonra ikinci bir depremin köyde ayakta kalan az şeyi de yok etmesinden korkuyordum.

Vrale kasvetli bir şekilde başını sallar. "Kurtarma ve kurtarma görevinin durumu nedir?"

Draven çenesini tıbbi çadıra doğru sallayarak "İlk depremde yaralananlarla hâlâ ilgileniliyor," diye bilgi veriyor. "Temizleme çalışmaları devam ediyor ve sabah tekrar başlayacağız." Duraklıyor ve kampımızın kurulduğu yerin hemen arkasındaki ağaç hattına doğru bakıyor, ifadesi geriliyor. "Kayıp Kalixianlar hâlâ bulunamadı. Bu konuda umutlar giderek azalıyor."

"Henüz pes edemeyiz," diyor Vrale kararlılıkla. "Bulunacaklar. Yeni arama ekipleri yarın yola çıkıyor mu?"

"Evet." Draven başını sallıyor ve sonra ikimize de bakıyor, endişesi hâlâ yüzünden okunuyor. "İkinizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Günün geri kalanında banyo yapın, sıyrıklarınıza bakım yaptırın ve kendinize gelin. Çok şey atlattınız."

Vrale'nin yüzünde de benim hissettiğim aynı tepkiyi görebiliyorum. İkimiz de dinlenmek istemiyoruz. Öğleden sonra ortasındayız, gün ışığından biraz daha fazla zaman var ve yapılması gereken çok şey var. Çok sayıda gönüllü var ama fazladan iki çift el kaybetmenin fark edilmeyeceği kadar çok değil.

"Biz iyiyiz," diyorum kararlılıkla. "İzne ihtiyacımız yok. Yardım etmeye devam edeceğiz."

Vrale bana doğru bakıyor, kaşları havaya kalkıyor. Şaşırmış görünüyor ama bakışlarında saygıyı da görebiliyorum.

Başını sallıyor. "Brielle'e katılıyorum."

Biraz ikna etmek gerekti ama Draven sonunda işimize dönmemize izin verdi. Temizleme görevine getirildik, enkazı binalardan ve

Böylece köyün ana kısımları yeniden inşa edilmeye başlandığında herhangi bir engelle karşılaşmayacak.

Mağarada geçirdiğim geceden dolayı vücudum ağrıyor ama yine de hareket etmek iyi hissettiriyor. Yardım etmek, üretken bir şeyler yapmak ve temiz hava solumak iyi hissettiriyor. Dün gece bunu bir daha yapabileceğimden emin olmadığım bir nokta vardı, bu yüzden kaslarımın yanmasından ziyade her nefes alışımında ciğerlerimi doldurmasına odaklanıyorum.

Vrale yanımda kalıyor, çalışırken konuşmamıza izin veriyor. Tıpkı dün gece olduğu gibi zaman geçirmemize yardımcı oluyor ve derin sesinin gürleyen tınısı şimdiden bana tanıdık ve rahatlatıcı gelmeye başladı.

Ancak kurtarılabılır bir enkaz parçasını kenara koymak için uzun boylu Kalixian'dan uzaklaştığımda, ani bir hışırtı ve ardından ağır bir vuruş sesi duyuyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İlk düşüncem başka bir deprem olduğu ve bu kez köye doğru gelen başka bir kaya kaymasına neden olduğudur. Ama sesin geldiği yöne döndüğümde, gerçekte ne olduğunu gördüğümde küçük, soluk soluğa bir çığlık atıyorum.

Daha önce hiç görmediğim türden garip, uzaylı bir hayvan bize doğru geliyor.

Kocaman, bir boğadan daha büyük ama boğa gibi boynuzlu, uzun burunlu, ağaç gövdesi kalınlığında bacakları ve kalın tüylü kürkü var. Ağzını açıp yarı böğürme, yarı hırlama gibi bir ses çıkarıyor ve geniş siyah gözlerinden ne kadar korkmuş ve kızgın olduğunu görebiliyorum.

Deprem yüzünden ormandan sürülmüş olmalı.

Bir dehşet dalgası içime hücum edip damarlarımı ürpertirken aklımdan geçen son mantıklı düşünce bu.

Hayvan beni gördü ve önümden çekilemeyecek kadar hızlı bir şekilde bana doğru geliyor.

Hareket edemiyorum. Çok korkuyorum.

Etrafımdaki zemin sarsılıyor ve korku yükselip beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Yaratık kaçak bir tren gibi üzerime geliyor, tüm öfkesini bana yöneltirken devasa kafasını sallıyor.

Ve sonra, tam da burada öleceğimden, bir moloz yığınının üzerinde ezilerek öleceğimden emin olduğum anda, devasa, kaslı bir vücut öne doğru atılıyor.

Vrale bir savaş çığlığı atarak önüme atlıyor ve canavarın yolunu kesiyor.

Vrale

Boynuzlu *kalkenin* önüne atladığımda DÜNYA KÜÇÜLÜYOR, Brielle'i ezmeden önce hayvanı engellerken içimi tek bir odak ve amaç dolduruyor.

Şu anda benim için onu korumaktan başka bir şey yok.

Kalke yetişkin, kocaman ve beni kolayca öldürebilir ama bu düşünce bir an bile aklımdan geçmiyor. Hiçbir şey onun güvende olduğundan emin olmaktan daha önemli değil. Onu indireceğim ya da o beni indirecek, ama Brielle'den uzaklaştığı sürece önemli olan tek şey bu. Bu ona kaçması için zaman kazandıracak ve ona zarar vermemesini sağlayacak.

Yaratık kayarak durur, devasa, sarkık başını indirip ileri geri sallarken toprak püskürür. Toynakları öfkeyle yeri kazıyor. Belli ki kızgın, vahşi ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp tekrar aşağı iniyor, tüm bu öfkesini bana doğru yönlendirirken yer onun ağırlığıyla sarsılıyor. Muhtemelen depremler yüzünden yaşam alanının dışına sürülmüş ve aç olmalı.

Bu yaratıklar en iyi zamanlarda bile ürkütücüdür ve bu seferki açıkça depremlerin yarattığı sarsıntıyla çılgına dönmüş, bu da onu daha da tehlikeli hale getirmiştir.

Ama ben de kendi çapımda güçlüyüm. Neredeyse tüm hayatım boyunca dövüştüm, her gün antrenman yaptım, yeteneklerimi bir an önce çağırabileceğim keskin bir kenara kadar biledim. Kalke tehlikeli, ama ben de öyleyim.

Bu, savaş alanında silahlı bir düşmana karşı verilen bir mücadele değil ve ben hiçbir zaman avlanmayı sevmedim ama yine de bu bir mücadele.

Ve eğer mükemmel olduğum bir şey varsa, o da dövüşmektir.

Canavara doğru hamle yapıyorum, bir tarafa doğru çalım atarak onu Brielle'den uzaklaştırıyorum. Eğer onu öldürmeden köyün dışına sürebilseydim, sürerdim ama hayvan kendini çılgına çevirdi ve bu sefer bana saldırmaya hazırlanarak tekrar ayağa kalktı.

Benim için geldiğinde, ben hazırım.

Sanki bir savaş karşısındaki vahşiliğim sadece Brielle'i savunduğumu bilmekle artıyor, derin ve ilkel bir şey beni besliyor

karşılık verme içgüdü. Kalke ileri doğru koşarken bir tarafa kaçıyorum ve yanımdan hızla geçerken molozların yanında yerde duran bir mızrağı kapıp hızla dönerek hayvana doğru fırlatıyorum.

Mızrak Kalke'nin omzuna, boynunun dibine saplanıyor ve canavar yere pençelerini vurup acı içinde inleyerek bana doğru dönüyor. İri cüssesini sallayıp silahı yerinden çıkarmaya çalışırken şimdi daha da çileden çıkmış durumda. Ağır kafa bana doğru savruluyor ve uzun bir acı iniltisi daha çıkardığında, bu sefer ona hamle yapan ben oluyorum.

Mızrağı tekrar kavriyorum, yaratığın üzerinden atlıyorum ve sivriltilmiş ucu çekip kurtarıyorum. Ayaklarım tekrar yere basar basmaz, hızlı bir hareketle bıçağı yaratığın omzunun arkasına saplıyorum. Mızrağı olabildiğince derine batırırken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor ama umduğum etkiyi yaratmıyor. Yaratığın kolayca yaralanmasını engelleyen kıl ve kas katmanları var. Bu doğal bir savunma, yıllar süren evrim kalkeyi dağlarda dolaşan, kendisinden bile büyük yırtıcılardan koruyor.

Ve şimdi canavar daha da kızgın.

Krax.

Küfrederek tekrar bir tarafa doğru çalım atıyorum, bıçaklarımdan biriyle hayvanın göğsüne bir darbe indirirken kalke'nin boynuzunu tutuyorum. Hızlı hareket etmeliyim; bu dövüşte sahip olduğum en büyük avantaj yaratığın boyutu. Benim kadar hızlı hareket edemeyecek ve uzun, keskin boynuzlarının menzilinden uzak durabilirsem, bir şansım olabilir. Derin olmayan yaralarından kan kaybediyor ama dikkatli olmazsam bu dövüş çok hızlı dönebilir. Eğer gardımı birazcık düşürürsem, bu benim sonum olabilir.

Etrafımızdaki hasarlı binalar, enkaz ve moloz yığınları nedeniyle yakın bir alanda dövüşüyoruz ve hayvan birden fazla kez neredeyse karnıma bir darbe indiriyor. Her seferinde yeterince hızlı hareket ediyorum. Eğilip bir kez yuvarlanıyorum, toprağın üzerinde takla atıyorum, sonra ayağa kalkıp kalke'nin boğazını kesiyorum, ancak ıskalıyorum.

Yüzümü buruşturarak dişlerimi gösteriyorum, tekrar yuvarlanıyorum, sonra bıçağımı bir kez daha omzunun arkasına saplıyorum ve daha önce açtığım yarayı deşiyorum. Canavar yüksek sesle böğürürken, kargaşanın daha fazla savaşıyı bize doğru çektiğini görüyorum.

Canavar ileri atılarak tekrar etrafımda dönmeye çalışıyor ve arka ayakları beni geçerken bir kesik atarak canavarın tendonunu ayak bileğinden koparıyorum. Bu

bir tarafa doğru tökezliyor, tehlikeli bir şekilde sallanıyor ve aşağı inmeye başladığı anda avantajımı kullanıyorum.

Ayağa fırlıyorum, sonra canavarın sırtına atlayıp boynuzlarını yakalıyorum ve keskin bir bükme hareketiyle kafasını koparıyorum. Kemikler çatırdıyor ve yaratık vücudu yere yığılırken ölümcül bir inilti çıkarıyor. Diğer savaşçılar hızla içeri dalıyor, ben işini bitirirken *kalke'nin yerde kalmasını* sağlamaya yardım etmeye hazırlar.

Canavarın öldüğünden emin olduktan sonra üzerinden atlıyorum ve ona daha yakından bakmak için savaşçı arkadaşlarımın yanında duruyorum. Köye ilk geldiğimizde bizi karşılayan yaşlı adam omzuma vuruyor ve genişçe sırtıyor.

"İyi iş çıkardın Vrale," diyor hayvana bakarak. "Bunlar etkileyici dövüş becerileriydi. Doğrudan başkentten, ha?"

Kısa bir kahkaha atarak, "İyi bir antrenman yapıyorum," diyorum.

"İyi ki yapmışsın. Bu saldırı birileri için ölümcül olabilirdi. Depremler nedeniyle yerlerinden olan başka vahşi hayvanlar için gözümüzü dört açmamız gerekecek. Ama şimdilik bu leş tüm köyü ve gönüllüleri doyuracak. Bu gece hepimiz iyi besleneceğiz. Ve tehdit de şimdilik ortadan kalktı."

Söylediği her şeyi duyuyorum ve takdir ediyorum ama tek yapabildiğim başımı sallamak. Savaş öfkem hâlâ yüksek, tüm vücudum gergin.

Bunu asla yüksek sesle söylemem ama canavarın saldırdığını gördüğümde bunların hiçbirisi umurumda değildi. Ne köye yönelik risk, ne yiyecek potansiyeli, ne hayvanın burada bulunma nedenleri, ne de gelecekteki tehditler.

Tek bildiğim bir şeyin eşimi tehdit ettiğiydi ve bu yüzden onu öldürmek zorundaydım.

Bu öylesine köklü, öylesine ilkel ve kadim bir içgüdüydü ki, vücudumun her parçasında varmış gibi görünüyordu, ta özüme kadar iniyordu.

Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman. Hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından.

Savaşın şiddeti azalsa, zihnim biraz sakinleşse bile, bu duyguların yoğunluğu çok büyük. İçimde o kadar çok çelişkili duygu çalkalanıyor ki sanki fiziksel olarak ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Kısa bir süre önce, kendime fazla bağlanmamanın daha iyi olabileceğini söylüyordum. Kendime belki de ikimizin de bu bağdan uzaklaşmamız gerektiğini söylüyordum.

Şimdi mi?

Şimdi Brielle'i benden almaya çalışan herkesi ya da her şeyi öldürecekmişim gibi hissediyorum.

Göğsümde meydana gelen isyanla ne yapacağımı bilemiyorum.

Zihnimi onlara odaklanmaya zorlayabilirsem, onu bağdan kurtarmaya çalışmanın daha iyi olabileceğine dair tüm mantıklı nedenler hala var. Birinin ilki olmayı hak ediyor. Sadece birinin. Herhangi bir Kalixian'ın olabileceği kadar yaralanmamış bir kalbe sahip olmayı.

Ama her şeye rağmen, onun *benim* olmasını istiyorum.

Ve onu daha doğurmadan neredeyse kaybediyordum.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Dövüşten dolayı kan içindeyim ve bu sabah mağaranın içinde ve dışında süründüğüm için hâlâ kirliyim, bu yüzden kurtarma ekibinden diğerleri temizlemek ve derisini yüzmek için leşe yaklaşıırken, ben gidip temizlenmek için arkamı dönüyorum. Her parçam Brielle'e gitmek ve onu kollarıma almak için can atsa da, uzaklaşıırken ona bakmamak için kendimi zorluyorum.

Onun güvende olduğunu biliyorum, etrafı savaşçı dostlarımla çevrili ve kalke yerde ölü yatıyor.

Ondan uzaklaşmak neredeyse dayanılmaz bir şey, içimi burkuyor ve göğsümü ağrıtıyor. Ama bunu yapıyorum, çünkü derinlerde bir yerde, bu kadar çok kişi eşsizken bana başka bir eş verildiği için kendimi değersiz hissediyorum. *Ona* layık olmadığımı hissediyorum ve en önemlisi, daha fazla kayıp yaşamaktan korkuyorum. Onun için yeterli olamayacağımdan, bir parçamın onu sevme ve kaybetme korkusuyla kendimi hep geri çekeceğinden korkuyorum.

Onu şimdi kaybetmek daha iyi, bağ tamamen tamamlanmadan önce. Birlikte bir hayat kurmaya çalışmadan önce, bir geleceğe yeniden inanmama izin vermeden önce.

Köyden çok uzakta olmayan bir dağ havuzu var, ilk gün bize köylülerin yıkanmak için gittikleri yer olarak gösterilmişti. Oraya gidiyorum, aklım, kalbim ve bedenim bir kargaşa içinde.

Soğuk, kristal berraklığındaki suya girdiğimde köyün sesleri kayboluyor. Günün bu saatinde havuz boş, etrafta kimse yok ve ben sessizlik ve yalnızlık için şükrediyorum.

Ve sonra bir ses aradan geçip adımı söylüyor.

"Vrale?"

Yavaşça dönüyorum. Bu Brielle. Havuzun kenarında duruyor, ellerini önünde kavuşturmuş, gözleri endişeden bulutlanmış.

Beni buraya kadar takip etmiş olmalı, fark ediyorum ve kavgadan sonra onu terk ettiğim için yeni bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor sessizce. "Saldıran hayvanı öldürdükten sonra çok çabuk gittin. Üzgün olduğunu söyleyebilirim."

Başımı sallayıp arkamı dönüyorum. "Kendine dert etmen gereken bir şey değil. Ben iyiyim."

"Değilsin," diye ısrar ediyor. "Ve beni *rahatsız* etmiyorsun. Ben... Ben arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sesi biraz titriyor. "Seni önemsedığımı biliyorsun Vrale. O yüzden yardım etmeme izin ver. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Uzun bir sessizlik anı oldu. Ve sonra, hala ona bakmadan, kalke'nin ona doğru geldiğini gördüğüm andan beri mücadele ettiğim şeyi itiraf ediyorum.

"Seni tehlikede gördüğümde deliye döndüm," diyorum sessizce. "Sana bir şey olmasına izin veremezdim. Sana bir şey olmasına izin vermektense *ölmeyi* tercih ederdim. İçgüdüseldi. Bu..." Derin, titreyen bir nefes alıyorum. "Bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum, Brielle. Kendime ikimiz için de yapabileceğim en iyi şeyin bu bağdan uzaklaşmak olduğunu söyleyip duruyorum. Sen benim gibi zarar görmemiş, bütün bir eşi hak ediyorsun. Uzun yıllar boyunca tek yoldaşı kalp ağrısı olmayan birini."

Sesim sertleşiyor ve sonunda bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum.

"Kendimi her zaman iyi bir adam olarak gördüm. Doğru olanı yapacak bir adam. Ama aklım bana şu anda yapılacak doğru şeyin ne olduğunu söylese de, ben..."

"Ne?" Brielle'in gözleri kocaman, bakışları benimkilere sabitlenmiş. "Sen ne?"

Ellerimi yumruk haline getiriyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Senden uzaklaşamam. Gitmene izin veremem."

Brielle

VRALE'E GÖZ KIRPIYORUM, az önce söylediklerini özümserken kalbim hızla çarpıyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, sözleri beni tıpkı o mağaranın karanlığında birlikte yatarken aramızdaki bağın nasıl bir his olduğunu açıkladığı zamanki gibi etkiliyor.

Bu kadar benzer olmamız, aramızdaki bu şeyi yönlendirmeye çalışırken ikimizin de kafalarımızdan ve kalplerimizden gelen çelişkili mesajlarla boğuşuyor olmamız şok edici. İkimiz de kendimizi bundan vazgeçirmeye, hiç de mantıklı olmayan bir şeye mantık uygulamaya çalışıyoruz.

Ama belki...

Belki de öyle olmak zorunda değildir.

Vrale'nin o yaratıkla savaşmasını izledim. Benim güvende kalmamı sağlamak için kendini tehlikeye atmasını izledim. Onu öldürebilirdi ve o da bunu biliyordu.

Ama yine de yaptı.

Bu yarım bir bağ değil. Kalbi başkasına verildikten sonra geriye kalanı ben almıyorum. Onun ikinci aşkı olduğu için, daha önce birini sevdiği ve onu kaybettiği için aramızdaki bağ zayıflamıyor. Aksine, belki de bunun ne kadar gerçek olduğunu, ne kadar harika olabileceğini bildiği için güçleniyor. Böyle bir şeyin değerini biliyor ve onu hayatıyla koruyacağını biliyorum - *beni* koruyacağını da. Sevdiği birini kaybetmenin ne demek olduğunu bildiği için beni asla hafife almayacaktır.

Aramızdaki bağ gerçek ve derin. Ve aklım ne derse desin, kalbim bunu inkâr etmek istemiyor.

Kalbim sadece *onu* istiyor.

Bu yüzden uzun zamandır ilk defa, belki de hiç, aşırı analiz yapmıyorum ya da çok fazla düşünmeme izin vermiyorum. Her şeyi didik didik etmeme izin vermiyorum.

Ben sadece kalbimde doğru olduğunu bildiğim şeyi yapıyorum.

Vrale benden uzaklaşamayacağını söylediğinden beri hiç konuşmadı. Kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda bu sözler hala etrafımızdaki havaya nüfuz ediyor gibi görünüyor ve bu sırada bakışlarını tutuyor. Üstümü başımı çekip bir kenara fırlatıyorum ve arzuyla yıkanan gözlerinin renginin değişmesini izliyorum

Yüzü. Gözlerinin koyu yeşili büyüleyici bir gümüşe dönüşüyor, sanki arkalarında yıldız ışığı titreşiyor. Önünde cırılçıplak durana kadar pantolonumu kalçalarımın üzerinden kaydırmamı izlerken burun delikleri genişliyor.

Adımlarımı havuza doğru atıyorum, soğuk su önce baldırlarımda, sonra kalçalarımın dalgalanırken tüylerim diken diken oluyor. Ama soğuktan titrerken bile bunu fark etmiyorum. Tek düşünebildiğim Vrale. Tek görebildiğim o. Bağın beni kendine çektiğini, beni ona doğru çektiğini hissedebiliyorum.

Bunu durdurmak için
çaresizim. Ama durdurmak
istemiyorum.

Adımlarımı bozmadan doğrudan ona doğru yürüyorum. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz kollarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Şimdiden sertleştiğini hissedebiliyorum, iri bir eli saçlarımın arasına girerken siki karnıma bastırıyor.

"Ben de çekip gidemem," diye mırıldanıyorum kabaca, onun sözlerini yankılayarak. "Korksam bile. Mantiğin ve pratikliğin arkasına saklanmak kalbimi açmaktan daha kolay olsa bile... Gitmene izin veremem."

Güçlü yüz hatlarında bir şeyler değişiyor ve yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımla çenesinin çizgisini takip ediyorum.

Benim
Vrale'm.
Eşim.
Benim
Irisa'm.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

O da beni öpüyor, uzun, yavaş ve derin. Beni kendine doğru çekerken bir inilti ağızımda titreşiyor ve göğsünün sert kasları göğüslerimin yumuşaklığına baskı yaparken etrafımızdaki suyun dalgalandığını hissedebiliyorum.

Bunu sonsuza dek yapmak, sonsuza dek burada kalmak istiyorum.

Garip bir yabancı gezegende dağlardayız, diye düşünüyorum belli belirsiz, onu öperken kokusunu içime çekiyorum, teni ve teri berrak hava ve ağaçların kokusuyla karışıyor. *Bir dağ pınarında, açık gökyüzünün altında, hiçbir yerin ortasında kendimi uzaylı bir savaşçıya vermek üzereyim.*

Bu çılgınca, bir fantezi, gerçek hayatta imkansız görünen bir şey.

Ama çoktan hayatımdan koparıldım, yıldızların ötesine uçtum, hayal edebileceğim her şeyden daha fantastik yeni bir yerde yeni bir hayata atıldım. Ve tüm bunlar beni buraya, bu yere ve bu adama getirdi; dünyada tanıdığım herkesten daha iyi bir adama. Güçlü, cesur ve nazik olan, bana kendimi değerli ve el üstünde tutulduğumu hissettiren biri.

Mantıklı Brielle olmaktan, her şeyi paramparça etmekten, yanlış olan kısımları, kötü gidebilecek yolları, risk almamak için nedenleri aramaktan bıktım.

Hayatımda şansımı denemem gereken bir şey varsa, o da Bu.

Elinin kıcıma doğru kaydığını hissederken inliyorum, sıkıyor ve etime masaj yapıyor. Dili ağzımın içine kayıyor, benimkine karışıyor, diğer eli vücudumun üzerinde geziniyor, göğüslerimi buluyor ve meme uçlarımı okşuyor. Soğuk su ve berrak dağ havası yüzünden çoktan zirveye ulaştılar ve klitorisim zonklarken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Kahretsin, sanırım sadece bundan bile gelebilirim.

Bir meme ucumu nasırlı parmaklarının arasında yuvarlıyor, ben de usulca inliyorum, o da karşılık olarak hırlıyor. Elleri aşağı indirip belimin kıvrımından geçirerek kalçalarımı sıkıca kavradığında ve beni kendine doğru çektiğinde nefes nefese kalıyorum. İkimiz de ıslak ve kaygandık, suyun soğuşuna rağmen sıcaklıktan kızarmıştık. O kadar iyi hissediyor ki, kaslı vücudu benimkine karşı çıplak ve ağzımı onunkinin üzerine eğip onu çılgınca öpüyorum.

Gençler gibi öpüşüyoruz, eller ve ağızlar her yerde, vücutlar birbirine sürtünüyor. Kalçalarım onunkilere doğru eğilirken tırnaklarım göğsünün sert kaslarını çiziyor ve o bana doyamıyor gibi görünüyor. Avuç içleri göğüslerimi, kalçalarımı ve kıcımyı yokluyor, mağaranın koyu karanlığı yerine bu kez ışıktaki tüm kıvrımlarımı öğreniyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, ancak yüksek sesle konuştuğunun farkında olduğundan bile emin değilim. "Çok tatlı."

Sonunda beni kaldırıyor, gümüş gözlerinde şehvetin karanlık ışıltısı parıldarken beni geriye, havuzun kenarındaki kayalıklara doğru taşıyor.

"Sana ihtiyacım var, Brielle. Sana çok ihtiyacım var."

Bu sözlerle beni tekrar ona doğru bastırıyor ve eğilerek beni tekrar öpüyor. Zevkle iç çekiyorum, bana karşı öğütürken bacaklarımı beline sarıyorum, horozu sert ve kaygan, ıslak etime karşı nabız atıyor.

Kıvrımlarımın arasından kaydığını hissettiğimde nefesim kesiliyor, sikinin ucu klitorisime sürtünüyor. İçime girmeye çok yakın, ama tam değil ve klitorisimdeki sürtünme sihir gibi hissettiriyor. Omuzlarını kavriyorum, daha fazlası için açlıktan kamburlaşıyorum.

Yüzüme bir göz attığında ve kalın shaftı üzerime sürtünürken inlemelerimi duyduğunda, Vrale'nin yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor.

Devam ediyor, beni öperken ritmik darbelerle bana doğru hareket ediyor. Eli saçlarıma dolanıyor ve yanağımın üzerinde kayıyor, siki bana sürtünürken dudakları beni yutuyor. Karnımda tanıdık bir sıcaklık hissedene kadar klitorisimin üzerinde tekrar tekrar kayıyor, sinirlerimde elektrik şokları kıvılcımlanıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, sırtımı eğerken onu sertçe öpüyorum, kendimi umutsuzca kenara itmeye çalışırken kendimi horozuna sürtüyorum. Çok iyi hissettiriyor, horozunun başı her vuruşta klitorisime çarpıyor ve beni tekrar öptüğünde, sıcak ve derin, orgazmın içimde patladığını hissediyorum. Bana sertçe çarpıyor, beni haykırtan bir zevk patlaması. Çaresizce sikine sürtünürken parmaklarım omuzlarına gömülüyor.

Zevkin acelesi nihayet azaldığında, hâlâ bana yaslanmış, o gümüş gözleriyle bana bakıyor.

"Krax," diye inliyor. "Senin parçalanmanı *dinlemenin* hayatımın en güzel anlarından biri olduğunu sanıyordum. Ama seni izlemek daha da güzel. Tanrım, çok güzelsin."

"Lütfen Vrale," diye fısıldıyorum, ellerim saçlarında, yüzünde geziniyor, bedenim ona doğru geriliyor. "Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum. Lütfen. Artık savaşmak istemiyorum."

Onun için çok açım, ağrıyorum, ona hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım bir şekilde ihtiyaç duyuyorum. Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu biliyorum ve bunu istiyorum.

Şimdi. Sonsuza kadar. Daima.

"Bunu yaparsak," diye mırıldanıyor Vrale, nemli bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırırken sesi boğuk ve gergin, "bu sadece aramızdaki bağı güçlendirecek, Brielle. Sonunda birbirimizden uzaklaşmaya karar verirsek bunu çok daha zor hale getirecek."

Duygularımın derinliği, onunkiler ya da aramızdaki bağıın gerçekliği hakkında herhangi bir şüphem varsa bile, o anda yok oluyor. Uzaklaşmaktan bahsedince gözlerinde acı parlıyor ve kendi kalbimde cevap veren bir çarpıntı hissediyorum, ruhum ondan ayrılmayı düşündüğümde *hayır* diye *haykırıyor*.

Ellerimi yavaşça yüzünün iki yanına koyuyor, gümüşü gözlerinin derinliklerine bakarken erkeksi, yabancı yüz hatlarının izini sürüyorum. Vrale'yi daha önce hiç yapmadığım bir şekilde inceliyor, yüzünün her santimini ve çizgisini hafızama kaydediyor, *onu* ruhunun derinliklerine kadar görmeme izin veriyorum.

Ben de beni görmesine izin verdim.

Şu anda hissettiğim duyguların hiçbirini kendime saklamıyorum. Beni okumasına izin vererek yüzüme akmalarına izin veriyorum. *Her* şeyimi görmesine izin vermek. Çünkü ben

ondan bir şey saklamak istemiyorum.

"Bana kalırsa," diye fısıldıyorum, "artık çok geç. Henüz bilmesem de seni antrenman ringinin dışında gördüğüm gün çok geçti. Beni dans ederken gördüğün gün çok geçti. Benimle konuşarak uçma korkumu yenmeme yardım ettiğin gün çok geçti. O mağaraya birlikte yuvarlanmadan çok önce sana aşık olmaya başlamıştım. Ve seni ilk gördüğüm günden beri seni istiyordum. Sadece bunu kendime itiraf edemiyordum."

İfadesi değişiyor ve daha önce hala küçük bir parçasını sakladığını görebiliyorum - beni umutsuzca isteyen, beni her şeyden çok arzulayan bir parçasını.

Ama şimdi bunu saklamıyor ve ben bunu onun güçlü, yakışıklı yüzünde görüyorum. Bana duyduğu hayranlık, saygı ve arzu.

Üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve bu çok iyi hissettiriyor.

Şimdi anlıyorum, diğer tüm kadınların neden sonunda bağa teslim olduklarını. Bağ onları birbirine bağladıktan sonra neden eşleriyle kalmayı seçtiklerini.

Neden yapmayasın ki?

"Irisa'm," diye fısıldıyor Vrale, sesi sert ve duygu dolu. Beni kollarıyla yukarı kaldırıyor, kalçalarımı kavrarken bacaklarımı kalçalarına sıkıca sarıyor. "Benim Brielle'im."

Ve sonra dudakları benimkileri yakalıyor.

Beni uzun, sert ve derin öpüyor ve kollarımı boynuna doladığımda, parmaklarım ensesinde gezinirken, kalın sikinin giriş yerimde çentiklendiğini hissediyorum. Ağzına karşı inliyorum, kalçalarımı biraz oynatıyorum, onu içimde nefes almak istediğimden daha çok istiyorum ve sonunda bana istediğimi veriyor.

Vrale sert bir hamleyle içime giriyor. Aletinın sıırıslıklaam kanalıma kalınca kayması iç duvarlarımın onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor ve o içime dibine kadar batarken inleyerek nefes nefese kalıyorum. Çok büyüktü, beni o kadar tamamen dolduruyordu ki, nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını söyleyemiyordum.

"Brielle..."

Adımı inliyor, beni kayaya doğru tutarken serin su etrafımızda dalgalanıyor. Bana bakmak için geri çekiliyor, daha fazlası için hazır olduğumdan emin oluyor. Sonra hareket etmeye başlıyor.

İtişleri uzun, yavaş ve derin, beni ele geçiriyor, beni mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde sahipleniyor. Daha önce de seks yaptım ama hepsi bunun yanında sönük kalıyor. Hayatımdaki diğer tüm cinsel deneyimler

Hafızamın girintilerinde kaybolup giden, kolayca unutulabilen beceriksizce beceriksizlikler.

Ama *bu*? Vrale'nin vücudunun bronzlaşmış muhteşem hatlarından, benimkinin üzerinde zevkten gerilmiş yakışıklı yüzüne, bana bakarken parlayan gümüş gözlerine kadar her şey bir rüya gibi. Uzanıp parmaklarımı boynuzlarında gezdiriyorum ve bana karşı ürperdiğini, suyun belime vurduğunu hissediyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyorum. Vrale inliyor, dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırırken başını sallıyor.

"Harika hissettiriyor." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü.

Hem tahrik olmuş hem de meraklı bir şekilde boynuzlarının şeklini keşfetmeme izin veriyorum, ellerimi neredeyse sikini okşuyormuşum gibi boynuzlarının etrafında kaydırıyorum. Parmaklarımın uçlarını boynuzlarının dibinde gezdirdiğimde kalçaları sarsılıyor, shaftı içimde bir noktaya çarpıyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Bir dahaki sefere bana oral seks yaptığında bunlara tutunmalıyım," diye takılıyorum ve Vrale ürperiyor.

"Tanrım, evet," diye mırıldanıyor hararetle, elini saç tellerimi kavramak için saçlarımın arasına kaydırıyor.

Beni daha sert sikmeye başlıyor ve ben de omuzlarına tutunabilmek için boynuzlarını bırakıyorum. Utanmadan ona bir sarmaşık gibi yapışıyorum, sanki hiç bırakmak istemiyormuşum gibi etrafına sarılıyorum - çünkü bırakmıyorum. İçimde çok iyi hissediyor ve siki içimde kalınlaştıkça karnımda başka bir orgazmın oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Brielle-oh tanrım, ben-"

Kalçaları benimkilere doğru sallanırken kelimeleri karmakarışık, zar zor anlaşılıyor. Aleti son bir kez tamamen içime giriyor ve içimde serbest kalmasının ilk sıcak telaşını hissettiğimde, kendi bedenim dikiş yerlerinden ayrılıyor. İçimde derin, dalgalı dalgalarla yıkanan zevkin gücüyle titriyorum. Göbeğim onun shaftının etrafında kenetleniyor, ben ona karşı dalgalanırken onun salınımını sağlıyor.

Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor ve orgazmın heyecanı geçtikten sonra bile birbirimizi bırakmıyoruz. İçimde hareket etmeye devam ediyor, sanki durmak istemiyormuş gibi küçük darbelerle itiyor. Dudakları samimi, yumuşak ve çok ama çok doğru öpücüklerle benimkilere değiyor.

Sanki dünyanın başlangıcındayız, bizden başka kimsenin olmadığı bir yerdeyiz. E t r a f ı m ı z d a k i orman sessiz. Suyun yumuşak şırlıtısı

Su ve yakındaki yaprakların arasından gelen esinti, hırıltılı nefes alış verişlerimizden başka tek ses.

Sonunda biraz geri çekilerek Vrale parmak eklemlerini elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. Koyu renk gözleri hâlâ gümüş rengi ipuçlarıyla parıldıyor ve hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir ilk kez kendimi tamamen huzur içinde hissediyorum.

Kendimi evimde hissediyorum.

Vrale

Zevkimizin ardından Irisa'mı sıkıca kendime sarıyorum. Yüzümü boynuna gömüp kokusunu içime çekiyorum. İpeksi nemli saçları omuzlarına dökülüyor ve bedeninin benimkine sarılmış yumuşaklığıyla kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum.

Olmam gereken yer burası. O benim için yaratılmış olan kişi, bunca zaman sonra ikinci bir şans. Aşk için, yalnızlık ve kederle dolu olmayan bir gelecek için bir şans daha.

Başka bir kadını sevmeye dayanamayacağımı düşünüyordum ama şimdi kalbimde hem kaybettiğim hem de bulduğum eşim için yer olduğunu görüyorum.

Ve sanırım Syra bilseydi benim adıma sevinirdi. Artık yalnız kalmak zorunda olmadığım için, bana amaç ve neşe verecek işimden daha fazlasına sahip olacağım için mutlu olurdu.

Tüm bedenim, taşıdığımın farkında bile olmadığım bir gerilimden arınmış gibi hissediyor.

Bu olmadan çok uzun zaman geçirdim, çok uzun yıllar yalnızdım. Kendimi bu şekilde iyi olduğuma, hatta daha iyi olduğuma ikna ettim. Ama kollarımdaki bu kadın, Brielle'im, tanrıların bir hediyesi gibi. Her zaman yetersiz kalacağımı bilsem de hayatım boyunca hak etmek için çabalayacağım bir nimet.

"Beni hayata döndürdün," diye fısıldıyorum, dudaklarını tekrar öpmek için eğilirken nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bana umduğumdan çok daha fazlasını verdin, Brielle. Buna layık olmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

İçinden çıktıktan, aletim yumuşadıktan ve şimdilik doyuma ulaştıktan sonra bile onu tutmaya devam ediyorum, kayaya yaslanıp onu nazıkçe okşuyorum -yüzünü, kıvrımlarını- her parçasını öğrenmek istiyorum.

"Korkuyordum," diye itiraf ediyor kısık bir sesle, kocaman mavi gözleriyle bana bakarak. Bana gökyüzünü hatırlatıyorlar, uçsuz bucaksız, yumuşak ve sınırsız. Onların içinde kendimi kaybedebilirim ve hayatımın geri kalanını tam olarak bunu yaparak geçirmek istiyorum.

"Neyin?" Parmaklarımla çenesinin çizgisini takip ediyorum.

"Bana karşı eskisinden daha az şey hissedebileceğinden korkuyordum," diyor zorlukla yutkunarak. "Benden önce bir eşin vardı. İkinci seferde bu kadar güçlü olmayacağından endişelendim. Her zaman onun olmasını dileyeceğinden, benim sadece bir yedek olacağımdan... sanırım. İkinci en iyi."

Bunu duymak kalbimi sızlattı ve onu öpmek için eğildim, dudaklarım onunkilerden ayrılırken başımı salladım. "Hiç de öyle hissetmiyorum, Brielle, sana söz veriyorum." Gözlerinde hâlâ küçük bir endişe pırıltısı parlıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırarak ona güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Yıllar önce, Orkun saldırısından önce sayımızın bol olduğu zamanlarda, Kalixianların kendi eşlerini kaybettikten sonra yeni eşler buldukları nadir zamanlar oldu. Bu tür bağlarla ilgili sadece söylentiler ve efsaneler duymuştum ama artık o efsanelerin doğru olduğunu ve bağların da bir o kadar güçlü olduğunu biliyorum."

"Biliyorsun," diyor Brielle alt dudağını ısırarak, "asla Syra'nın yerini almaya çalışmazdım. Sahip olduğun şeyin harika olduğunu biliyorum. Özellikle de şimdi bu bağı kendim deneyimlediğim için ne kadar muhteşem olduğunu anlıyorum."

Minnettarlık ve sıcaklık göğsümde kabarıyor.

"Onun anısıyla yarışmak zorundaymışsın gibi hissetmeni asla istemiyorum," diye mırıldanıyorum. "Çünkü öyle hissetmiyorsun. Aksine, duygularım şimdi daha yoğun. Bu bağ beni daha önce hiç olmadığı kadar etkiledi, çünkü bir daha bu kadar şanslı olmayı hiç beklemiyordum. Ve artık daha yaşlıyım, genç ve umursamaz değilim. Hayatın değerini, ne kadar kıymetli ve kırılgan olduğunu, sevdiklerinizi kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorum. Kaybedecek ne kadar çok şey olduğunu. Ve yaşadığım sürece sana tutunacağım, benim tatlı Iriş'a'm. Sana söz veriyorum."

"İkimiz için de çok uzun bir zaman olacak, umarım," diyor sessiz bir kıkırdamayla, beni tekrar öpmek için eğilirken eli yüzümün yan tarafında geziniyor.

Dili ağzıma girerken onu daha sıkı tutuyorum ve parmakları saçlarımdan arasından geçerek tekrar etrafıma sarılıyor. Her parçam burada kalmak, ikimiz de doyana ve tükenene kadar onu tekrar tekrar sahiplenmek istiyor. Aramızdaki her duvar artık tamamen yıkılmış durumda, ikimiz de diğerine karşı savunmasız ve sonunda bağına teslim olmak, onu ve bize sunabileceği her şeyi kabul etmek çok iyi hissettiriyor.

Yine de köye geri dönmemiz gerekiyor. Kurtarma ekipleri buraya geldiğimizden beri çok şey başardı, ancak köylülerin bir kısmı hala kayıp ve yapılacak çok iş var.

"Geri dönmeliyiz," diyorum Brielle'e isteksizce, geri çekilip suyun altında parıldayan çıplak bedeninin manzarasının tadını çıkarmama izin vererek. "Şimdiye kadar bizi ve iki çift elimizi özlemişlerdir, eminim."

"Haklısın. Yardım etmeye devam etmek istediğimi söyledim ve bunda ciddiymim."

Sesinde benim hissettiğim pişmanlığın aynısını duyabiliyorum ama kıyafetlerini almak için beni havuzdan dışarı kadar takip ediyor. Ilık akşam havası bizi çabucak kurutuyor ve o giysilerini geri çekerken ona kalıcı bir açıklıkla bakıyorum. Ama aramızdaki sıcaklığa rağmen ikimiz de geri dönüp diğerlerine faydalı olmak için sabırsızlanıyoruz.

Arkadaşımla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu.

O da en az benim kadar başkalarına yardım etmek, toplumuna hizmet etmek istiyor. Bu paylaştığımız önemli bir şey ve köye doğru el ele yürürken kendimi ona daha da yakın hissetmemi sağlıyor.

Dış mahallelere geri döndüğümüzde, köy merkezinden gelen bir kargaşa, bağırışlar ve yüksek sesler duyuyorum. Brielle'le bakışıyoruz ve hızla köyün yaşlılarına ve kurtarma ekibinin üyelerine doğru koşuyoruz. Gergin ve tetikteyim, köye daha fazla Kalke girmişse başka bir canavarla savaşmaya hazırım.

Ama yaklaştıkça ve konuşmanın kelimelerini seçebildikçe, bunun bir saldırı olmadığını anlıyorum.

Arama ekibindeki savaşçılardan biri "...kayıp köylüleri bulduk" diyor.

"Tanrılara şükürler olsun." Draven başını sallayarak tanrılarımıza övgü dolu bir jest yapar.

O başka bir şey söyleyemeden diğer savaşçı başını sallar. "Korkarım haberler o kadar da iyi olmayabilir. Kapana kısıldılar. Ve birçoğu ağır yaralandı."

Brielle

TUZAĞA DÜŞTÜLER. Kayıp Kalixianlar kapana kısıldı.

Kalbim küt küt atıyor, göğsüm sadece bu düşünceyle bile acıyla sıkışıyor.

İkinci depremden sonra Vrale ile birlikte yeraltında mahsur kalma deneyimimden sonra, net bir çıkış yolu olmadan böyle bir durumda olmanın ne kadar korkunç ve dehşet verici olduğunu biliyorum.

Ama bir de üstüne yaralanmak? Biz şanslıydık, bunu biliyorum ve başkalarının şanslı olmadığını duymak onlar için duyduğum korkuyla nefesimi kesiyor.

"Krax." Draven bir elini yüzünde gezdirerek küfrediyor. "Çabuk hareket etmemiz gerekecek."

Draven köylüleri eve getirmeye çalışacak ekipleri organize etmeye başladığında herkes harekete geçiyor. Vrale ve ben, durumları daha da kötüleşmeden Kalixian köylülerine ulaşmak için bir yol açabileceğimizi umarak, tıbbi malzeme ve kazıda kullanabileceğimiz aletleri toplamak için bir avuç diğeriyle birlikte gidiyoruz.

Vahşi doğaya doğru yola çıkacak ekip daha önce gidenlerden daha büyük - Jocia'dan gelenlerin yarısından fazlası - çünkü çok sayıda ele ve diğerleri yorulduğunda yer değiştirecek insanlara ihtiyacımız olacak.

Her şey toplanır toplanmaz köyden ayrılıyoruz. Kalixianların bulunduğu yer dağların epey uzağında ve oraya hâlâ gün ışığı varken gitmemiz gerekiyor.

Vrale'yle yan yana durmayı başarıyor, Kalixianların uzun bacaklarına ve hızlı adımlarına rağmen onlara ayak uyduruyorum. Onlara ayak uydurmakta ustalaştım ve bu güçlü, sert savaşçılarla baş edebildiğimi hissetmek bana zevk veriyor.

Ama bundan da öte, kurtarmaya gittiğimiz Kalixian'larla ilgili endişelerime rağmen, burada Vrale'nin yanında olmak iyi hissettiriyor. Aramızdaki her şey yoluna girdiğine göre, artık ben onun, o da benim olduğuna göre, eskisinden bile daha iyi. Artık kafa karışıklığı yok, ileri geri gitmek yok, beni ona çeken içgüdülerle savaşmak yok. Sadece öyleyiz ve sanki dünyanın büyük bir kısmı açılmış, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Kendimi bırakmak, hayatımda bir kez olsun benden daha büyük bir şeye güvenmek çok iyi hissettiriyor.

Onunla birlikte çalışmak şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey - ya da en azından bunlardan biri... Aklım ister istemez kısa bir süre önce o dağ havuzunda geçirdiğimiz zamana gidiyor. Ama onunla birlikte onun *halkına* - bizim halkımıza- yardım etmek iyi hissettiriyor. O da benim gibi yardım etme, rahatlatma ve katkıda bulunma dürtüsüne sahip ve beni ona en çok çeken şeylerden biri de bu.

O iyi bir adam, tanıdığım en iyi insanlardan biri ve onun arkadaşı olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Hızlı hareket etmemize rağmen Kalix'lilerin bulunduğu yere ulaşmamız biraz zaman alıyor, ancak gün ışığından yeterince faydalanarak oraya varmayı başarıyoruz. Kalix'in bu kısmında günler daha uzun, bu da yardımcı oluyor, ancak eninde sonunda gece gelecek, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk çalışmamız gerekiyor.

Vrale ve benim gibi, kayıp köylüler de yeraltında kapana kısıldılar. Ve tıpkı bizim durumumuzda olduğu gibi, kolay bir çıkış yolu yok. Dağın derinliklerinde, bizim gibi yerin altında, küçük bir mağara gibi görünen bir yerde gömülüler.

"Bizi duyabiliyor musun?" Draven sesleniyor. "Yardım etmek için buradayız."

"Sizi duyabiliyoruz." Yarığın derinliklerinden bir ses geliyor. "Tanrılara şükürler olsun ki buradasınız."

"Kaç yaralı var?"

"Üçü ağır yaralı, diğerleri sadece sıyrık ve darbe almış. Ama yaralılardan ikisinin durumu hızla kötüleşiyor. Bilmiyorum-" Sesi çatlıyor, titriyor. "Fazla zamanları kaldığını sanmıyorum."

Hepimiz yarığın ağzından biraz uzağa çekildik ve sıkı bir küme oluşturarak seçeneklerimizi kısık sesle tartışmaya başladık.

Vrale sessizce, "Onları dışarı çıkarmanın bir yolunu bulabiliriz," diyor. "Ama aklıma gelen hiçbir yöntem, yaralarına yenik düşme riski olanları kurtarmak için yeterince hızlı olmayacak -hepsini çok fazla riske atmadan değil. Patlayıcılar çok tehlikeli. Diğerlerine zarar verebiliriz ya da dağın geri kalanını yıkabiliriz, başka bir depremi tetikleme ihtimalinden bahsetmiyorum bile. Kayayı yontmak saatler sürer."

"Ve tıbbi malzemelerimiz var," diye ekliyor Draven. "Ama onları mağaraya sokmanın bir yolu yok. O yarık çok derin ve aşağı inmemizi engelleyen çok fazla engel var. Hepimiz çok büyük olduğumuz için

Malzemeleri mağaraya sokup aşağı bırakmak işe yaramayacak. Aşağıya doğru düz bir yol yok ve olsa bile malzemelere zarar verme riskimiz var."

Aklıma tehlikeli ama işe yarayabilecek bir düşünce geliyor. Kalbim küt küt atıyor, sesimin ne kadar korktuğumu ele vermemesine çalışarak hızla konuşuyorum.

"Mağaraya gidebilirim." Dudaklarımı yalayıp grubun etrafına bakıyorum. "Şu açıklıktan zor da olsa sığabilirim ama içeri girebilirim. Malzemeleri oraya götüreceğim ve yaralıları stabilize etmelerine yardım edeceğim. Sonra siz herkesi dışarı çıkarmak için daha fazla zaman ayırabilirsiniz."

Konuşurken kalbim boğazımda düğümleniyor. Vrale'yle yaşadığım deneyimden sonra, yapmak istediğim son şey bir dağın yamacındaki daracık bir açıklıktan geri dönmek ve kendimi yeraltındaki karanlık bir mağarada bulmak. Sadece bu fikir bile vücudumdaki her şeyin dehşetle kenetlenmesine, kanımın donmasına neden oluyor.

Ama köylüleri orada ölüme terk edemem ve bunu yapabilecek tek kişi benim.

Cesur olmalıyım.

Vrale belli ki daha önce başımıza gelenleri düşünüyordu, çünkü tepkisi anında ve sert oldu.

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

Vrale

Brielle'in dağın yamacına indiği düşüncesiyle vücudumdaki TUM KORUYUCU İÇGÜDÜLER bir anda ayağa kalkıyor, sıcak ve öfkeli bir şekilde alevleniyor.

Onu bulduktan hemen sonra eşimi kaybetme riskini almayacağım. Hiç şansı yok.

Brielle inatla, "Yapmak zorundayım," diye ısrar ediyor. "Az önce hiçbirinizin içeri giremeyeceğini söylediniz. Ve açıklığı yontmamıza yetecek kadar uzun süre dayanmayacaklar."

"Seni kaybetmeyeceğim," diye ısırdım. "Ben zaten bir eşimi kaybettim, Brielle. Bir keresinde yeraltında mahsur kalmaktan kurtulmuştuk. İhtimaller-"

"Biliyorum," diye fısıldıyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum. "Tanrım, Vrale, bilmediğimi mi sanıyorsun? Oraya gitmeyi ben de senin istediğin kadar istemiyorum. Ama şu anki haliyle açıklıktan geçme şansı olan ya da en azından bunu deneyebilecek tek kişi benim. Yardım edebilecek tek kişi benim. Onları orada öylece bırakmam."

O kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor ve biliyorum ki kapana kısılmanın, bir daha çıkıp çıkamayacağımızı, güneş ışığını görüp göremeyeceğimizi ya da açlık ve susuzluktan ölüp ölmeyeceğimizi bilememenin, yeraltında birbirimizden başka kimsemiz olmadan kaybolmanın ve önümüzde beliren ölümün bizim için nasıl bir his olduğunu düşünüyor. Şu anda mağarada kilitli kalan köylülerin nasıl hissettiğini hayal ettiğini biliyorum. Ve onun da en az benim kadar korktuğunu biliyorum.

Geçmişteki tüm kederim ve kayıplarım yükseliyor, boğazımı tıkıyor ve eşimi tekrar kaybetmekten korkmama neden oluyor. Tek düşünebildiğim Syra, onun ölümünü izlemek ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmek. Eğer Brielle mağaraya girerse ve onları geri çıkaramazsak, bunu tekrar yaşamak zorunda kalacağım. Buna nasıl katlanacağımı bilmiyorum. İçimdeki her şey bu düşünceye karşı isyan ediyor.

"Gideceğim," diye ısrar ediyorum, sesim kalın. "Ben halledebilirim. Kendini riske atmamalısın-"

Brielle başını sallayarak sözümü kesiyor, bakışları benimkileri yakalıyor ve öylece tutuyor.

"Sıgmayacaksın. Sıgmayacağınızı biliyorsunuz. Hiçbiriniz uymayacaksınız. Ben olmalıyım." Bana yaklaşıyor, yanağıma hafifçe dokunuyor ve o yakınımıdayken dünyanın her zaman olduğu gibi ikimize daraldığını hissediyorum. "Tıpkı mağarada olduğumuz zamanki gibi Vrale. Bazen ben olmalıyım. Bunu biliyorsun."

Öyle yapıyorum. Dokunuşuna doğru eğiliyorum, içimde kabaran keder göğsümden taşmakla tehdit ediyor. Tüm eski acıların üzerime aktığını, daha önce hiç yaşamadığım bir korkunun beni parçaladığını hissedebiliyorum.

"Hayır. Gitmene izin veremem." Başımı sallıyorum, kalbim davul gibi çarparken göğüs kafesimi delip geçecekmiş gibi hissediyorum. "Buna dayanmam. Başka bir yol bulmamız gerekecek."

"Başka bir yolu yok." Dişlerini sıkarak sertçe yutkunuyor. "Bunu bir düşün. Haklı olduğumu biliyorsun. Ve gitmek zorundayım."

Düşüncelerimi gölgeleyen korkunun ötesini düşünemiyorum. Yanağımdaki eli beni sakinleştiriyor ama yeterli değil. Diğer her şeyi, hatta Kalixialı dostlarımı güvende görme arzumu bile gölgede bırakmış gibi görünen koruyucu dürtüyü kırmaya yetmiyor.

"Beni korumak istediğini biliyorum," diye fısıldıyor Brielle gözlerimin içine bakarak. "Ama birini her şeyden korumanın bir yolu yok. Ben her zaman kendim olacağım ve hayatımız tehlikelerle dolu olacak. Bundan kaçmanın bir yolu yok." Nefes alıyor ve bunu yapabilmek için kendi korkusuyla savaştığını, onu bastırmaya çalıştığını görebiliyorum. "Bununla tek başıma yüzleşmek zorundayım."

"Brielle-"

"Bana güvenmene ihtiyacım var." Belli belirsiz gülümsüyor. "Sana güveniyorum Vrale. Tamamen. Her şeyimle. O mağaraya girdikten sonra beni oradan çıkaracağına inanacak kadar." Diğer eliyle elime uzanıp onu sıkıca kavlıyor. "Bunu birlikte yapacağız. O kayanın zıt taraflarında ama yine de birlikte."

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor anlamıyorum. Sanki içten dışa doğru parçalanıyormuşum gibi hissediyorum, tüm eski anılarım ve korkularım kalbim yırtılana ve morarana kadar beni pençeliyor.

Ama eğer eşim bunu yapacak kadar cesursa, benim de ona izin verecek kadar cesur olmam gerekir.

Onun endişeli, inatçı ve ısrarcı bakışlarına bakarken, ona duyduğum derin hayranlık içimi dolduruyor. Korkuyu uzaklaştırıyor, üzerimde yuvarlanmaya devam eden ve mantıklı düşünceyi boğmakla tehdit eden dehşet dalgalarını sakinleştiriyor.

O tanıdığım en cesur, en özverili kadın. Onun için her şeyden çok korkuyor olsam da, başkalarını kurtarmak için kendini riske atmaya istekli olduğu için onu daha çok seviyorum. O hak ettiğimden daha fazlası ve isteyebileceğim her şey.

Onu kollarıma çekip, elimi saçlarında gezdirirken yüzünü kendime doğru eğiyorum, kimin izlediğini umursamadan.

Bakışların üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Eğittiğim savaşçılar beni tanıdıkları sürece, hiçbir zaman fiziksel gösteriler yapan biri olmadım. Aslında çoğu beni bir kadınla bile görmedi, çünkü Syra hiçbir eğitime başlamadan önce öldü.

Ama şu anda onların meraklı bakışları umurumda değil. Kollarımdaki kadından başka hiçbir şeyin önemi yok.

Kendini parmak uçlarında yukarı itiyor, elleri göğsümde duruyor, dudakları benimkilerle buluşuyor, aynı anda ben de ağzımı onunkilerin üzerine indiriyorum. Onu her şeyimle öperken sıkıca tutuyorum, tadını, kokusunu ve hissini ezberliyorum.

"Irisa'm," diye fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var, Brielle. Hem de çok. Lütfen bana geri dön."

"Yapacağım," diye söz veriyor, konuşurken dudakları hâlâ benimkilere değiyor. Beni sıkıca kucaklıyor, sonra bir adım geri atıyor, yüzü çok solgun ama kararlı. "Hadi gidelim."

En gerekli tıbbi malzemeleri toplayıp, beline bağlayabileceği ve yarıktan geçerken yanında tutabileceği bir çantaya koyuyoruz. Yarığa yaklaşırken yüz ifadesi ciddi ve kararlı, yüzünde korkudan eser yok, ancak dehşete düşmüş olması gerektiğini biliyorum.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum, o da hızla başını sallıyor, gözleri kayaların arasından geçen patıkaya sabitlenmiş.

Ve sonra kendini dar alana indiriyor.

Onun gidişini izlerken kalbimin göğsümde sıkıştığını hissedebiliyorum.

"Konuş benimle, Brielle," diye sesleniyorum sessizce, sesini duymaya, aşağıya doğru geldiğini bilmeye ihtiyacım var.

Yarık, taş duvarlar arasında birbirine sıkıca kenetlenmiş kaya parçalarının bulunduğu, aşağıya doğru açılı dar bir tünel. İkinci depremden sonra kaya kaymasının bizi mağarada hapsedmesine çok benziyor, ancak tamamen doldurulmak yerine, bazı kaya parçalarının arasında küçük boşluklar var.

Kayalar. Bunlar Brielle'in sürünerek geçmesi gereken yerler ama dar ve tehlikeli bir yol olacak.

Kayabileceği ve daha aşağıya düşebileceği yerler olup olmadığından emin olmanın bir yolu yok ve ayaklarının kayalara sürtünme sesini, sıkarken nefesinin yumuşak *oof'unu* duyarken düşünebildiğim tek şey bu.

"Ben iyiyim," diye sesleniyor, hafifçe nefes alıyor.

Midem taştan yapılmış gibi hissediyor ve iki elimi de yumruk yaptığımı fark ettiğimde parmaklarımı açmak zorunda kalıyorum. Daha fazla zaman geçiyor, her kalp atışı sonsuzluk gibi görünüyor.

"Yolu yarılardım sayılır," diye bağıyor Brielle sonunda.

"Başaracağım, Vrale." "Konuşmaya devam et."

"Yapacağım. Berbat durumdayım. Sıkıştım." İnliyor ve ben sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kapanıyor. "Pekâlâ, işte böyle. Tekrar hareket ediyorum."

Çenem o kadar sıkı ki dişlerim ağrıyor ve zor nefes alıyorum. Dar alanlardan hiçbir zaman hoşlanmadım. Genç bir savaşçı olarak, büyüdüğüm köyün etrafındaki vahşi doğayı keşfederken benim yaşımdaki diğer Kalixianların yaptığı mağaralarda sürünme işini hiç yapmadım. Ve son deneyimimden sonra, böyle bir arzum da yok. Brielle'in de istemediğini biliyorum ve bu, karanlığın içinde kaybolduğu ve sadece sesini duyabildiğim şu anda sakın kalmamı çok daha zorlaştırıyor.

"*Kahretsin*," diye tıslıyor bir an sonra. "Yine sıkıştım. Hareket edemiyorum. Bekle."

Kalbim sıkışıyor, vücudum endişeyle uğulduyor. *Tanrım, bundan nefret ediyorum.*

Sesimi sakın ve dengeli tutmak için elimden geleni yaparak, "Yavaşça git," diye sesleniyorum. "Yapabilirsin, Brielle."

Aslında bunu yapıp yapamayacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama bunun mümkün olduğuna inanmak zorundayım. Eğer kapana kısıldıysa, her şey çok daha kötü bir hal almış demektir. "Geriye doğru hareket edebilir misin? Eğer ilerlemenin bir yolu yoksa, geri gelmen gerekebilir ve biz de başka bir yol buluruz."

"İki yöne de gidemiyorum. Arkama taşlar düştü, *kahretsin*." Korku ses tonunu renklendiriyor. "Bazılarını önüme çekmeye çalışacağım."

Sesi küçük ve korkmuş, ama tünelin derinliklerindeki hışırtıyı ve sanki bir şeyi yolundan itiyormuş gibi inlediğini duyabiliyorum. Tam endişeden delireceğimi düşündüğüm anda sesi yükseliyor.

"İşte oldu. Tekrar hareket edebilirim. Sanırım neredeyse geldim."

Her parçam ona görevi iptal etmesini, yapabilirse geri gelmesini ve başka bir çözüm bulacağımızı söylemek istiyor. Ama ağzımı açamadan önce sessiz bir gümbürtü duyuyorum ve ardından onun şaşkınlık çığlığını.

"Başardım!" diye geri sesleniyor. "Mağaradayım. Diğer Kalixianlar burada."

Etrafımda toplu bir nefes alış verişini duyuyorum ve rahatlayarak iç geçirenin sadece ben olmadığını biliyorum.

İlk bölüm tamamlandı. Brielle köylülerin yanında. Onları hayatta tutacak ilacı verebilir.

Ama şimdi hepsini çıkarmak zorundayız.

Brielle

MAĞARA ALANI küçük ve sıkışık, etrafımı görebilmem için sadece yukarıdan süzülen bir parça ışık var. Burada kapana kısılmış altı Kalixian var. Diğerlerinin söylediğine göre, bu grup deprem olduğunda dağlarda av arayan bir avcı grubuymuş.

Görmek zor, ama bu sefer böyle bir şeye hazırlıklı olmak için malzeme topladık, bu yüzden burada başarmam gereken şeyi yönlendirmeme yardımcı olacak bir el feneri gibi davranan küçük bir cihazım var. Onu açıyorum, alanı loş ışıkla dolduruyorum.

"Merhaba," diyorum biraz beceriksizce, elimi küçük bir el sallamak için kaldırıyorum. "Ben Brielle. Kalixian'lardan oluşan bir ekiple buradayım ve seni buradan çıkaracağız, tamam mı? Tıbbi malzeme de getirdim."

"Tanrılara şükürler olsun." Adamlardan biri bana doğru adım atıyor. Alnında bir şişlik var ve boynuzlarından birinin hemen altındaki saçlarına biraz kan bulaşmış gibi görünüyor, ama kapana kısılmış diğer köylülerden daha iyi durumda. "Bunu uygulamama yardım eder misin?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Sadece bana ne yapacağımı göster."

Tıbbi malzemelerle dolu çantayı benden alıyor ve bir duvara yaslanmış üç yaralı Kalixian'ın yanına gidiyoruz. Kendisini Meteka olarak tanıtan adam, yaralı arkadaşlarına yardım etmek için çantadaki malzemelerin nasıl kullanılacağını gösteriyor.

Yaraları sarmadan önce üzerlerine serpebileceğim kanamayı yavaşlatan tıbbi bir tozun yanı sıra iyileşme sürecini harekete geçirmeye yardımcı olacak enjekte edilebilir bir solüsyonla dolu şırıngalar da var. İyileştirme kapsülü teknolojisi gibi değil, onun kadar geniş ya da etkili değil, ama umarım onları ölümün kıyısından döndürür ve onları dışarı çıkarıp köye geri götürmemiz için gereken zamanı kazandırır.

Kötü durumdalar ama hâlâ uyanık ve tetikteler ve yaralanmamış olanlar iğnelerin yapılmasına yardım ettikçe yaralı Kalixianlar biraz canlanıyor. Umarım, Vrale ve diğerleri bize ulaştığında en azından onları hareket ettirebilecek kadar güçlü olurlar.

Onlar için acil tehlike geçtiğine göre, şimdi yapılacak şey buradan çıkmaktır.

Bunu düşündükçe içimi bir korku kıvılcımı kaplıyor. Buraya ölüm tehlikesi altında olanları kurtarmaya geldim ve bu başarıldı - toz kanamayı durdurdu ve hepimizin birlikte çalışmasıyla yaraları sarmayı ve kan dolaşımlarına iyileştirici takviyeler enjekte etmeyi başardık.

Ama Vrale ve diğerlerinin bizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilecekleri konusunda yanılıyorsam, o zaman hepimiz sonunda burada öleceğiz.

Yine de buna odaklanmama izin veremem.

Vrale yukarıda, buraya gelmek için sürünerek geçtiğim dar tünelin diğer ucunda. Ve ben ona iliklerime kadar güveniyorum. Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyoruz ama birlikte geçirdiğimiz günler inanılmaz derecede yoğun geçti.

Çok şey oldu. Aramızda çok şey değişti.

Yapabileceği bir şey varsa ölmeme ya da zarar görmeme izin vermeyeceğini biliyorum.

Bizi buradan çıkarmanın bir yolu varsa, Vrale onu bulacaktır. Daha önce yeraltında mahsur kalmaktan kurtulmuştuk, bu sefer de kurtulmamı sağlayacaktır.

Yaralılarından birinin yanına çömelip saçlarını alnından geriye doğru düzeltirken, kız kardeşim ve Zatir'i düşünüyorum. Aralarındaki bağın nasıl bir şey olduğunu anladığımı sanıyordum ama gerçek şu ki, daha önce bunu sadece yaklaşık olarak kavrayabilmişim. Bunu güçlü bir romantik ilişki, yoğun bir çekim olarak düşünmüştüm ama şimdi çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Vrale *her zaman* yanımda olacak. Beni her zaman koruyacak. Ne olursa olsun.

Artık bu bağın gerçekte nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, bu bağdan asla vazgeçemem.

O da yapamazdı. Bundan eminim.

Beni kurtaracak. O ve diğerleri hepimizi kurtaracak. Tek yapmamız gereken beklemek.

"Bizi çıkarmaya çalışıyorlar," diyorum Kalixian grubuna, sesimi eşit ve sakın tutarak paniklemelerini önlemeye yardımcı olabilirim.

Birkaçı çok daha yaşlı ve yüzlerindeki endişeyi görebiliyorum. Eğer gerçekten kapana kısıldıysak, burada uzun süre dayanamazlar. Bu gerginlik

Zaten üzerlerinde yıpranmışlardı ve daha yaşlı olanlardan ikisi yaralananlardı.

"Vrale ve diğerleri bir plan yapıyorlar," diye ekliyorum. "Burada çok uzun süre kalmayacağız."

Draven tıbbi malzemelerle birlikte getirdiğim küçük çantaya biraz erzak koydu ve biz beklerken onları dağıtıyorum. Çok süslü bir şey değil, sadece kurutulmuş et ve av partilerinin genellikle yanlarında götürdükleri yassı kraker benzeri bir ekmek, ama onlara odaklanacakları bir şey ve biz beklerken güçlerini artırmanın bir yolunu veriyor.

Bu kadar uzun süre aşağıda yiyeceksiz kaldıktan sonra yemek yemeye hevesliler ve karanlıkta yukarıdaki ekibin bizi dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmasını beklerken krakerlerden birini kemiriyorum. Işığın olmamasından nefret ediyorum ama daha sonra ona ihtiyacımız olabilir ve aslında ne kadar dayandığından ya da kendini şarj etmek için ne kullandığından emin değilim.

Umduğumdan çok daha uzun sürüyor ama sonunda Vrale'nin bize seslendiğini duyuyorum.

"Brielle?"

Sesini duyunca kalbim yerinden fırlıyor ve dinlemek için başımı eğiyorum.

"Evet, buradayım. Neler oluyor? Plan nedir?"

"Kaya yüzeyinde daha geniş bir açıklık açmak için küçük, kontrollü patlamalar yapacağız," diyor Vrale, sesi tünele kadar ulaşıyor. "Hepinizi ihtiyacımız olan sürede dışarı çıkarmanın tek yolu bu. Taşı yontmak çok uzun sürer ve yine de mağarayı çökertebilir. Bu taktik riskli ama aceleyle yapmamız gerekenden daha az riskli. Şimdi acele etmeden patlayıcıları çökmeye ya da başka bir depreme neden olma ihtimallerinin en düşük olduğu yerlere yerleştirebiliriz." Tereddüt ediyor. "En iyi plan bu Brielle, söz veriyorum."

Kalbim boğazıma düğümleniyor, karanlıkta ellerim titriyor, içimi korku kaplıyor ama kendimi cesur olmaya zorluyorum. "Pekâlâ," diye sesleniyorum, sesimin çok fazla titrememesini umarak. "Sana güveniyorum. Burada bekliyor olacağız."

Bu işe yarayacak. İşe yarayacak.

Sözleri kendi kendime tekrarlıyor, paniği uzak tutmak için kafamın içinde bir mantra gibi zikrediyorum.

Bir çöküşü, mağaranın çatısının üzerimize düşmesini, duvarların çökmesini, başka bir depremin olmasını ve tonlarca kayanın bizi ezerek öldürmesini düşünmemek neredeyse imkansız. Sadece düşüncesi bile

Boğuluyorum, ama onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, çünkü kimsenin yapabileceği başka bir şey yok. Vrale'nin en iyi yol olmadıkça bu planı asla kabul etmeyeceğini ve beni daha fazla tehlikeye atmak istemeyeceğini biliyorum. Eğer bunu onayladıysa, o zaman gerçekten de buradan çıkmak için en iyi şansımız bu.

Ve bir bakıma, bir kez olsun başka birine bu kadar çok güvenmek iyi hissettiriyor. Hayatımın çoğunu kontrollü olmaya çalışarak, her şeyi kendi başıma yönetmeye çalışarak, hiçbir şey ters gitmesin diye her küçük ayrıntıyla ilgilenerek geçirdim.

Şimdi beni önemseyen birine güvenmek, inancımı ve hayatımı onun ellerine bırakmak zorundayım.

Yanaklarımı şişirerek nefes veriyorum, sonra Kalixian köylülerine dönüyorum. "Pekâlâ. Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyor. Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Hepsi başını sallıyor. Eminim bir şeylere ihtiyaçları vardır -daha fazla tıbbi yardım, daha fazla yiyecek ve su- ama bu ihtiyaçlar şu anda acil değil, bu yüzden bu iyi.

Beklerken yanlarındaki mağara zeminine yerleşiyorum. Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, bizi özgür kılacak ya da öldürecek kontrollü patlamaları beklerken saniyeler ve dakikalar geçip gidiyor. Tünelden artık ışık süzülüyor, bu da dışarıda tamamen karanlık olması gerektiğini anlamamı sağlıyor, bu yüzden bize görebileceğimiz bir şey vermek için ışığımı açık tutuyorum. Eğer öleceksek, karanlıkta ölmek istemiyorum.

"Suçlamalar belirlendi!" Vrale sonunda aşağı seslendi. "Açıklıktan olabildiğince uzakta bir köşeye geçin!"

"Tamam!" Beni göremese de başımı sallıyorum. "Bize bir dakika ver."

Güçlü kuvvetli köylülerin yaralı Kalixianları taşımaya yardım ediyorum, hepimiz küçük alanın en uzak köşesinde sıkı bir düğüm halinde bir araya geliyoruz. İstedğim kadar uzağa gitmemiz için yer yok ve çömeldiğimiz yerden tünelin ağzını hâlâ görebiliyorum. Ama en azından düşen kayalardan uzakta olacağız. Umarım.

Tabii tüm mağaranın çökmeyeceğini varsayarsak.

Yer sarsılıyor, bir, iki, üç kez ve kalbimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum, çılgılık atmamak için dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Vrale'yle beni yeraltına yuvarlayan depremi çok iyi hatırlıyorum ve bu da ona çok benziyor.

Ama diğerlerinin korkmasını istemiyorum. Buraya onlara yardım etmeye geldim, işleri daha da kötüleştirmeye değil.

Bu yüzden dişlerimi sıkıyor, yarığın açılmaya başladığını gördüğümde kendimi nefes almaya zorluyorum. Bir patlama daha olurken, üzerimizdeki Kalixianların açıklığı yontma, gevşeyen kayayı kırma ve yarığı açabildikleri kadar açma seslerini duyuyorum.

"Haydi!" Vrale çağırıyor. "Sanırım yeterince genişledik. Şimdi yukarı çıkmaya çalışın!"

Dışarıdaki fenerlerinden içeri süzülen ışığı görebiliyorum ve diğerlerinin mağaranın bir tarafındaki tavan ve üst duvardaki artık ağlayan boşluğa doğru geçmelerine yardım etmeye başlıyorum. Kalixian köylüleri teker teker dışarı çıkıyorlar ama en yaşlılarından biri yaralı olduğu için yüzeye doğru tırmanmakta zorlanıyor. Geçit benim sürünerek indiğim zamankinden daha geniş olsa da yine de dik bir tırmanış.

Ona yardım etmek için geride duruyorum, el ve ayak dayanaklarını gösteriyorum ve zaman zaman gücü azaldığında ona destek veriyorum.

"Onu çıkarmama yardım edin!" Yüzeye yaklaştığımızda sesleniyorum ve iki çift el açıklıktan içeri girerek yaralı Kalixian'ı yukarı kaldırmaya yardım ediyor. Aşağı inen bir sonraki ele tutunuyorum, tırmalıyorum ve duvarda yeni bir dayanak buluyorum. Yerin altında geçen birkaç saatin ardından açıklıktan gelen temiz hava içimi rahatlatıyor.

Ama bacaklarımı düzelterip kendimi yüzeye doğru iterken, tutunduğum yerin çöktüğünü hissediyorum.

Tutunduğum kaya altımdan kayıyor ve elim onu kavrayan kayadan kurtulurken çığlık atıyorum. Umutsuzca kenara tutunmaya, yeni bir dayanak bulmaya çalışıyorum -herhangi bir şey- ama etrafımdaki her şey çok hızlı hareket ediyor gibi görünüyor, diğer kayalar ilk düşen kayanın yerini alıyor.

Boşlukta savrulup mağaranın zeminine düşerken dudaklarımdan keskin bir çığlık daha kopuyor.

Yarığın dibindeki toprağa sertçe çarpıyorum ve son gördüğüm şey büyük bir kayanın bana doğru savrulduğu oluyor.

Sonra her şey kararır.

Vrale

Brielle'in çığlığını duyduğumda yaralı köylülerden birinin yarıktan uzaklaşmasına yardım ediyordum.

Bu ses beni derinden etkiliyor, onun yaralandığını anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, içimi kaplayan soğuk korku yüzünden nabzım neredeyse duracak gibi oluyor.

Beni bir şey ele geçiriyor, neredeyse ilkel, eski bir duygu, tıpkı köyde canavarın Brielle'e doğru koştuğunu gördüğümde içimi dolduran dürtü gibi.

Üzerime bir tür sakinlik çöküyor, tek bir odaklanma. Genelde bir kavganın ortasında hissettiğıme benziyor ama ondan çok daha yoğun. Her şeyi tüketiyor.

Korku, acı ya da yorgunluk hissetmiyorum.

Eşimi kurtarmak için duyduğum ezici ihtiyaçtan başka bir şey yok. Onu korumak için. Ne pahasına olursa olsun ona ulaşmak.

Mağaranın girişine doğru fırlıyorum, eipteki diğerlerinin bağırarak karşı çıkmalarına rağmen aşağıya doğru sallanıyorum, kendimi mağaranın ağzına indirirken bir el ya da dayanak bulabildiğim her yere tutunuyorum. Ona ulaştığım sürece yaşamak ya da ölmek umurumda değil.

Brielle için ölümü binlerce kez göze alırdım.

Yanında taşıdığı küçük fenerin solmakta olan ışığında, orta büyüklükteki birkaç kayanın altında sıkışmış halde onu bir an görebiliyorum. Yaralı olduğunu görebiliyorum. Kötü bir şekilde. Ağzının kenarından kan damlıyor ve baygın görünüyor.

Görmek bile beni çılgına çevirmeye yetiyor. Patlamalarla açtığımız açıklıktan aşağı inerken daha önce hiç hissetmediğim adrenalin, ne bir savaştan ne de herhangi bir efordan kaynaklanmıyor, içimde dalgalanıyor. Ben tırmanırken kayalar biraz kayıyor ama sabitlenmiş, bir daha kaymayacak şekilde birbirlerine kenetlenmiş görünüyorlar.

Ayaklarım mağaranın zeminine ulaştığı anda, Brielle'in üzerinde duran kayalara uzanıyor, onları yakalıyor ve üzerinden fırlatıyorum. Bir çılgınlık içindeyim

Ona ulaşmak için kayaları kaldırıp sanki hiçbir ağırlıkları yokmuş gibi mağaranın arkasına doğru fırlatmaları gerekiyor.

Taşlar üzerinden kalktığında yaralarını daha net görebiliyorum. Kollarından biri açıkça kırılmış, omzundan doğal olmayan bir açıyla bükülmüş ve ağzından akan kanlara bakılırsa kaburgaları da kırılmış. Bir düzine başka sığ yaradan da kan akıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor, ona uzanırken dudaklarımdan şiddetli bir acı çığlığı dökülüyor.

Arkadaşım. Benim Irisa'm.

Hayır. Seni de kaybetmeyeceğim.

Onu nazıkçe kaldırdığımda, acı içinde inlerken yarı kapalı mavi gözlerinde bir bilinç titreşimi görüyorum. Sonra onu kollarıma aldığımda bilincini tamamen kaybediyor. Bir bakıma bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum - bilinci yerinde değilken acının farkında olmayacak.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde, dengesiz ve kaygan kayalarda gezinerek ve eşimi buradan canlı çıkarmam için tanrılara dua ederek, onu mağaradan yukarı taşıyorum. Diğerleri yardım ediyor, yolu görebilmem için aşağıya bir ışık daha tutuyor ve tırmandığım dar kanaldaki zayıf noktalar konusunda beni uyarıyorlar. Onu tekrar sağlam zemine kaldırıp dışarı çıkarken bana yardım etmek için aşağı uzanıyorlar.

Sağlam bir zemine geri döndüğümüz için nabzım biraz yavaşlıyor. Hâlâ Brielle'e tıbbi bakım sağlamam gerekiyor ama köye zamanında dönebilirsek başaracağına inanıyorum.

Tanrım, lütfen başarmasına izin ver. Lütfen onu da benden alma.

"Gitmemiz gerekiyor. Şimdi," diyorum kalın bir sesle, savaşçı arkadaşlarıma seslenirken başımı kaldırıp zar zor bakıyorum. "Herkes gitmeye hazır mı?"

"Hazırız," diyor Draven, sesi kasvetli.

Emir vermeye başlar ve ekip hızla hareket eder, herkes yaralıları mümkün olduğunca çabuk köye geri götürmek için birlikte çalışır. Yaşlı ve yaralı Kalixian'lara kurtarma ekiplerindeki sağlam vücutlu savaşçılardan çiftler yardım ediyor ve köye doğru topallayarak ilerlerken onlara dayanacak bir şeyler veriyor. Ekibimizin geri kalan üyeleri malzemeleri toplarken Brielle'i kollarımda tutuyorum ve hepimiz mümkün olan en hızlı şekilde geri dönüyoruz.

Uzaktaki köyün ışıkları yavaş yavaş büyüyor ve uzaktan daha görünür hale geliyor. Karanlıkta Brielle'i sıkıca kendime doğru tutuyorum ve dua ediyorum ki

yeni bir deprem olmayacak ve eşim iyi olacak. Onu korumakta başarısız olmayacağım.

Cesareti onu kaybetmeme sebep olmayacak.

Yolculuk sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor ve beni tam bir depar atmaktan alıkoyan tek şey, karanlıkta tökezlersem ikimizi de dağın yamacından aşağı yuvarlayarak Brielle'i riske atmama konusundaki kararlılığım.

Köye ulaşır ulaşmaz kurtarma ekibinin geri kalanı harekete geçiyor, etrafımızda dolanıyor ve yaralı Kalixianların daha fazla tıbbi malzemenin bulunduğu gemiye binmesine yardım ediyor. Brielle'i de gemiye taşıyıp, çadırda tedavi edilemeyecek kadar ağır yaralıları için revir olarak kurulan küçük alana götürüyorum.

Yaralı Kalixianların biraz daha tedavi ve dinlenmeyle iyi olacakları hemen anlaşılıyor. Brielle'in getirdiği malzemeler onlara çok yardımcı oldu.

Bu rahatlatıcı ama Brielle için duyduğum endişeyi daha da artırıyor.

Bu görevde tıbbi ekibe liderlik eden Osynth, Brielle'in üzerine eğilip yaralarını kontrol ederken yüzünü buruşturuyor. Yanında durup elini tutuyorum, gözlerini bir daha açamayacağından korkuyorum. Yaraları ilk düşündüğümde daha kötüymüş.

"Bu kemiğin ayarlanması gerekecek. Ve tüm vücut taramasına ihtiyacı olacak," diye mırıldanıyor Osynth. "Ağrısı için ona bir şeyler vereceğim."

Bir iğne yapıyor ve geri çekilirken Brielle'in göz kapakları titriyor. O usulca inerken nabzım şakaklarımda atıyor.

Sonra gözlerini açar.

Brielle

Gözlerimi açar açmaz içime dolan acı, ciğerlerimdeki havayı çekip almaya yetiyor. Ama görüşüm netleşip soluk soluğa birkaç nefes çektiğimde Vrale'nin üzerime eğildiğini, yüzünün endişeli ve gergin olduğunu görüyorum.

Göğsümde ani bir duygu yükseliyor ve bu duygunun ne olduğuna dair düşünebildiğim tek bir kelime var.

Sevgiler.

Bu aşk, saf, çiğ ve gerçek.

Ardından içime vahşi bir neşe doluyor. Çünkü vücudum tam anlamıyla üzerime bir sürü taş düşmüş gibi hissettirse de hayattayım. Ve dostum da öyle.

O burada. İkimiz de buradayız.

Tekrar birlikteyiz, diğer tarafta, tıpkı inandığım gibi.
ol.

Vrale eğilip beni dudaklarımdan öperken, tıbbi teknisyen Dudaklarının nazik dokunuşunda tüm endişesini ve rahatlamasını hissedebiliyorum.

"Sen... sen beni geri getirdin," diye mırıldanıyorum. Elimi tutuyor ve ben de onun daha büyük olan elini zayıfça sıkıyorum, nasırlı avucunun benimkine değdiğini hissediyorum.

"Aşağı indim ve seni aldım," diye mırıldanıyor, yüzümden bir tutam saçı fırçalayarak. "Seni mağaradan çıkarıp köye kadar taşıdım. Sana bir şey olmasına asla izin vermezdim."

"Diğerleri." Etrafıma bakmaya çalışıyorum ama içime acı saplanmadan pek hareket edemiyorum. "Onlar iyi mi?"

"Öyleler," diye onaylıyor Vrale. "Hepsi hayatta ve köye geri döndüler ve senin sayende hayatta kalacaklar. Sen onları kurtardın."

"Çok sevindim," diye nefes alıyorum. Sonra yüzümü buruşturuyorum, hareket etmeye çalışırken içimde yine bir acı dalgası yükseliyor.

Vrale hemen tıbbi teknisyene bakıyor, gözlerini kısarken yüz hatlarını sert ve koruyucu bir ifade kaplıyor. "Onu geri götürmek istiyorum."

Jocia'yı hemen getirin," diyor sesi kararlı bir şekilde. "Orada daha gelişmiş iyileştirme ekipmanları var."

"Hayır!" Başımı sallıyorum, sonra tekrar yüzümü buruşturuyorum. *Ouch. Kötü fikir.* "İş henüz bitmedi," diye ısrar ediyorum. "Hâlâ yapılacak çok şey var. Kalmak istiyorum. İyi olacağım."

Ben konuşurken bile Vrale'nin yüzünde isyanın mayalandığını görebiliyorum. Onu tartışmak üzere olduğunu anlayacak kadar iyi okuyabiliyorum, bu yüzden yüzümde yalvaran bir ifadeyle Osynth'e yan gözle bakıyorum.

"Bana burada verebileceğinizden daha fazla tedaviye mi ihtiyacım var?"

Osynth yüzünü buruşturuyor, bakışları ikimizin arasında gidip geliyor. Vrale'nin gazabına uğramaktan hoşlanmadığı belli, ama yalan söylemeyi de kendine yediremiyor, onun yerine başını sallamakla yetiniyor.

"Hayır, seni burada tedavi edebiliriz," diyor bana, sanki Vrale'yi dinlemekten başka çare olmadığını söylemek istemiş gibi, neredeyse üzülerek. "Jocia'ya dönmekten de iyi olacaksın. Nanitlerin kemiklerini bir araya getirmesi ve iyileştirici sıvıların kaybolan kan hücrelerini yenilemesi birkaç gün sürecek ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir yaran yok."

Vrale boğazının derinliklerinden gelen sinirli bir sesle neredeyse hırlıyor ve Osynth hafifçe solgunlaşıyor, Kalixianlar kadar bronz bir uzaylı için gerçek bir başarı. Dostumun sinirli olduğunu anlayabiliyorum ama acıya rağmen sırtımdan kendimi alamıyorum.

Vrale'ye kararlı bir tavırla, eskiden Nadia'ya bakışımı anımsatan sert bir bakışla bakarak, "O zaman buraya kadar," diyorum - bu adamla tartışmak o kadar kolay değil. "Ben kalıyorum. Birkaç gün içinde iyileşeceğim ve sonra yardım etmeye devam edeceğim. Buraya bunun için geldim ve görevim bitene kadar ayrılmak istemiyorum. Yapacak daha çok şey, yardım edecek daha çok insan var. Diğerlerini kurtarmak bunun sadece bir parçasıydı. Hâlâ molozları temizlememiz ve yeniden inşaaya yardım etmemiz, erzak toplamamız gerekiyor."

"Molozları kazamazsın!" Vrale bana ters ters baktı. "Kolun kırılmış, Brielle. Jocia'da rahat bir yerde dinlenmen gerek, orada düzgün bir şekilde iyileşebilirsin."

"Herkes gibi ben de burada iyileşeceğim," diye ısrar ediyorum. "Profesyoneli duydun. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Gördün mü?"

Sağlam elimle kendimi biraz yukarı itiyorum, yaralı kolumdaki acıyı görmezden geliyorum, ancak Osynth'in bana verdiği şey sayesinde biraz azalmaya başlıyor.

Vrale inliyor. "Tüm tanrılar adına. Sen en inatçı, en kararlı..."

"Ve bunun için beni seviyorsun," diyorum ona sırtarak. "Birbirimiz için mükemmeliz."

Sözlerim üzerine gözleri hafifçe açılıyor ve devam eden acının ve sistemimde yol alan ilaçların bulanıklığı içinde bile az önce ne söylediğimi anlıyorum.

"Yani, beni bunun için *seviyor* musun bilmiyorum," diyorum çabucak. "Benim bu yönümü seviyorsun belki. Beni sevdiğini söylemek istemedim. Belki de bunun için çok erken. Çok hızlı. Kelimeleri sana sokmaya çalışmıyordum-"

Vrale elimi kavıyor, ağzına götürüyor ve dudaklarını sıyrılmış parmak eklemlerime bastırıyor.

"Brielle." Sesi derin ve pürüzsüz ve adımı söyleyiş şekli omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Seni seviyorum. Hem de çok."

Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Kaburgalarımın arkasında tatlı bir ağrı var ve bunun aldığım yaralarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Eski ben kesinlikle bunun çok hızlı olduğunu düşünürdü. İki insanın bir haftadan kısa bir süre sonra aşık olduklarını anlamalarının mümkün olmadığını söylerdi. Ama eskiden olduğum kişinin son kalıntılarını o mağarada bırakmış olmalıyım, çünkü Vrale'nin bakışlarıyla karşılaştığımda kalbimde en ufak bir şüphe ya da tereddüt yoktu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Onun gücünü, koruyuculuğunu ve düşünceliliğini seviyorum. Onun da benim kararlılığımı ve bir konuda kendimi güçlü hissediyorsam onunla tartışmaktan çekinmememi sevdiğini biliyorum. Bu iyi bir şey, çünkü bu benim her zaman sahip olduğum ve muhtemelen hiç değişmeyecek bir özelliğim. Neyse ki o da en az benim kadar inatçı ve kararlı ve ben de onun bu yönlerini seviyorum.

Başımı kaldırıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum, o da çenemi baş ve işaret parmakları arasında hafifçe kavıyor. Vücudumdaki rahatsızlığa rağmen, kendimi harika hissediyorum, sanki ruhum o kadar çok neşe saçıyor ki fiziksel acı fark edilmiyor bile.

"Ruhumun seninkini tanıdığı gün, hayata döndüğüm gündü," diye mırıldanıyor Vrale. "Senin için çok minnettarım, kalbim. Benim Irisa'm."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Sağlam elimi saçlarında gezdirip onu tekrar öpüyorum. "İyi olacağım, söz veriyorum. Artık yaşamak için çok sebebim var. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yapmasan iyi edersin," diye dudaklarıma karşı hırılıyor, sesi aynı anda hem alaycı hem de ciddi.

"Nasıl yapabilirdim ki?" Başını kaldırdığında ona gülümsüyorum ve gözlerimde ışıl ışıl parlayan aşkı görmesine izin veriyorum. "Ne de olsa eşimi buldum. Olmak isteyeceğim başka bir yer yok."

Vrale

Brielle, Jocia'dan getirdiğimiz gemideki küçük revirde iyileşirken BİRKAÇ GÜN GEÇTİ. Elimden geldiğince meşgul olup köyün temizlenmesine ve en gerekli yapıların yeniden inşa edilmesine yardımcı olsam da, süreci endişeyle izlemekten kendimi alamıyorum.

Tüm Kalixianlar onu seviyor. Tıbbi teknisyenler onun rahat etmesi ve ihtiyacı olan her şeye sahip olması için ellerinden geldiğince çok zaman harcıyor ve köyden gelen av partisinin üyeleri de kendilerini kurtardığı için ona inanılmaz derecede minnettar. Geceleri, çadırımda ondan bu kadar uzakta uyumayı reddederek revirde onunkinin yanındaki bir palete uzanıyorum.

Herkesin onu bu kadar sevmesine rağmen -tabii ki hepsi erkek- bu beni bir zamanlar düşündüğüm kadar kıskanç yapmıyor. Aramızdaki bağın ne kadar güçlü olduğunu ve bizi hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ayıramayacağını biliyorum. Aramızda olanlara hazırlıklı değildim, ama şimdi ikimiz de bunu tamamen benimsediğimize göre, hiçbir parçasından şüphe etmiyorum. Onun için ve bu bölgeden ayrıldıktan sonra önümüzde bizi bekleyen gelecek için minnettarım.

Bu görev için Jocia'dan ayrıldığımdan beri hayatım ölçülemeyecek kadar değişti, ama daha iyisi için.

Brielle'e beni hayata döndürdüğünü söylediğimde abartmış değildim. Onunla tanışana kadar kalbimin ne kadar ölü ve cansız olduğunu fark etmemiştim bile. Hayatın gereklerini yerine getiriyordum ama gerçekten yaşamıyordum.

Artık uğruna yaşayacağım bir şey var.

Onunla.

İyileşirken bile, morallerini yüksek tutmak için iyileşmekte olan diğer Kalixianlarla konuşarak, gülerek ve şakalaşarak yardım etmeye çalışıyor. Eşimi kendi halinde görmek, onunla birlikte iyileşmekte olan diğerlerine yardım etmek ve onları neşelendirmek beni mutlu ediyor. Bu Kalixianların onunla tanışmış olmalarına, onun tatlı, nazik ve eğlenceli ruhunu paylaşımlarına çok sevindim. İyileşirken onlara da yardımcı oluyor gibi görünüyor, herkesin rahatsızlığına rağmen revirde hafif bir hava esiyor.

Ve neyse ki Brielle iyi ve hızlı bir şekilde iyileşiyor. Hâlâ Jocia'da daha özel tıbbi ekipmanların olduğu bir yerde olsaydık daha hızlı iyileşeceğine inanıyorum ama gemideki revir herkesin hazırlıkları sayesinde iyi durumda ve onu geri götürmek için kendi endişem dışında gerçek bir neden yok - özellikle de kalmak istediği için.

Onun isteklerine saygı duymam gerektiğini biliyorum ve duyuyorum da, ama onu uzun süre acı içinde görmek çok zor.

Yine de, doğru yönde ilerleme kaydedildiğini görmek yardımcı oluyor.

Çok uzun gibi gelen günlerden sonra, sağlık ekibi nihayet taburcu edilebilecek ve hafif aktivitelere başlayabilecek kadar iyi olduğunu söyledi.

Gemiden çıkmasına yardım ederken "Işığa vurgu yapıyorum," diye tekrarlıyorum.

"Biliyorum, biliyorum." Omuzlarını silkiyor, güneş ışığında gözlerini kırıştırırken derin bir nefes alıyor. "Ama hâlâ yapabileceğim çok şey var. Bahse girerim yapabilirim."

Sahte bir hırıltıyla onu kollarımın arasına alıyorum. "Dinlenmeni istiyorsam seni bağlamam gerekecek, değil mi?"

Kıkırdıyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Bunun kulağa edepsizce geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Hem söyledikleri hem de onu kollarımın arasına aldığımda vücudunun bana yaslanma hissiyle sikim seğiriyor. Cevap vermek yerine, gemiden uzaklaşıp onu doğrudan kendi çadırıma -artık *bizim* çadırımıza- götürüyorum.

Onu nazıkçe içeriye yatırdım ve ikimiz için nasıl hazırladığımı görmesine izin verdim. Çadırından fazladan battaniye ve palet getirdim ve onları serdim, fazladan yatak takımı ekledim, böylece ikimiz için de daha yumuşak ve rahat olacak, birlikte uyuyabileceğimiz bir alan olacak.

Brielle görür görmez gülümsüyor. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Elbette." Bakışlarını yakalıyorum, sanki gözlerinin güzel mavi derinliklerine düşüp boğulabilirmişim gibi hissediyorum. "Seni bağlamakla dalga geçiyordum ama burada olduğumuz sürece benimle kalmanı istiyorum, böylece sana bakabilirim. Sorun olur mu?"

Pelüş alt dudağını dişlerinin arasında sürüklüyor, derin bir nefes alırken göğsü inip kalkıyor. "Evet. Kulağa hoş geliyor... Bu fikre bayıldım. Teşekkür ederim, Vrale. Her şey için."

Yüz ifadesindeki tatlı şefkat dayanabileceğimden çok daha fazla. Dudaklarımın tekrar onun dudaklarına değmesi için bir saniye daha bekleyemem.

Onu nazıkçe kucaklayarak öpmek için eğildim. Bana doğru uzanıyor, ağzı benimkiyle buluşuyor ve uyarılmanın verdiği yumuşak nefesini duyuyorum

elektrik enerjisi aramızdan geçiyormuş gibi görünüyor.

Havadaki arzusunun kokusunu alabiliyorum, tenindeki kızarıklığı hissedebiliyorum ve vücudum beni ayaklarımın üzerinde dengesiz bırakan saf bir arzu dalgasıyla cevap veriyor, aletim anında sertleşiyor.

"Daha yeni iyileştin," diye mırıldanıyorum, kelimeleri çıkaracak kadar uzun süre öpüşmeyi kesmeyi başarıyorum.

Ama Brielle bana ters ters bakıyor ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni yatağa doğru götürüyor.

"Güven bana Vrale," diyor, sesi alçak ve ihtiyaç dolu. "Bunun için yeterince iyiyim. *Günlerdir* tek düşündüğüm bu."

"Ağırdan almalıyız," diye ısrar ediyorum, yatağa yatmasına yardım ederken, yanına uzanırken ona nazikçe dokunuyorum.

Ama bana doğru eğilip dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde, bunun imkânsız olduğunu anladım. Onu havuzda sahiplendiğimden beri birbirimize dokunmadık. Hemen ardından kurtarma girişimi için ayrıldık ve o zamandan beri günlerdir iyileşiyor.

Neredeyse göbeğime değecek kadar sertleşmiş olan sikim bunu bana hatırlatıyor.

Peştemalimi bir kenara atıp Brielle'in kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasına yardım ediyorum ve tamamen çıplak kaldığında, elimden geldiğince nazikçe bacağına uzanıyorum, vücudu benimkinin uzunluğu boyunca bastırırken kalçamın üzerinden çekiyorum. İçine doğru kaymaya başladığımda sikimin ucu sıırılsıklam girişine sürtünüyor.

Beni tekrar öperken zevkten nefesi kesilerek inliyor.

Yavaşça içine doğru bastırıyorum, zevk neredeyse acı verici olana kadar çekiyorum. Vücudu uzunluğumun etrafında sıkılıyor, iç duvarları sanki beni daha derine çekmeye çalışıyormuş gibi etrafımda dalgalanıyor.

"Tanrım, çok mükemmelsin," diye inliyorum. "Benim için çok mükemmelsin. Hatırladığımdan bile daha iyisin."

"Bunu hiç düşündün mü?" diye fısıldıyor. "Havuzdaki o zamanı düşündün mü? Ya da mağarada?"

"Evet." Sesim gergin, anılar zihnimden süzülüyor ve uyarılmışlığımı daha da artırıyor. "Her deshing günü."

"Ben de." Yumuşakça inliyor. "Seni çok istedim Vrale. Bunu çok özledim."

"Krax." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, ihtiyaç içimde dalgalanırken dilimi ağzına sokuyorum.

Ben onu sahiplenirken, onun da benim ruhumu sahiplendiğini hissedebiliyorum. Duygularımız birbirine karışıyor ve hangisinin benim hangisinin onun olduğunu ayırt edemiyorum. Tek bildiğim, o bana sarılırken ikimizi de saran ezici sevgi.

Yavaş, sıkı itişlerle içine girip çıkarken bedenlerimiz birlikte hareket ediyor, sikimin ucu onun içinde inlemesine ve haykırmasına neden olan noktaya bastırıyor. Onunla uzun süre bu şekilde oyalanıyorum, kalçalarının benimkilere, karnının benimkilere ve göğüslerinin göğsüme yumuşakça bastırdığı hissinin tadını çıkarıyorum. Onu yavaşça içime alırken dudakları küçük, tatlı öpücüklerle benimkini okşuyor, bunu uzatmak, kalıcı kılmak istiyorum.

Birkaç uzun dakikadan sonra onu dikkatlice hareket ettiriyorum, sırt üstü yatırıyorum ve her iki bacağını da kalçamın üzerine çekerken kendi tarafıma yerleşiyorum. Bana dik bir şekilde uzanıyor, bakışları benimkilerle buluşurken başı yastıkların üzerinde duruyor.

"Ben hiç-"

Tekrar içine girdiğimde yumuşak bir zevk sesiyle nefesini kesiyor.

Bacaklarından birini belime doğru çekiyorum, böylece uyluklarının arasında çok sevdiği noktaya erişebiliyorum ve tekrar tekrar içine giriyorum. Ona bu kadar zevk veren sert çıkıntıyla oynarken, bu şekilde onun her yerini, vücudunun her santimini görebiliyorum.

Kalçaları yukarı doğru kıvrılıyor, bana sürtünüyor, teni kızarıırken her itişimi karşılıyor. Onun ve benim uyarılmışlığımın kokusu çadırda birbirine karışıyor ve başını sallıyor, parmakları battaniyeyi tırmalıyor. Zirveye ulaştığı ve kenardan düştüğü anı tam olarak görüyorum, doruk noktası vücudunu titretiyor ve horozumun üzerine sertçe boşalırken kıvranıyor.

"Tanrım, Vrale!"

İnliyor, ben daha hızlı ittikçe iç duvarları hala sıkılıyor ve etrafımda çırpınıyor, onu doldurma ihtiyacı yavaş ve nazikçe gitme arzusunu geride bırakıyor.

"Hayatımızın geri kalanında seni böyle alacağım," diye mırıldanıyorum ona, elim göğüslerinin üzerinde kayıyor, tekrar yavaşlarken meme uçlarıyla alay ediyor, her hamlede sikimin her santimini hissetmesine izin veriyorum. "Seni sikimle, parmaklarımla, dilimle dolduracağım. Zevkten başın dönene kadar, daha fazla dayanamayana kadar, tohumum için yalvarana kadar tekrar tekrar boşalmanı sağlayacağım. Kaç gece istersen, Brielle. Seninle *her şeyi* yapmak istiyorum."

"Siktir, evet. Benim de sana yapmayı hayal ettiğim o kadar çok şey var ki," diye nefes alıyor, sırtını tekrar dikleştirirken bana hınzırca bakıyor, bana karşı öğütürken uzunluğumun üzerinde kıvranıyor.

Ayağa kalkarak pozisyonlarımızı ayarlıyorum ve yastıklara yaslanırken onu kucağıma çekiyorum. Kalçalarını iyice açıyorum, böylece onu tekrar sikimin üzerine yerleştirirken iyi görebiliyorum, onu kalçalarından tutup yavaşça uzunluğuma indiriyorum, bunu yaparken zevkle inliyorum.

"Bütün bir geceyi seni tadarak geçirmek istiyorum," diye inliyorum. "Seni kaç doruğa çıkarabileceğimi görmek. Seni ellerinin ve dizlerinin üzerine koymak ve içine girerken mükemmel arka tarafını sıkmak istiyorum."

"Mağarada ağzımı sana dayadığımda hoşuna gitti mi?" Brielle nefes alıyor, kalçalarını sıkıca tutup içine doğru daldığımda beni öpmek için eğiliyor.

"Evet," diye homurdanıyorum, taşaklarım hatırladığım zevkle bedenime daha sıkı yapışıyor.

"İkisini aynı anda yapabiliriz, biliyorsun. Ben senin üzerindeyken, ben senin üzerindeyken senin ağzın benim üzerimde, birbirimizi boşaltana kadar."

Bu hiç aklıma gelmemişti ve bu düşünce o kadar erotik ki, neredeyse kendimi burada ve şimdi onun içine dökeceğim, sadece büyük bir çabayla kendimi tutuyorum.

"Krax, evet." Alt dudağını ısıriyorum. "Benim kötü, vahşi dostum. Seni çok seviyorum."

Bir yanım onu sikimden kaldırıp hemen şimdi denemek istiyor ama çok yakını, serbest kalmak için çok çaresizim. Ve içinde başını omzuma düşürmesine neden olan bir noktaya çarptığımda, dudaklarından çiğ bir ecstasy çılgılığı düştüğünde, kendimi tutmam için çok geç olduğunu biliyorum. Onu mutluluğa doğru takip ediyorum, kendimi onun sıkı, ıslak sıcaklığına boşaltırken birkaç kez daha içine pompalıyorum.

O iyileşirken ayrı kaldığımız onca zamandan sonra, ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey buydu; hem ruhlarımızın hem de onun bedeninin iyileşmesi. Sonrasında birbirimize sarıldık, kollarımla ona sarıldım ve tatlı kokusunu içime çekerken yüzümü saçlarına gömdüm.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum.

"İstemiyorum. Seni bulmak için bütün bir evreni aştım." Brielle bana daha da sokuluyor, vücudumun şekline doğru kıvrılıyor.

Kollarımı ona sımsıkı sarıyorum ve bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm yeni bir mutluluğun içimi kapladığını hissediyorum.

Bu güzel, vahşı Terran kadını benim eşimden daha fazlası. Ruhumun
diğer yarısından daha fazlası.
O benim ikinci şansım.

Brielle

Köyü onarmak için çalışarak geçirdiğimiz sonraki iki hafta, özellikle de öncesinde yaşananlar düşünüldüğünde, oldukça huzurluydu. Artık kayıp Kalixianlar, yaralı köylüler ve kendi yaralarımın yarattığı acil tehlikeler geçtiğine göre, köylülerin hayatlarını eski haline getirmelerine yardımcı olmaya odaklanabiliriz.

Kendimi işe yarar hissetmek güzel bir duygu, hatta yanımda eşim varken amacımı bulmuş olmak daha da güzel.

Vrale ve ben kolayca bir rutinin içine giriyoruz. Artık bir çadırı paylaşıyoruz ve her sabah gün doğumuyla birlikte uyanıp ateşin başında herkes için kahvaltı hazırlamaya yardım ediyoruz ve yemek yerken köyün yaşlılarının bize nasıl yapılacağını gösterdiği bitki çaylarını yudumluyoruz.

Gün boyunca çalışarak molozları temizliyor, evleri ve toplum merkezlerini yeniden inşa etmeye başlıyoruz. Öğleden sonra herkesin birlikte yemek yemesi ve dinlenmesi için her zaman bir mola veriliyor ve bazen Vrale ve ben hızlı bir seks için çadıra gizlice giriyoruz, artık iyileştiğim ve kendimizi tutmamız için hiçbir neden kalmadığı için ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz.

Geceleri kamp ateşinin etrafında akşam yemeği, müzik, şakalar ve kahkahalar oluyor ve ben her günü dostumun kollarında, onun sert ve kaslı göğsüne sokularak, genellikle o beni tekrar sahiplendikten sonra bitiriyorum.

Birlikte gençler gibiyiz, aşk ve arzuyla başımız dönüyor, ancak yaşımızın verdiği bilgelikle, sahip olduğumuz şeyin değer verilmesi ve önemsenmesi gereken bir şey olduğunu biliyoruz. Aramızdaki tutku herhangi bir genç, yeni ilişki kadar sıcak yanıyor, ancak ikimiz de sahip olduğumuz şeyin ne kadar nadir olduğunu bilmek ve birbirimizi asla hafife almamak için hayatlarımızda yeterince şey yaşadık.

Vrale ile gerçekten her şeyi buldum.

Beni ruhumun en derin noktasına kadar anlayan ve seven bir eşim var ve ben de onun için aynı şeyi hissediyorum. Her birimizin içindeki inatçılık bazen bazı tartışmalara neden olsa da, aramızdaki sevgi bunu çabucak yumuşatıyor.

Bir yanımla sonsuza kadar burada kalmaktan mutlu olurdu. Kiaran bölgesini seviyorum ve dağlar ve berrak hava ile çevrili kendimi evimde hissediyorum.

havuzları ve köydeki insanlar. Buradaki insanlar Jocia'da tanıştığım Kalixialılardan biraz farklı, daha sade ve kırsal, hatta başkentte yaşayanlara göre doğayla daha uyumlular - ki bu da bir şey söylüyor, çünkü tüm Kalixialıların gezegenlerinin vahşi doğasıyla özel bir bağı var. Ama ben onların bu yönünü seviyorum. Burada daha önce hissettiklerimi aşan bir huzur var, kolay *olmasa* bile hayatın yavaş ve kolay bir ritmi var ve buradan ayrılmak için hiç acelem yok.

Kendimi tüm Kalix halkına ve genel olarak Kalix'e daha önce hiç olmadığım kadar bağlı hissediyorum. Bunun tek nedeni artık onlardan birine bağlı olmam değil, bunun kesinlikle yardımını olsa da, aynı zamanda onların arasında geçirdiğim zaman, onlarla birlikte çalışmak, bana çok şey veren insanlara bir şeyler geri vermek.

Dünya'daki hayatım sanki çok uzun zaman önce yaşanmış gibi geliyor ve bazen geri dönmek için can atsam da artık onu hiç özlemiyorum.

Neden yapayım ki?

Kalbim burada, Kalix'te.

Hasarlı binaları onarırken ve yenilerini inşa etmeye başlarken daha fazla malzeme toplamak ve aletleri yenilemek için gemi iki kez Jocia'ya geri döndü. Vrale ve ben dağlarda kalıyor, kısa bir süreliğine de olsa başkente dönmek yerine köyde çalışmaya devam ediyoruz. Jocia'da Vrale yokken onun savaşçıları eğitme görevini üstlenebilecek başkaları da var ve Vrale'nin bu uzak bölgeden ayrılmak için benim kadar acele etmediğini biliyorum.

Yine de bu hâlâ antrenman yapmadığı anlamına gelmiyor.

Savaşmak ve başkalarına savaşmayı öğretmek dostumun kanında var, başkalarına faydalı olmak benim için olduğu kadar onun da bir parçası. Aktif olarak temizlik yapmadığımız ya da yeniden inşa etmediğimiz zamanlarda, köydeki bazı genç erkeklere dövüş teknikleri öğretmeye başlar. Daha verimli avlanmalarına ve köyü diğer hayvanların saldırılarına ya da onları tehlikeye atabilecek herhangi bir şeye karşı savunmalarına yardımcı olmak için onlarla birlikte tatbikatlar yapıyor.

Onu izlemeye bayılıyorum. İnanılmaz bir öğretmen, yirmi yaşlarında görünen genç savaşçılara karşı sabırlı ve kararlı, hâlâ oldukça genç. Soykırımdan önceki son Kalixian erkekleri.

Bazen Kalixianların bir daha asla tam Kalixian çocuğu doğmayacağı, soylarının bundan sonra hep insanlarla karışacağı gerçeği hakkında ne hissettiklerini merak ediyorum.

Çoğunlukla, bunu yas tutulacak bir şey olarak değil, bir lütuf olarak gördüklerini düşünüyorum, aynı Vrale'nin eş bağında ikinci şansını kaybettiği eşinin anısına kaçınılacak bir şey olarak değil, bir lütuf olarak görmesi gibi.

Bir öğleden sonra, oturup onun genç Kalixian'larla yaptığı tatbikatları izlerken aklıma bir düşünce geldi.

Vrale benden çocuk ister mi?

Bu, Dünya'da düşünmek için fazla zamanım olan bir şey değildi. Nadia'yla ilgilenmek için o kadar çok zaman harcıyordum ki bazen sanki bir çocuğum varmış gibi hissediyordum. Ve evliliğe ve çocuklara yol açabilecek türden bir ilişki kurmayı düşünmek şöyle dursun, rastgele biriyle çıkmaya bile vaktim olmadı. Kaçırıldıktan ve diğer eş bağlarının oluştuğunu gördükten sonra bile, bu benim için gerçekten gerçekleşebilecek bir şeymiş gibi gelmedi.

Ama artık bir eşim var. Sabırlı, nazık ve güçlü biri, benim Nadia'yı yetiştirdiğim gibi Khrelan'ı da yetiştiren bir adam. Çiftleşen diğer savaşçıların bazılarından biraz daha yaşlı, bu yüzden eğer bir aile sahibi olmak istiyorsa, bu onun aklında olmalı. Syra'dan hiç çocuğu olmadı ama yeterli zamanları olmadığından bahsetmişti, istemediğinden değil.

Daha önce çocuklar hakkında hiç bu kadar ciddi düşünmemiştim ama Vrale'yi izledikçe onu bir baba olarak görmek istediğimi fark ediyorum. Bu konuda harika olacağını biliyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, yarısı benim yarısı onun olan küçük bebekleri, Rose'un kızı gibi küçük insan ve Kalixian bebekleri, benim burnum ve Vrale'nin boynuzları, onun teni ve benim gözlerimle düşünmek bile kalbimin acıyan bir sevgiyle şişmesine neden oluyor. Sanki bizim için mümkün olduğunu hayal bile etmediğim bir gelecek varmış gibi geliyor ve aniden bunu her şeyden çok istiyorum.

Vrale onu genç köylülerle çalışırken izlediğimi fark etti ve kısa eğitim seansları bittiğinde bana doğru yürüdü. Yaklaşırken bronz teni terden parlıyor ve bana gülümsüyor.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra kolunu belime doluyor.

Köyün içinde yürümeye başladığımızda ona yaslanıyorum ve etrafı seyrederim. Her yer şimdi çok daha iyi görünüyor. Yeni binalar manzarayı süslüyor ve köylüler yeni veya yeniden canlandırılmış evlerine geri taşınıyor. Bunu görmek, gerçekten bir fark yarattığımızı bilmek iyi hissettiriyor.

"Ne düşünüyordun?" Köyün dışına doğru yürürken Vrale merakla soruyor. "Ben antrenman yaparken aklımdan bir şeyler geçtiğini görebiliyordum."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, durup ona bakarken kalbim biraz çarpıyor. Benden o kadar uzun ve geniş ki onu öpmek için parmak uçlarıma kalkmam gerekiyor. Elimi yüzünün yan tarafına kaydırıyorum, dudaklarının benimkilere değme hissinin ve sessizce inleyerek beni kendine çekme şeklinin tadını çıkarıyorum.

"Şimdi *gerçekten* merak ediyorum," diyor sırtarak, nihayet öpüşmeyi kestiğimizde, yürümeye devam ederken elimi tekrar tutuyor. "Düşüncelerindeki şey beni böyle öpmene neden olduysa, öncekinden bile daha çok merak ediyorum. Nedir o, Irisa'm?"

Yumuşakça gülüyorum. "Seni genç savaşçıları eğitirken izlemek beni düşündürdü, hepsi bu. Merak ediyordum, hiç... hiç çocuk istedin mi?"

Vrale öyle aniden durdu ki sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi oldu. Dönüp bana doğru uzanırken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirliyor ve beni sertçe kollarının arasına alıyor. Beni sertçe öpüyor, dili ağzıma dalarken elleri saçlarıma dolanıyor.

Öpücüğünde o kadar şiddetli, aç bir tutku var ki, tepki olarak içimden geçen uyarılma dalgası yüzünden neredeyse oracıkta boşalıyorum.

Elleri vücudumda gezinirken, belimi ve kalçalarımı okşarken, kıcımlı avuçlayarak sıkarken, aletin sertleştiğini ve karnımın alt kısmına bastırıldığını hissediyorum, arzusun gerginliği ikimizin de içinden geçiyor.

"Evet," diyor derin bir hırıltıyla, ayrıldığımızda ikimiz de biraz nefes nefese kalmıştık. "Çocuk sahibi olmak istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum, Brielle. Bunu seninle paylaşmak beni çok mutlu ederdi. Özellikle de sonra..." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "Bunun benim için asla mümkün olmayacağını düşündükten sonra."

Vrale bana gülümseyerek saçlarımla yüzümden uzaklaştırıyor. Gözleri yeşilden gümüşe dönerken boynuzları güneş ışığında parlıyor. Gözlerinin derinliklerinde o kadar çok sevgi ve hayranlık var ki, sanki mutluluktan patlayacakmışım gibi hissediyorum, sanki bedenimin kaldıramayacağı kadar çok şey varmış gibi.

"İkinci bir eşe sahip olmak çok nadir bir şey," diye mırıldanıyor. Evren bizi bir araya getirdiği için kendimi kutsanmış hissediyorum, Brielle. Sen hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen bir hediyesin. Seni görene kadar kalbim uykudaydı. Her p a r ç a m ı yeniden uyandırdın. Ama en önemlisi-

Bana yeniden aşkı verdin. Bu dünyada bundan daha değerli bir şey yok."

Beni tekrar öpüyor, sonra sessizce yürümeye devam ederken elini benimkinin içine sokuyor.

Kısa bir süre sonra kasabadan ne kadar uzaklaştığımızı fark ediyorum. Beni ilk kez sahiplendiği küçük dağ havuzunun yakınındayız ve tıpkı o gün olduğu gibi etrafta başka kimse yok. Arkadaşıma sırtıyıyorum, üstümün göğüslerimi ve gövdeyi sarmasını sağlayan düğümüne uzanıyorum. Hızlıca çözüyorum ve bugün giydiğim uzun eteği çıkarmadan önce kumaşı yere bırakıyorum.

"O bebekleri şimdi yapmaya ne dersin? Denemeye bir an önce başlayabiliriz ve burası da bunu yapmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor."

Havuzla doğru geri çekiliyorum, baldırlarıma kadar içeri giriyorum ve kaşlarımı sallarken ona doğru bir avuç su sıçratıyorum.

Vrale başını geriye atarak bir kahkaha atıyor. Güldüğü zamanki görünüşünü seviyorum, yüzünü yumuşatıp gözlerini aydınlatmasını. Hiçbir zaman bazı savaşçılar kadar sert bir adam olmadı, ki bu biraz ironik, zira onların çoğunu acımasız bir hassasiyetle savaşmaları için eğiten kişi o. Ancak savaşdaki hünerine rağmen, nezaket, kibarlık ve sabır ondan yayılıyor.

Ve şimdi o da mutluluk saçıyor.

Hiç vakit kaybetmeden peştamalından kurtulup beni suya kadar takip ediyor ve karşılığında hafifçe üzerime su sıçratıyor. Güneşin altında çalışarak ve onun antrenmanını izleyerek geçirdiğim günün ardından serin su ferahlatıcı geliyor. Havuzla girdiğimizde ellerimi üzerinde gezdiriyorum, kolları belime dolandırırken tenindeki kiri ve teri temizliyorum.

"Sanırım burası benim mutlu yerim," diyorum ona usulca, kucağına eğilerek. "Burada, dağların yanında, tertemiz hava, orman, su. Sonsuza kadar burada kalabilirim. Geri dönmeliyiz," diye ekliyorum, aklıma gelen fikirle kaşlarım kalkıyor. "Bir tatil gibi. Gelecekte bir zaman, sadece ziyaret etmek için. Güzel olurdu."

"Çocuklarımızı buraya getireceğiz," diye söz veriyor Vrale boynuma sokularak. "Onlara anne babalarının aşık olduğu yeri göstereceğiz ve bir yeraltı mağarasından nasıl kaçtığımızın öyküsünü anlatacağız. Onlara annelerinin ne kadar cesur olduğunu ve ilkinden zar zor kurtulmuş olmamıza rağmen o mağaralardan birine daha inmeye razı olarak bir grup kayıp savaşçıyı nasıl kurtardığını anlatacağım."

"O kadar cesur değildim," diye ısrar ediyorum ama arkadaşım sadece gülüyor.

"Öyleydin." Bakışlarımı karşılamak için biraz geri çekiliyor ve nemli saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. "Cesur, sert ve kararlıydın. Ve seni tüm bu özelliklerin için sevdiğim kadar nazik ve kibar kalbin için de seviyorum. Bana verdiğin her şey için seni seviyorum ve karşılığında sana her şeyi vermeyi umuyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldıyorum, onu usulca öperek. Elim göğsünden aşağıya, karnının dalgalanan kaslarının üzerinden kayıyor, ta ki sertleşmiş sikini bulup karnıma bastırana kadar. Alt dudağımı dişlerimin arasında sürükleyerek ona sırtıyorum. "Aslında şu anda bana verebileceğin bir şey düşünebilirim."

"Oh?"

Vrale'nin yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor ve beni yumuşak bir hareketle kaldırıyor. Suyun içinden geçip beni ilk kez sahiplendiği kayaya bastırırken bacaklarım beline dolanıyor.

"Bu mu?" diye kabaca soruyor. Ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, dili alt dudağımın üzerinden kayarak benimkine karışıyor.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde "Hayır," diye nefes alıyorum. "O değil."

"Peki ya bu?" Parmakları kalçalarımın arasından kayarak kıvrımlarımı okşuyor. Küçük bir zevk iniltisi çıkarıyorum, parmak uçlarını klitorisimin üzerinde, girişime doğru kaydırıp tekrar yukarı kaldırırken kalçalarım onun dokunuşuna doğru eğiliyor. "Sanırım istediğin buydu."

Başımı sallıyorum, ancak klitorisimin etrafında yavaşça dönerken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Alt dudağımı ağzına almak için başını eğiyor, sonra beni tekrar öpüyor.

Kasıtlı olarak yaptığı yanlış tahminlerle benimle açıkça dalga geçiyor. Ve yaptığı her şeyi sevmeme rağmen, hiçbiri en çok ihtiyacım olan şey değil.

Sonunda, tam yalvarmak üzereyken, bedenim onun için boşalıp ağrırken, Vrale sikini eline alıyor, şişmiş başını girişime doğru itiyor. Sadece ucunu içime kaydırıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor ve bütün vücudumu zevkten titreten bir sıcaklıkla doluyor.

"Bu mu?" diye sorar, sesi boğuk ve derindir.

Daha fazlasını almak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, bedenim rahatlama ve arzuyla onun etrafında kenetlenirken ahlaksızca haykırıyorum.

"Evet. Tanrım, Vrale. Evet, evet..."

Onu tekrar öpüyorum, içime tamamen girerken bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. İlk orgazmımın içimde dalgalanması için sadece birkaç vuruş daha gerekiyor, zevk neredeyse dayanılamayacak kadar büyük, her sinirimi elektrikliendiriyor.

"İşte bu, Irisa'm," diye homurdanıyor. "Benim için bırak. Sikime boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Bitirmeden önce beni iki kez daha orgazm ediyor, her yerime dokunuyormuş gibi hissettiren uzun, yavaş vuruşlarla beni alıyor. Vücudum içten ve dıştan o kadar hassaslaşmış ki, elinin her fırçası, dudaklarının her dokunuşu, ısınmış etime değen suyun her dalgalanması erotik olarak yüklü hissettiriyor.

Vrale beni ne kadar çok istediğini, beni ne kadar çok sevdiğini, onun etrafında kenetlendiğimde, sikini aldığımında, *onu* aldığımında kendimi ne kadar iyi hissettiğimi fısıldarken derin bir zevk tekrar tekrar içime işliyor.

Ve sonunda derin bir iniltiyle içime boşaldığında, beni uzun süre tutuyor, aleti hala içime gömülü.

"Sanırım buydu," diye mırıldanıyorum tekrar konuşabildiğimde. "Sanırım buydu. Sanırım az önce bir bebek yaptık."

Vrale, dudaklarını boynumun kıvrımına bastırarak yarı kıkırdama yarı hırlama gibi bir ses çıkarıyor. "Söylenecek en mükemmel şeyi her zaman biliyorsun, Irisa'm."

Vrale

BİRKAÇ HAFTA DAHA SÜRDÜ, ama sonunda köy neredeyse tamamen restore edildi. Hiçbir can kaybı yaşanmadı ve tüm evleri ve mümkün olduğunca çok sayıda gerekli yapıyı yeniden inşa etmeyi başardık, böylece son küçük hasar parçalarını onarmayı bitirirken günlük yaşamları normale dönebilir.

Görevimiz tamamlandığına göre, nihayet Jocia'ya dönme vaktimiz geldi.

Gemi bizi geri götürmek için hazırlanırken, Brielle ve ben köylülerle vedalaşıyoruz. Kurtarma ekibindeki herkes gittiği için üzgün ama Jocia'da bizi bekleyen görevler olduğunu biliyoruz. Savaşçılarımı eğitmeye geri dönmek için sabırsızlanıyorum, ancak burada geçirdiğim süre boyunca yaşadığım huzur Jocia'ya gelmeden önceki yıllara hiç benzemiyor.

Geri uçarken Brielle'in yanına oturuyorum, eşime yakın olmanın tadını çıkarıyorum, yanıma yerleşirken elini tutuyorum. Geçen seferki kadar gergin görünmüyor ve mağaralardaki deneyimlerimizin uçuşu daha az korkutucu hale getirdiğini umuyorum.

Gemi bizi havada pürüzsüzce taşıırken, oraya yaptığımız yolculuğu ve o zamanlar her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. O zamanlar Brielle'i neredeyse hiç tanıımıyordum ve onun benim eşim olacağına dair en ufak bir fikrim bile yoktu - her ne kadar bir parçam bunu hissetmiş olsa da, derinlerde bir yerde, belki de onu dans ederken gördüğüm o gün ona o kadar çekildiğimde bile.

Belki ondan bile önce, onu antrenman ringinin yakınında gördüğümde ve onunla konuşmak zorunda hissettiğimde. Sanki o hep benim olmalıydı, ben de onun olmalıydım ama doğru zamanda ve doğru yerde. Döndüğümüz bu yolculuk ikimiz için bir kurtarma görevinden çok daha fazlasıydı. Her birimiz, yerine oturana kadar eksik olduğunu bile bilmediğimiz bir parçamızı bulduk. Oradayken aramızda bir dostluk bağı olduğu için çok mutluyum. Dağlardaki o nokta her zaman bizimmiş gibi hissedecek, bu gezegendeki özel vahamız gibi.

Jocia'ya geri döndüğümüzde, kurtarma ekibinin geri kalanıyla birlikte doğruca saraya gidiyoruz.

Khrelan, Emma ve danışmanları bizi karşılamak için oradalar. Tapınaktan iki ihtiyar da orada ve hepsi de çok iyi görünüyor.

Döndüğümüzü görünce çok sevindi, özellikle de Emma, bizi birbirine yakın yürürken görünce Brielle'e gülümsedi.

Khrelan da aramızdaki bir şeyi fark etmiş olmalı. Kurtarma ekibinin önde gelen birkaç üyesiyle lojistiği tartıştıktan sonra bizimle konuşmak için döndüğü anda gözleri hafifçe açılıyor. Her zaman zeki ve insanları okumakta iyi olmuştur. Diplomat olarak da işine yarardı, şimdi kral olarak da işine yarıyor.

Bizi selamlarken bana genişçe gülümsüyor. "Evine hoş geldin, Vrale. Brielle."

"Teşekkür ederim, kralım." Başımı eğiyorum, sonra tekrar kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. "Kiaran bölgesindeyken ikimizin de beklemediği bir şey olduğunu bilmelisin. Bir zamanlar sadece efsane olduğunu düşündüğüm bir şey."

Aramızdaki eş bağının nasıl oluştuğunu açıklıyorum ve ben konuşurken Brielle elini benimkinin içine sokuyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"İkinci bir eş." Olanları anlatmayı bitirdiğimde Khrelan başını sallıyor, sesi huşu dolu. "Tanrılar seni gerçekten kutsamış. Yıllardır benim için bir baba gibiydin ve sana karşı büyük bir sevgi ve saygı duyuyorum. İkinizi de bu kadar mutlu görmek bana büyük mutluluk veriyor."

Khrelan'a bu kadar uzun süre hizmet ettikten ve onu tanıdıktan sonra, onun Brielle'in ve benim mutluluğumdan duyduğu gerçek sevinci görmek beni huzurla dolduruyor. Başka bir eş almak için kralımın onayına ihtiyacım yoktu ama bu onaya sahip olmak, bu konuda her şeyin gerçekten doğru olduğundan daha da emin olmamı sağlıyor. Bu bir hediye, hak etmek ve değer vermek için her zaman elimden geleni yapacağım ikinci bir şans.

"Hizmetleriniz için ikinize de teşekkür ederim," diyor Khrelan, bakışlarını benden arkadaşşıma çevirerek. "Köylüler için büyük bir fark yarattınız. Cesur davranışların için seni de takdir ediyorum Brielle. Halkımızın hayatını kurtardınız ve bunun için size her zaman büyük bir minnet borçlu olacağız."

Brielle kızarıyor ve başını eğiyor. "Yardım edebildiğim için mutluyum," diyor sessizce, elimi biraz daha sıkıca kavrayarak. "Oraya bunun için gittim ve faydalı olabildiğim için minnettarım."

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Bu duygu içimde kabarıyor, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirirken göğsümü sıkıyor, yanımda olmasından mutluluk duyuyorum.

Toplantı sona erdiğinde hepimiz dağılıp saraydan dışarı çıkıyoruz. Merdivenlerin etrafında toplanmış, diğer üyelerle buluşmayı bekleyen başkaları da var.

Kurtarma ekibi ve Nadia kalabalığın arasından sıyrılarak Brielle'e doğru koşar.

"Hey! Döndüğünü duydum!" diye haykırarak kollarını Brielle'in boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyor. "Seni gördüğüme çok sevindim! Ve sen yokken bir eş bulduğuna dair söylentiler duydum. Bu doğru mu?"

"Evet." Brielle, kız kardeşinin coşkulu kucağından kendini kurtarıırken kıkırdıyor. Elime uzanıyor, yüzü parlıyor. "Vrale ve ben oradayken birbirimize bağlandık. İlk başta bir şok oldu. Ama olması gereken buydu, tıpkı seninki gibi." Hafifçe duraksıyor ve kız kardeşine neredeyse utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Şimdi anlıyorum, gerçekten."

Nadia ışıldıyor, narin yüzü aydınlanıyor. Sonra bana dönüyor, yüzüne alaycı bir sertlik ifadesi gelirken sırtışı kayboluyor. "Kız kardeşime iyi davransan iyi edersin," diyor, dudaklarının kenarları hâlâ seğiriyor. "O en iyi arkadaşısı hak ediyor. Bana her zaman çok iyi baktı ve şimdi aynı şeyi onun için yapacak birini hak ediyor."

Brielle'in elini sıkarak siyah saçlı genç kadına gülümsüyorum. "Merak etme," diye onu temin ediyorum. "Öyle yapmayı planlıyorum. Hayatımın sonuna kadar."

Brielle

Yolculuğumuzdan döndükten sonra gerçekleşen ilk şeylerden biri, içinde yaşadığım kapsülden taşınmam oldu. Vrale barakadan taşındı ve ikimiz bir eve taşındık.

Bizim olan bir yer.

Nadia'nın evinden çok uzakta değil ve Vrale'nin Kalix'in genç savaşçılarını ve kralın kendisini eğitmeye devam edeceği eğitim arenasına da oldukça yakın, ki bu harika. Yolculuğu, kışladan arenaya yürümekten biraz daha uzun sürecek ama çok fazla değil.

Vrale'ye benim yanıma yerleşmesi için görevlerinden iki hafta izin verildi ve bu sürenin büyük bir kısmını yatakta geçirdik, boş zamanlarımızda birbirimizi keşfetme özgürlüğünün tadını çıkardık ve başka hiçbir sorumluluk ya da kesinti olmadan sadece birlikte olmanın tadını çıkardık. Nadia ve Zatir gelmeden önce nazıkçe bir davet bekliyorlar, ancak yeni eve yerleştikten birkaç gün sonra akşam yemeğine gelmelerini rica ediyorum.

Kız kardeşimle olan ilişkimin şu anda bu kadar farklı olması garip ve harika. Kalix'e geldiğimizden beri ikimiz de çok değiştik ve aramızda her zaman şiddetli bir kardeş sevgisi olmasına rağmen, şimdi buna eşlik eden kolay bir arkadaşlık duygusu var. Daha önce hiç olmadığı kadar çok ortak noktamız var ve Nadia gelecekteki çocuklarımızın nasıl birlikte büyüyebileceğine dair bir yorum yaptığında mutluluk gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

Bu yemyeşil yabancı gezegende inşa ettiğim küçük topluluğu seviyorum ve burada Dünya'da sahip olduğumdan daha derin bir amaç duygusu buldum.

Vrale'nin arenadaki eğitimine dönmesi gereken günden bir gün önce erkenden uyanıyorum. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyor ve ben de dostuma sokularak bedeninin sıcaklığının ve evimizin huzurunun tadını çıkarıyorum.

Çiftleşen çiftlerin yaptığı gibi, döner dönmez birlikte yaşamaya başlamanız söz konusu değildi, ama gerçek Vrale tarzında, yine de isteyip istemediğimi sordu ve bana

eski kapsülümünden taşınmadan önce biraz zaman geçirmek isteseydim anlayışla karşılardım.

Tabii ki bu konuda hiç tereddüt etmedim. Zaten son birkaç haftadır köyde bir çadırı paylaşıyorduk, yani birlikte yaşamaya alışmıştık... ve ben de onunla birlikte uyuyup uyanmaya alışmıştım, tek bir gece için bile vazgeçmek istemediğim bir şeydi bu.

Benim ilişkimin -ve kadınlarla kader arkadaşları arasındaki tüm ilişkilerin- son derece hızlı ilerlediğini biliyorum. Dünya'da bir erkek arkadaşla olabileceğinden çok daha hızlı. Bu tam da daha önce beni temkinli yapan ve Nadia'ya karşı da temkinli olmama neden olan türden bir *şeydi*. Ama şimdi bunun neden bu kadar yaygın olduğunu anlıyorum. Asla çok hızlı hissettirmiyor, çünkü her zaman çok *emin* hissediyorum. Her şeyde derin bir doğruluk var, dünyadaki hiçbir ilişkide hissetmediğim bir güvenlik.

Vrale ve benim birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum. Ve bunun sonsuza kadar süreceğini de biliyorum.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygu. Duygularımdan o kadar eminim ki endişeye ya da şüpheyeye yer yok. Kendimi sorgulamama ya da aşırı analiz yapmama gerek yok, ki eskiden bunu yapmakta çok iyiydim.

Vrale'nin duygularını da asla merak etmeme gerek yok. Onun da aşkından en az benim kadar emin olduğunu ve bunu en az benim kadar yoğun bir şekilde hissettiğini biliyorum ve bunu elinden geldiğince sık ve sevecen bir şekilde göstermeye özen gösteriyor.

Duygularını saklamıyor ya da gizlemeye çalışmıyor, Kalixian savaşçılarının kas gücüne ve sertliğine rağmen, dostlar arasında sıkça gördüğüm bir şey. Aksine, vahşiliklerinden o kadar eminler ki, derin duygularının bilincinde olmaya gerek yok.

Eşlerini savaşta dövüştükleri kadar şiddetle sever, arzular ve taparlar.

Ciddi anlamda sıcak bir kombinasyon ve başka bir yerde asla bulamayacağımı biliyorum.

Benim için en iyi olan savaşçıyı buldum. Ciddi ama yine de komik, güçlü ama yine de nazik, sevgi dolu ve her zaman sabırlı. En çılgın rüyalarımın bile hayal edemeyeceğim bir eş ve zamanı geldiğinde harika bir baba olacak biri.

Vrale sanki uykusunda bile aklımı okuyabiliyormuş gibi bana doğru yuvarlanıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve kollarıyla tenime yumuşak öpücükler konduruyor.

etrafımda sıkılaşıyor. Hâlâ yarı uykulu, ama yavaş yavaş uyandığını hissedebiliyorum, öpücükleri daha sıcak ve daha kasıtlı hale geliyor.

Kollarında dönüyorum, bir bacağımı kaslı kalçasının üzerine atıyorum.

"Bu hayal edebileceğimden de öte," diye fısıldıyor Vrale, bakışları yüzümde gezinirken beni tekrar öpüyor, eli belimin kıvrımlarında geziniyor. "Her sabah kollarımda sen. Kendi evimizde. Bunu ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim, ta ki seninle tekrar yaşayana kadar. Bu benim için çok şey ifade ediyor, Brielle. Yeniden kendimize ait bir geleceğimizin olması. Kız kardeşin ve Zatir ile akşam yemekleri. Arkada her yıl gelişen bir bahçe. Ailemizle birlikte büyüyen evimiz."

"Bahçe hâlâ tartışmaya açık," diyorum ona burnumu kırıstırarak. "Bahçe işlerinde hiçbir zaman iyi olmadım. Ama aile kısmı? Bunu yapabileceğimi biliyorum."

"Oh, bundan hiç kuşku yok." Vrale beni tekrar öpüyor, yavaş ve tatlı. "Benim sevgili eşim. Benim Irisa'm. Her zaman düşlediğim her şey olacaksın."

"Dün gece ilginç bir rüya gördüm," diye mırıldanıyorum sessizce, parmak uçlarımla çenesinin çizgisini takip ederek. "Bir oğlumuz vardı. Benim mavi gözlerim ve senin uzun burnunla senin kadar yakışıklıydı. Seninki gibi boynuzları vardı, güçlü ve cesurdu. Ona dövüşmeyi öğrettiğini ve onun da senin gibi zarafet ve güce sahip olduğunu hayal ettim. Başka çocuklarımız da vardı, izliyorduk. Bir kızımız ve küçük bir oğlumuz." Gülüyorum. "Üç çocuk planlamış mıydım bilmiyorum ama kesinlikle denemek istiyorum."

Vrale'nin gözleri o anda gümüşe dönüyor, metalik parlaltı yeşil irislerini geçerek tamamen gümüş rengine parlıyor. İçimi bir telaş kaplıyor, çünkü artık bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Yüzündeki arzuyu, beni daha yakına çekerken vücudunun nasıl gerildiğini ve beni tekrar öperken sikinin karnıma nasıl baskı yaptığını görebiliyorum.

"Böyle şeyler söylediğinde," diye mırıldandı Vrale, sesi artık alçak ve boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü, "bütün gün burada kalıp sana sahip çıkmak ve yataktan hiç çıkmamak geliyor içimden."

Eli kalçamda geziniyor, gözleri çarşafın hâlâ üzerimi örttüğü, göğsümü sardığı yere kayıyor.

"Bu beni soyunmaya ve her santimini öpmeye itiyor. Bunu ister miydin? Ağzımın üzerinde kaymasını, ellerimin keşfetmesini, gece çökene kadar sikimin tekrar tekrar içinde olmasını?"

"Evet," diye nefes alıyorum, damarlarımdan sıcaklık akıyor. "Oh, kahretsin, evet. Bugün yapmamız gereken başka bir şey yok, değil mi?"

"Düşünebildiğim kadarıyla hayır." Vrale beni kendine doğru çekiyor, dili tembelce içeri kayarken ağzımı tekrar sahipleniyor, kalçalarımı sıkarken benimkine karışıyor, bana karşı sallanıyor, böylece ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye fısıldıyor, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için uzanırken yüzüme bakmak için geri çekiliyor. "Seni dans ederken gördüğüm o gün mü? Nefesimi kesmişti. Onu hiç unutmadım."

Sözlerine kıkırdıyorum, biraz da kızarıyorum. "Beni gördüğünde yüzündeki ifade nefesimi kesmişti. Ben de bunu hiç unutmadım."

"Ne zaman istersen benim için böyle dans edebilirsin," diyor sırtarak. "Bu daha önce gördüğüm bir şey değil. Gezegen dışında hiç barlara, kumarhanelere ya da bunun gibi yerlere gitmedim. Ama seni izlemek? İnanılmazdı."

Bu bana bir fikir verdi ve midemde küçük bir heyecan pırıltısı dans etti.

Yataktan kayarak çıkıyorum, çarşafın altından çıkmadan önce ona küçük, hızlı bir öpücük daha veriyorum ve her yerimi görmesine izin veriyorum. Birbirimizin kollarında uykuya dalmadan önce sıcak bir telaşla beni sahiplendiği dün gecedен beri hâlâ çıplağım.

Bakışları üzerimde gezinirken Vrale'nin yüzünü arzu kaplıyor; çıplak göğüslerimi, kıvrımlı belimi ve kalçalarımın kabarıklığını görüyor. Yataktan olabildiğince zarif bir şekilde geri çekiliyorum, ayak parmaklarım ahşap zemine serilmiş kalın halıya batıyor.

Dans etmede Lucy ya da uzun süredir pratik yapan diğer kadınlar kadar yetenekli olmadığımı biliyorum.

Ama dostumun umurunda olmadığını da biliyorum.

Bana bakışından tekniğimi değerlendirmedeği anlaşıyor. Olduğum gibi güzel ve seksi olduğumu düşünüyor ve bu da bana yatak odamızda onun için dans etmeye başlama cesareti veriyor. Sallanırken ve kalçalarımı zihnimdeki ritme göre hareket ettirirken, eğilip dönerken ve beni o gün antrenmanda yaptığı gibi görmesine izin verirken, Dünya'dan hatırladığım bir şarkı kafamı dolduruyor.

Ama şimdi, sadece ikimiz için.

Tıpkı o gün olduğu gibi, kendimi seksi, özgür ve mutlu hissediyorum, kendi kafama takılmıyorum, başkalarının ne düşündüğü hakkında endişelenmiyorum. Kendimi bırakıyorum, eşim için dans etmenin tadını çıkarıyorum.

Onun da hoşuna gittiğini söyleyebilirim.

Bir süre sonra eli çarşafın altına kayıyor, beni izlerken tembelce sikiyle oynuyor ve ben de ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum.

"Ben de seni izleyeyim," diye mırıldanıyorum, konuşurken içim zonklıyor.

Vrale tereddüt etmeden itaat ediyor. Çarşafı geriye iterken yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor ve elini kalın aletinın üzerinde yavaşça gezdirişini izlememe izin veriyor, ben onu kızdırırken o da kendini kızdırıyor.

Onun için dans edebildiğim kadar dans ediyorum, ta ki yüzündeki hevesin beklemenin gerginliğine dönüştüğünü görene kadar ve kendi uyarılmamı iç uyluklarımda hissedebiliyorum, bedenim onunla tanışmadan önce hiç bilmediğim bir şekilde onun için ağlıyor.

Hiç kimse tarafından bu kadar tahrik edilmemiştim ama yataktaki yakışıklı dostuma bakıyorum, sert ve hazır ve beni istiyor, sanki dokunulmadan bile boşalabilirmişim gibi hissediyorum, vücudumdaki her sinir hassaslaştı ve gerginleştı.

Yaklaştığım anda Vrale beni kollarının arasına alıyor ve beni yatağa doğru çekerken hareketin ani oluşu karşısında irkiliyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, kendi şeytani gülümsemem ağzımın kenarlarında seğiriyor.

"Sana aynı anda birbirimizden zevk alabileceğimizi söyledığımı hatırlıyor musun?" Parmaklarımı onun sert, zonklayan sikinin üzerinde gezdiriyorum. Elini kendi elimle değıştirip onu yavaşça okşarken içimi bir arzu ürpertisi kaplıyor. "Bunu denemeliyiz."

"Bana istediğın her şeyi yapabilirsin," diyor Vrale boğuk bir sesle. "Ama ben senin tadına bakmak istiyorum."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum." Onu tekrar öpüyorum, sert ve şiddetli, sonra dönüyorum, vücudundan aşağı kayıyorum, böylece yan yatıyorum, kalçasına uzanırken ağzım onun horozuyla aynı seviyede, onu da yan tarafına itiyorum.

Vrale abuk öğreniyor. Hemen yuvarlanıyor, eli bacağımın üzerinde kayarken ne düşündüğümü hemen anlıyor, benim ona ulaşabildiğim gibi o da bana kolayca ulaşabilsin diye omzunun üzerinden geçirmeden önce kalçamı sıkıyor.

Ben onun üzerine inerken onun da beni tadacağı düğünceciyle içimde bir uyarılma ımeğı akıyor. Vrale'nin dili bacaklarımdan arasından kayarak kıvrımlarım boyunca klitorisime kadar ilerlerken inliyorum. Hassas tomurcuğun üzerinde küçük daireler çiziyor, ben onu ağzıma alırken dilini üzerinde gezdiriyor.

Ucunu hafifçe emdiğimde inliyor. Sesin titreşimleri kızarmış, hassas tenime karşı inanılmaz bir his veriyor ve ben de karşılık olarak inliyorum. Dudaklarımı uzunluğundan aşağı kaydırırken, her santimini ağzıma ve boğazıma alırken vücudum zevkle titriyor. Klitorisimi yalayıp emerken sikinin dudaklarımın arasında zonkladığını hissetmek, tadıma bakıp inlemek cehennem kadar sıcak.

Kalçalarımı kavrayıp sırt üstü döndüğünde daha da iyi oluyor, böylece onun üstünde oluyorum. Kıcıımı iki avuçla kavırıyor, kalçalarımı daha geniş iterken sıkıyor. Açı böyle daha da iyi ve dilini uzun, yavaş yalamalarla üzerimde gezdiriyor, amımın her yerini keşfederken başparmakları beni ona açık tutuyor. Bu şekilde onu daha derine götürebiliyorum ve sikini tekrar tekrar boğazıma götürüp dilimi pürüzsüz, damarlı shaftında aşağı yukarı gezdirirken kalçalarındaki kasların gerildiğini hissediyorum.

Dilimi tepesinde gezdiriyorum ve sonra Vrale zevkle inleyene, bacaklarımın arasında gezinirken uyluk kasları seğirene kadar aşağı kayıyorum.

"Yakında boşalacağım," diye inliyor. "Krax. Bu çok iyi hissettiriyor. Ama sen boşalana kadar bırakmayacağım, Irisa'm."

Neredeyse anında benim için tekrar sertleşeceğini biliyorum ve onun tadına bakmak, diline boşalırken boğazımdan aşağı aktığını hissetmek istiyorum.

Bu düşünce beni uçuruma sürüklüyor ve dudaklarını klitorisimin etrafında birleştirip ağzına almadan önce dilini son bir kez üzerimde gezdirirken bacaklarım titriyor. Bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmeye kararlı bir şekilde, dudaklarımı bir kez daha aşağı kaydırıyorum ve her santimini boğazıma alıyorum.

Orgazmlarımız aynı anda vuruyor, sanki kör edici coşku aramızdan geçen bir akımda taşıyormuş gibi.

Boğazım sikinin etrafını sıkarken vücudum zevkle sarsılıyor ve tohumunun ilk sıcak fişkırmasını ağzıma atarken shaftının nabzını ve zonklamasını hissediyorum. Derinden inliyor, klitorisimi şiddetle okşarken kalçaları yukarı kalkıyor. İki parmağını içime sokarak orgazmımı başka bir derin, yoğun zevk dalgasına teşvik ediyor. İkinci doruk noktası hemen ilkinin ardından geliyor ve ben onun her bir parçasını yutuyorum.

Dudaklarımı sikinden ayırdığımda nefes nefese kalmıştım ve onu bırakıp yatağa yayıldım. "Vay anasını. Bu inanılmazdı. Hoşuna gitti mi?"

"Tanrım, evet." Sürünerek yatakta yanıma uzanıyor ve aç dudaklarıyla tenimin tadına bakıyor. "Seni tatmak tüm evrende en sevdiğim şeylerden biri. Ve dudakların sikimin etrafına sarılmışken lezzetli tatlılığının dilimin üzerinde olması? Buna bayıldım."

Dudaklarıyla buluşmak için başımı yukarı eğdiğimde parmakları tekrar bacaklarımın arasında yolunu buluyor. Beni derinden öpüyor, bir dakika önce ağzıma boşalmış olmasını hiç umursamıyor gibi görünüyor. Parmaklarını sırlı sıkılam olmuş, tahrik olmuş etimde gezdirirken yarı sertleşmiş sikinin yeniden kabarmaya başladığını hissedebiliyorum ve göbeğime doğru sertleşirken zevkle inliyor.

"Beni çok acıktırıyorsun," diye mırıldanıyor kabaca, gözlerimin içine bakarken başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Senin içinde olmaktan asla bıkmayacağım."

Bu açıklamayla birlikte Vrale bizi ters çeviriyor ve kalçalarımı kavrayarak beni yüzüne doğru çekiyor. Beni yeniden yemek istediğini anlayınca inliyorum. Ellerimi yatağın yanındaki duvara dayıyorum, yüzüne bu kadar sıkıca bastırılma düşüncesi beni biraz tedirgin ediyor. Böyle oturmak çok samimi hissettiriyor ama dilini klitorisimin etrafında gezdirirken inlediğini duyuyorum ve birkaç saniye sonra tüm öz-bilinç duygumu kaybediyorum.

Birkaç dakika sonra kendini okşamaya başlıyor, dilini tekrar tekrar üzerimde gezdirirken zevkle inliyor ve onu o kadar tahrik ediyorum ki kendine dokunmaktan başka bir şey yapamıyor düşüncesi üçüncü orgazmımı teşvik ediyor. Başımı geriye atıp haykırdığımda klitorisim diline karşı titreşiyor, sırtımı eğip yüzüne sürtünüyorum, uyluk kaslarım çabayla titriyor.

Kemiksiz ve sıvı hissediyorum ama bir şekilde hâlâ tahrik olmuş durumdayım, bedenim boş ve ağrıyor ve içimde onun sikini arzuluyorum.

Beni fazla bekletmedi. Altımdan kayarak beni yatakta diz çökmüş halde bırakıyor ve sonra eğilip saçlarımı okşarken enseme öpüyor.

Dudaklarını sırtımın kıvrımından aşağıya doğru sürüklerken bu hisle ürperiyorum, omurgamdan aşağıya doğru bir his akıyor. Elleri kığımın üzerinde kayıyor, amıma arkadan girerken etimi yoğuruyor ve masaj yapıyor.

"Tanrılar, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor Vrale, içime tekrar tekrar kayarken uzun, yavaş ve derin itişler yapıyor.

Birkaç uzun dakikadan sonra tamamen çektiğinde terlemiş ve nefessiz kalmıştım ve içimde derinlerde kalmasını isteyerek inledim.

"Merak etme, tatlı dostum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye gürlüyor.

Beni sırtüstü yatırıyor, kalçalarımın arasında hareket ederken uzanıp bir tutam saçı yüzümden itiyor. Sonra uzun, derin bir hamleyle tekrar içime giriyor ve nefesimi kesip haykırmama neden oluyor. Artık her santimim o kadar hassas ki, sanki her hamlesi küçük bir doruk noktası yaratıyormuş gibi hissediyorum, içimdeki her darbesinde zevk dalgaları yükselip alçalıyor.

Serbest kalmasını mümkün olduğunca geciktirdiğini söyleyebilirim, ama vücudundaki gerginlik, zevki daha fazla uzak tutamayacağını açıkça ortaya koyuyor. Sonunda zirveye ulaştığında, alnını benimkine bastırarak yakıcı bir öpücükle daha ağzımı talep ediyor.

Terli teninin her santimi benimkiyle aynı hizada, ikimiz beden, kalp ve ruh olarak birbirimize bağlıyız.

"Seni seviyorum, Vrale," diye soluyorum etrafını sıkarken, sikiinin ağır nabzını içimde hissediyorum.

Olmam gereken yer burası.

Sonsuza dek ve daima.

Uzun bir süre böyle kaldıktan sonra Vrale yan dönüyor, kollarını bana doluyor ve ellerini sırtımda gezdirirken hâlâ içimde yarı gömülü duruyor.

"Ciddiydim bu arada," diyor sırtıarak, ikimiz de tekrar konuşabilecek kadar nefes aldığımızda. "Bugün yataktan hiç çıkmak istemiyorum. Sadece sen ve ben olalım, burada dünyadan uzakta saklanalım istiyorum."

"Benim için sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Aslına bakarsan, sanki *cennet*."

Gözleri parlıyor, gümüş rengi yıldız ışığı gibi parlıyor. "Güzel."

Arkadaşımın aç ağzı boğazımdan köprücük kemiğime doğru kayıyor, sonra dili meme ucumun etrafında dolaşırken göğüslerimin üzerinden geçiyor.

Kendimi ona teslim ediyorum, gözlerimi kapatıp usulca iç çekerken mutluluk içimi dolduruyor.

Kalbi bu bağla yeniden uyanan tek kişi Vrale değildi, diye düşünüyorum kendi kendime, zevk kıvılcımları tenimde dans ederken.

Onunla tanışmadan önce kendimi çok fazla kapatmışım. Kendimi bırakmaktan, başka birine izin vermekten, aşkın bana getirebileceği tüm olasılıklara kendimi açmaktan korkuyordum. Kim olduğumu ve ne istediğimi öğrenmekten korkuyordum.

Ama adırıma geldiği gece tüm bunlar değişti. Sonraki günlerde birbirimize meydan okudukça, birbirimizi korudukça ve birlikte çalıştıkça değişti.

Biz aşık olunca değişti.

Ve şu anda önümüzde uzanan gelecek, umut etmeye cesaret edebildiğimden çok daha iyi.

Sonsöz

BRIELLE

BALKONDA DURUP güneşin doğuşunu izlerken, hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Görevden döndüğümüzden ve Vrale'yle birlikte yeni evimize taşındığımızdan bu yana birkaç ay geçti. Döndükten kısa bir süre sonra Nadia hep birlikte bir çiftler gezisine çıkma fikrini ortaya attı - ben, Vrale, o ve Zatir.

Kulağa harika bir fikir gibi geliyordu ama bunu gerçekleştirebilmemiz biraz zaman aldı. Vrale görevde o kadar uzun süre kaldıktan sonra savaşçılarıyla tekrar vakit geçirmek istiyordu ve Zatir'in de uçuş tatbikatları vardı. Ama sonunda kaçmak için zaman yaratmayı başardık ve Zatir bize bu yerden bahsetti: Kalix'in uzak bir bölgesinde, okyanusa yakın orman benzeri bir alanda, yürüyüş yapabileceğimiz, yüzebileceğimiz ve keşfedebileceğimiz bir yer.

Evler burada gördüğüm en şaşırtıcı şey. Kalixianların yaşamlarını çevrelerindeki vahşi doğayla bütünleştirmeyi ve mümkün olduğunca bozulmadan bırakmayı sevmeleri benim için yeni bir şey değil, ancak bu evler tamamen başka bir şey.

Ağaçların *etrafına* inşa edilmişler, ağır gövdeleri ortalarından geçiyor, yapraklar, dallar ve sarmaşıklar çatıların üzerinde iç içe geçmiş. Çiçeklerden ve renkli yapraklardan her yerde gördüğüm kuşlara ve küçük hayvanlara kadar ormanın kendisi bir renk patlaması.

Dışarıda daha büyük, daha korkunç hayvanlar olduğunu da biliyorum. Zatir ve Vrale, sadece sahile gidiyor olsak bile yanımızda onlar olmadan fazla uzaklaşmamamız konusunda bizi uyardılar. Ama Nadia ve ben ikimiz de dikkatliyiz ve buranın bozulmamış vahşi doğasıyla ilgili bir şey, Dünya'da kaldığım herhangi bir otelden daha iyi.

Balkon korkuluğuna yaslandığımda hafif bir rüzgâr saçlarımı karıştırıyor ve memnun bir iç çekiyorum.

Son birkaç aydır Kalix her zamankinden daha fazla evim gibi gelmeye başladı ve kendimi Jocia'daki topluluğa yardım etmek ve onun bir parçası olmak için yapabileceğim her şeye adadım. Çoğunlukla kapsülümde kaldığım ve her şeye belirsiz bir şüphe gözüyle baktığım günler çoktan geride kaldı. Artık

Bir parçası olmaktan gurur duyduğum bir topluluk ve Kalixianlar bizi burada ağırladıkları için çok minnettarım - hem çiftleşmiş hem de çiftleşmemiş kadınlar.

Çoğumuz Dünya'da bir şekilde mücadele ettik. Ama burada, Jocia'da mutluyuz. Ve orada herkes için bir gelecek var.

Nadia ve ben kendimizinkini bulduğumuz için çok mutluyum.

Bu yolculuk bile - yabancı bir gezegende ormanın ortasında bir ağaç evde kalmak, yabancı kuşların uzaklardan gelen seslerini ve yabancı yaratıkların cıvıltılarını dinleyerek uykuya dalmak - daha önce asla yapmayacağım bir şeydi. Tüm tehlikeleri, ters gidebilecek her şeyi, gitmenin neden güvenli olmayabileceğinin tüm nedenlerini düşünür ve evde kalmayı tercih ederdim.

Onun yerine küçük kapsülümdeki Jocia.

Ama kurtarma görevindeki rolüm bana yeni bir güven duygusu verdi ve Vrale'nin yanımda olması bunu daha da pekiştiriyor. Aynı güveni Nadia'da da görüyorum. Zatir'in maceracı kişiliği onunkiyle çok iyi örtüşüyor ve onu yeni şeyler denemek için bu kadar heyecanlı görmek çok eğlenceli.

Arkamdan açılan kapının sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve omzumun üzerinden bakınca Nadia'nın dışarı çıktığını görüyorum. Birkaç tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıp yanımdaki balkon korkuluğuna yaslanıyor.

"Hey, küçük kardeşim. Günaydın." Selamlamak için omzumla onu dürtüyorum.

"Günaydın." Başını kısa bir süreliğine omzuma yaslıyor ve yan yana durup, güneş yavaşça ufka tırmanırken ağaçların arasında hâlâ yoğun bir şekilde asılı duran sabah sisine bakıyoruz.

"Burada hâlâ birkaç günümüz olduğu için çok mutluyum," diyor Nadia bir süre sonra memnuniyetle. "Kalix her zaman huzurludur ama bu bambaşka bir şey. Bir yıl önce böyle bir tatile çıkacağımız kimin aklına gelirdi? *Uzaylı dostlarımızla*? Asla tahmin edemezdim. Ama bu çok harika. Gerçekten çok şanslıymışız ve yakın zamana kadar ne kadar şanslı olduğumuzu bilmiyorduk bile."

"Gerçekten yapmadık," diye katılıyorum, orman havasının serin ve temiz kokusunu içime çekerken zevkle iç geçiriyorum. "Kelimenin tam anlamıyla Amazon'un ortasında, muhteşem arkadaşlarımızla tatildegiz ve bize ait olan güzel evlerimize dönüp hayatlarımızı her zaman istediğimiz ama asla yapamayacağımızı düşündüğümüz şekilde yaşayacağız. Bu gezegenin tamamı bir cennet. Bazen ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum."

Nadia bana sırtıyor, yüzü rahatlamış ve mutlu, ben de kendimi tutamayıp gülümsüyorum.

"Erken kalkmana sevindim," diye ekliyorum. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Oldukça büyük bir şey."

Nadia'nın gözleri açılıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Benim de. Ve..." Duraksıyor, mavi gözleri parlıyor. "Sanırım aynı şey olabilir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Aynı anda söyleyelim mi?" diye soruyor gülerek ve ben de daha fazla tutamayarak başımı sallıyorum.

Bir an sessizlik oldu, her birimiz gergin bir heyecanla birbirimize baktık ve sonra ikimiz de birbirimize dönerek hep bir ağızdan konuştuk.

"Hamileyim!"

İkimizin de nefesi kesildi, her birimiz diğerinin ne söylediğini, bunun gerçekten aynı şey olduğunu anladık.

"Aman Tanrım!" Nadia haykırıyor ve kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılıyor. "Buna inanamıyorum! Kaç aylıksın?"

"Muhtemelen iki ay kadar?" Dudağımı ısııyorum. "Belki biraz daha fazla. Ayrılmadan hemen önce bir muayene için revire gittim."

"Ben de neredeyse tamamen aynıyım." Nadia iç geçiriyor, yüzünde kocaman bir gülümseme. "Çocuklarımız gerçekten de birlikte büyüyecek, Brielle. Bu inanılmaz bir şey. Vrale'ye söyledin mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Ona bu yolculukta söylemeyi planlıyordum. Sen mi?"

Kıkırdıyor. "Aynen."

"Burada neler oluyor?" Kapı açılıyor ve Vrale dışarı çıkıyor, onu Zatir takip ediyor. Her iki adam da yüzlerimizdeki ifadeyi görür görmez oldukları yerde duruyorlar.

Zatir kaşlarını çatarak Nadia'dan bana ve tekrar bana bakıyor. "İkiniz *de çok* heyecanlı görünüyorsunuz."

Nadia bana bakarak, "İkimizin de mutlu haberleri var," diyor. "Brielle, bunu söyleyen sen olmak ister misin?"

Gülüyorum, kolunu belime dolayan Vrale'ye parlayan gözlerle bakıyorum. "Hamileyim," diyorum usulca, göğsüne yaslanarak. "Yolculuktan önce öğrendim."

"Ben de öyleyim." Nadia Zatir'in kollarında dönüyor, parmak uçlarına kalkıp eşini öperken sırtını korkuluklara yaslıyor.

Vrale'nin yüzü güneş gibi parlıyor, bana bakarken elleri karnıma dokunmak için kayıyor. "Gerçekten mi? Bir bebeğimiz mi olacak?"

"Evet." Elini sıkıyorum. "Mutlu musun?"

Öyle olduğunu biliyorum ama bana sırtıması, yüzü sevinçle parlarken başını sallaması çok iyi hissettiriyor.

"Kendimden geçtim," diyor ve beni tekrar öpebilmek için çenemi yukarı kaldırıyor. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Irisa'm. Çocuğumuzun dünyaya gelmesi için sabırsızlanıyorum."

"Biz evrendeki en şanslı insanlarız," diyor Zatir sessizce. "Gerçekten de tüm Kalixianlar öyle, Terralıları bulduğumuz ve aramızda bağlar oluştuğu için. Bu bizim için her şeyi değiştirdi. Tüm Kalix için."

Bunun onlar için ne anlama geldiğini biliyorum, burada çocukların olmuş ve olmaya devam edecek olmasının, Kalixian ırkının bir zamanlar inandıkları gibi türün en genç erkekleriyle son bulmayacağının *ne* anlama geldiğini biliyorum. Orkun geri püskürtüldü ama bu basit şeyle çok daha büyük bir yenilgiye uğratıldılar.

Sevgiyle.

Kalix'te yeni bebekler doğdu ve daha da doğacak. Hâlâ eşlerini bulamamış olan kadınlar, bu kıvılcımın onları kader eşlerine doğru çektiğini hissedecekler. Ve her yeni çocukla, her yeni eş bağıyla Kalix'in geleceğine dair umut daha da güçlenecek. "Khrelan geçen gün bana bir şeyden bahsetti.

İlginç," diyor Vrale, kollarını bana daha sıkı sararken başımın tepesine bir öpücük kondurarak. "Evrendeki diğer gezegenlerde çalınan diğer Terran kadınlarını aramak için küçük bir savaşçı gücü göndermeyi düşünüyor."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Daha fazlasını mı buldun? Nierra gibi mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, nerede olabileceklerini henüz kesin olarak bilmiyoruz. Ama Terra'dan daha fazla kadın götürülmüş olması çok muhtemel. Eğer Terran hükümetleri kadınlarını Orkun'la takas etmeye istekliyse, diğer ırklarla da anlaşma yapmış olmaları çok muhtemel. Sanırım kraliçe Khrelan'la konuştu ve o da bir tür keşif görevi düşünüyor. Görevin amacı, çalınan Terran kadınlarını bulmak, onları kurtarmak ve Terra'ya dönmek istemezlerse Kalix'te bir yer teklif etmek olacak."

Vrale duraksıyor, dudaklarını yeniden saçlarıma bastırıyor ve kokumu ezberlemeye çalışıyormuş gibi içine çekiyor. "Ben gitmeyeceğim tabii ki. Yapacak işlerim var.

ve şimdi biliyorum ki benim de bir çocuğum olacak." Gülümsüyor ve dudaklarının kıvrımını şakağında hissedebiliyorum. "Ama olası bir görev için şimdiden gönüllüler var. Savaşçıların çoğu gitmek için heyecanlı."

"Bu inanılmaz!" Nadia haykırıyor ve ben de başımı sallayarak onu onaylıyorum.

"Kurtarıldığımız için şanslıydık," diye ekliyorum. "Eğer daha fazla kadın bulunabilir ve neredeyse bizim düştüğümüz korkunç durumdan kurtarılabilirse, bu inanılmaz olur."

Eğilip Vrale'yi tekrar öpüyorum, kalbim hem kendi haberimden hem de onunkinden dolayı sevinçle dolup taşıyor.

Sonunda, Kalix'te yeni bir yuva bulanlar sadece ben, Nadia ve bizimle birlikte olan diğer kadınlar olmayacak. Belki de bu gezegen kurtarılan diğer kadınlar için de bir sığınak haline gelebilir.

Bu arada, çocuklarımı burada büyütmek için sabırsızlanıyorum. Burada bir *aile* kurmak için sabırsızlanıyorum.

Okuduğunuz için teşekkürler! Bu, Kalixian Savaşçıları serisinin son kitabı... en azından şimdilik! :) Ama daha fazla seksi uzaylı ve uzayda sürükleyici bir macera istiyorsanız, *Voxeran Kader Arkadaşları* serimin ilk kitabı olan [Her Alien Prince](#)'e göz atın.

Ayrıca Vrale ve Brielle'in biraz oynamaya başladıkları küçük bir bonus sahne yazdım... ta ki Vrale doğuma girene kadar! Bonus bölümün ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın: https://BookHip.com/RJWQ_FAW

Bu kitabı Facebook grubumdaki diğer okurlarla tartışın:
<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En yeni ürünlerimden haberdar olmak için [haber kaydolun](#)bültenime !

Presley Hall tarafından da

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9. Kitap](#)

[Peşine Düşülenler - Kitap 10](#)

[Ele Geçirilmiş - 11. Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Uzaylı Prensi - 1. Kitap](#)

[Uzaylı Kitap Kurtarıcısı - 2.](#)

[Uzaylı Serseri Canavarı](#)

[Savaşçısı - 4- 3. Kitap](#)

[Koruyucusu - 6Uzaylı Asi -](#)

[7. - 5. Kitap Uzaylı . . .Kitap](#)

[Uzaylı Kitap Uzaylı Kitap](#)

[Uzaylı Düşmanı - 8 Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[İletişimde Kalın](#)

[1. Brielle](#)

[2. Vrale](#)

[3. Brielle](#)

[4. Vrale](#)

[5. Brielle](#)

[6. Brielle](#)

[7. Vrale](#)

[8. Brielle](#)

[9. Vrale](#)

[10. Brielle](#)

[11. Brielle](#)

[12. Vrale](#)

[13. Vrale](#)

[14. Brielle](#)

[15. Vrale](#)

[16. Brielle](#)

[17. Vrale](#)

[18. Brielle](#)

[19. Vrale](#)

[20. Brielle](#)

[21. Vrale](#)

[22. Brielle](#)

[23. Vrale](#)

[24. Brielle](#)

[25. Vrale](#)

[26. Brielle](#)

[Sonsöz](#)

Presley [Hall](#) tarafından [da](#)

BONUS SCENE

POSSESSED

KA LI XIAN'IN ORANLARI SAVASCILAR

PRESLEY.HAL

ELE GEÇİRİLMİŞ: BONUS SAHNE

PRESLEY HALL

İÇİNDEKİLER

Possessed: Bonus Giriş Bonus

Sahne

Presley Hall tarafından yazılan kitaplar

ELE GEÇİRİLMİŞ: BONUS GİRİŞ

Brielle ve Vrale arasında işlerin kızıştığı bu seksi ve tatlı bonus sahnenin tadını çıkarın... ama o doğuma girdiğinde an yarıda kesiliyor!

BONUS SAHNE

Brielle

TANRIM, BU BEBEĞİ DOĞURMAYA ÇOK AMA ÇOK HAZIRIM.

Kanepede ağırlığımı ayarlayıp kendimi rahat hissedeceğim bir pozisyon bulmaya çalışırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Hamile olmanın beni bu kadar yavaşlatabileceğini hiç düşünmemiştim. Vücudum bugünlerde sanki bambaşka bir küçük insanı taşıyormuş gibi hissediyor, sanırım bu mantıklı, çünkü bu kesinlikle doğru. Doğum tarihim yaklaştığı için günün büyük bir bölümünde tek yapmak istediğim şey uzanmakmış gibi hissediyorum. Dans etmeyi, bahçeyle uğraşmayı, hatta yürümeyi bile unutun - gerçi Vrale ve ben karnım genişlerken bile tatmin edici seks yapmaya devam etmenin yollarını kesinlikle bulduk.

Eşimle birlikte yaptığımız bebekle tanışacağım için heyecanlıyım, ama aynı zamanda küçük olanın içimde değil, dünyada olması için de heyecanlıyım.

Ben arkama yaslanıp pencereden gelen esintinin tadını çıkarırken küçük evimizin ön kapısı açılıyor. Birkaç dakika sonra Vrale odaya giriyor, o günkü antrenmanından dönmüş. O kadar ağır hamileyim ki, onu karşılamak için ayağa kalkmak bir çaba gerektiriyor ve bana

ama artık çok geç. Çoktan ona doğru ilerliyorum, oraya ulaşmam ne kadar uzun sürecek olsa da bir öpücüğe açım.

Bu kadar iri ve hamile olduğum için kendimi biraz mahcup hissediyorum ama Vrale bunu hiç umursamıyor gibi görünüyor. Hatta beni böyle görmekten hoşlandığını açıkça belirtti, hatta eğer istersem bu bebek doğduktan sonra beni tekrar hamile bırakmayı umduğunu söyledi.

Onunla birden fazla çocuk sahibi olma fikri hoşuma gidiyor -iki ya da üç bana mükemmel bir sayı gibi geliyor- ve eminim ki daha fazla bebek yapmakta zorlanmayacağız. Vrale bana karşı her zamankinden daha aç görünüyor ve *bunu* yavaşlatmak için acele etmiyorum. Hangi pozisyonları yapabileceğimiz konusunda birkaç ayarlama yapmamız gerekti ama hamile olmam seks hayatımızı hiç yavaşlatmadı. Aksine, son aylarda daha iyi ve daha ateşli hale geldi.

Vrale ne olursa olsun, hamile olayım ya da olmayayım, o anda hangi bedende ya da şekilde olursam olayım beni istiyor. Çünkü o beni *ben olduğum* için istiyor, sadece nasıl görüldüğüm için değil. Ben de onun için aynı şeyi hissediyorum. En çok aşık olduğum şey onun ruhu, sadece muhteşem vücudu değil - bronzlaşmış, kaslı formu kesinlikle kendi başına çarpıcı olsa da.

Yakınlaştığımız anda beni kollarına çekiyor, beni açlıkla öpmek için eğilirken eli saçlarıma kayıyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor, dili alt dudağımda geziniyor, ben de ona doğru eğilip hafifçe inliyorum.

"Ben de seni özledim."

Elleri üzerimde, karnımda, genişleyen belimde ve kalçalarımnda geziniyor ve ben zevkle iç çekiyorum, sikiinin sertleşmeye başladığını hissettiğimde ona doğru eğiliyorum. Beni derinden öperken arzusunun açık kanıtı bana baskı yapıyor, dili benimkine karışıyor.

"Seni her geçen gün daha fazla istemem nasıl mümkün olabilir?" diye usulca homurdanıyor ve alaycı bir tonu olsa da

her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum.

Biliyorum, çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Onu kaç kez öpersem öpeyim ya da ona dokunursam dokunayım, kaç geceyi birbirimizin kollarında geçirirsek geçirelim, uykuya dalmadan önce sessiz seslerle konuşursak konuşalım, beni kaç kez sahiplenirse sahiplensin... bu adamdan *daha* fazlasını arzuluyorum ve her zaman doyumsuz olacak.

"Öyle mi? Bugün beni dünden daha çok istediğini göster bana," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, parmaklarımı karnının çıkıntılı kaslarında baştan çıkarıcı bir şekilde gezdiriyorum.

"

"Çok isterim, benim tatlı Irisa'm." Vrale dudağımı hafifçe ısıyor. "Bugünkü antrenmanımın yarısını, eve döndüğümde sana yapmak istediğim Çeyleri düğünerek geçirdim ve bunların her birini sana göstermeyi planlıyorum."

Konuşurken bir elini göğsümün üzerinde gezdiriyor, beni en yakın duvara doğru iterken başparmağı meme ucumun etrafında dolaşıyor. Üst kattaki yatak odasına çıkmayı önermek üzereydim-

Suyum geldiğinde.

Nefesim kesildi.

Vay anasını.

Tam o ana kadar suyumun gelmesinin nasıl bir his olduğundan pek emin değildim ama az önce olanın bu olduğuna hiç şüphem yok. Tek kelime edemeden bir kasılma beni vuruyor, dengemi sağlamak için Vrale'nin koluna tutunurken dişlerimin arasından hava emmeme neden oluyor.

"Sen iyi misin? Brielle?"

Arkadaşımın yüzündeki ateşli heyecan hemen kayboluyor. Endişe yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve ben başımı sallıyorum, nefes almaya çalışırken bir elim karnıma gidiyor.

"Ben-" Sertçe yutkunuyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor. "Doğuma giriyorum."

Vrale'nin yüzü bir anda yumuşuyor, yine de endişesinin geçmediğini biliyorum. Ama benim iyiliğim için sakın kalmak için çaba harcıyor ve bunu takdir ediyorum. Eli belime gidiyor, beni destekliyor ve oturma odasına götürürken bana rehberlik ediyor. Beni kanepeye oturttuğu anda üzerime bir battaniye çekiyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve beni nazikçe öpüyor.

"Bebeğimiz geliyor," diye fısıldıyor, yüzü mutlulukla parlıyor.

Ben içimde sinirden kıvranırken o çok soğukkanlı, çok sakın, ama yüzeyin hemen altındaki heyecanı ve kendi gerginliğini görebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum, onu usulca öpmek için eğildiğimde yüzüne dokunuyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ona dürüstçe.

Beni bir kez daha öpüyor, sanki benden ayrılmaya zor dayanıyormuş gibi görünüyor.

Yine de birkaç dakika sonra bir nakil aracı çağırmaya gidiyor, sonra yanıma dönüyor ve ben yeni bir kasılmayla nefes alırken elimi tutuyor. Doğumun nasıl olacağı konusunda gergindim, ama Vrale yanımdayken, dikkatli, sakın ve benimle birlikte bunun bir parçası olmaya hevesliyken, çocuğumuzla tanışmak için benim kadar heyecanlıyken milyonlarca kez daha az korkutucu.

Acıya rağmen, vardığımızda tıbbi tesisteki doğum odalarına hayran kaldım.

Kalixian tıbbi teknolojisi son derece gelişmiştir. Bazılarını yakından görmüştüm ama burada, ihtiyaç duyulana kadar hepsi gizlice saklanmış. Kalın, doğal battaniyelerle örtülü rahat bir yatak, sığ bir doğum havuzuna benzeyen bir şey ve eğilmek, oturmak veya ayakta durmak için çeşitli yerler var. Odanın uzak tarafında biri diğerinden daha küçük iki şifa kapsülü gözüme çarpıyor.

Bir perdenin arkasında, gerektiğinde orada ama gerektiğinde de dikkat çekmeyecek şekilde. Doğal güneş ışığı odaya girerek mekanı açık ve aydınlık hissettiriyor.

Kaç saat doğum yaptığımı unutuyorum ama Vrale her an yanımda. Havuzda beni dikkatle tutuyor, ihtiyacım olduğunda elimi kavlıyor ve susadığımda bana su getiriyor. Çocuğumuzla tanışmak için ne kadar hevesli olduğunu, aynı zamanda benim için ne kadar endişelendiğini, tüm süreç boyunca bana karşı dikkatli ve nazik olduğunu görebiliyorum.

Sağlık ekibi gerektiğinde devreye giriyor ama Vrale'yle benim süreci olabildiğince kendi başımıza geçirmemize izin veriyorlar ve bu, doğumun hayal edebileceğimden çok daha *samimi* bir süreç. Bebek nihayet doğduğunda ve sağlık ekibindeki baş Kalixian bana çocuğumuzu v e r d i ğ i n d e Vrale'ye bakıyorum, yüzündeki ifadeyi görmek için beklerken kalbim çarpıyor.

Sağlık teknisyeni "Bir kız," deyince Vrale'nin tüm yüzü yumuşuyor, yeşil gözleri yaşlarla parlayarak ona bakıyor.

"Bir kızım var," diye fısıldar. "Hiç düşünmemiştim-Brielle, bir kızımız var. Bu kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim."

Bebeğimize bakarken, o n u n yumuşak, gümüş tenini ve yeşil gözlerini, pürüzsüz başındaki küçük siyah boynuzlarını, tıpkı benimkine benzeyen burnunu ve dudaklarını gördüğümde, şu anda hissettiğim mutluluktan kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Kızıma tek bir kalp atışında aşık oluyorum, onun evrendeki en güzel şey olduğundan eminim.

Vrale onu kucaklayıp kocaman kollarına aldığı anda, bu görüntü hayal edebileceğimden çok daha mükemmeldi.

"Bebeğimize ne isim verebileceğini hiç düşündün mü?" diye soruyor bana, hala onu nazikçe kucaklarken. "Eğer bir kızımız olsaydı?"

Durup düşünüyorum. "Evangeline ismini her zaman sevmişimdir. Bir keresinde araştırmıştım, Yunanca kökenli, 'bir kadının taşıyıcısı' anlamına geliyordu.

iyi haber.' Bunun bir şekilde ona uyduğunu hissediyorum."

"Evangeline." Vrale gülümseyerek bu ismi söylüyor. "Kulağa neredeyse Kalixian olabilirmiş gibi geliyor. Sevdim bunu."

"Öyle mi?" Onu incelerken dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, bunu gerçekten kastettiğinden emin olmak istiyorum. "Kalixian ismi olmamasına rağmen mi?"

"Elbette. Yarı Terran, yarı Kalixian kızımız için bir Terran ismi." Gülümsüyor ve eğilip alnımdan öpüyor. "Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

Evangeline usulca ağlıyor, Vrale onu kollarıma bırakıyor, saçlarımı okşarken ikimize de yakın duruyor. Eğilip alnımdan öpüyor, duygu yüklü bir sesle, "Seni seviyorum Irisa'm," diye fısıldıyor.

Onu öpmek için dönüyorum, kızımızı kollarımda tutarken yüzümü onunkine doğru eğiyorum.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona.

Evangeline yumuşak bir ses daha çıkarıyor ve kalbim o kadar büyük bir sevgiyle doluyor ki bir an nefes alamıyorum. İsteyebileceğim her şey burada, bu odada benimle birlikte.

Kızım ve eşim. Benim

ailem.

Benim her şeyim.

PRESLEY HALL TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Çalıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - 7. Kitap](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9. Kitap](#)

[Peşine Düşülenler - Kitap 10](#)

[Ele Geçirilmiş - 11. Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

Uzaylı Prensi - 1. Kitap
Uzaylı Kitap Kurtarıcısı - 2.
Uzaylı Serseri Canavarı
Savaşçısı - 4- 3. Kitap
Koruyucusu - 6Uzaylı Asi - 7.
- 5. Kitap Uzaylı . . .Kitap
Uzaylı Kitap Uzaylı Kitap
Uzaylı Düşmanı - 8 Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Telif Hakkı© 2021 Presley Hall Tüm
hakları saklıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

